

Giới thiệu Bang Chủ Biết Yêu

Bang Chủ Biết Yêu câu chuyện teen của tác giả Maulanhnhok đem đến những cảm xúc trái ngược nhau, những sự cảm nhận mới lạ về tính cách của các nhân vật chính nhiều thú vị.

Truyện xung quanh các nhân vật chính Lý Khánh Long biệt danh là dragon lee đã phải nếm trải nỗi đau mất đi tình thương của ba mẹ khi mới 14 tuổi, từ đó kể nhiệm ngôi vị BC.

Nguyệt Tiểu Vy (nó) xinh đẹp luôn biết cách tỏa sáng thu hút mọi ánh nhìn nhưng nó ít khi bộc lộ cảm xúc, tính cách thay đổi theo thời tiết nhưng chỉ duy nhất có một người thấu hiểu được nó.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ không tốt đẹp

*Trung học phổ thông K 8:00 AM:

- Tiểu Vy! Cát Chi! Hiệu trưởng gọi 2 cậu kìa!- Một cậu bạn hót ha hót hải chạy vào lớp.

-Mình biết rồi! Cảm ơn cậu!- Nó bước ra khỏi chỗ ngồi rồi tiến đến bàn của Cát Chi- Đi thôi!

Cát Chi đưa bộ mặt ỉu xiu ra nhí nó:

-Mình sợ quá à! Nếu không được thì tính sao đây?

-Thì phải đi mới biết được chứ!- Nó kéo tay Cát Chi lôi đi xềnh xệch.

*Phòng hiệu trưởng:

"cộc...cộc...cộc"

-Mời vào!- Một giọng nói ôn tồn vang lên.

Nó đẩy cửa nhẹ bước vào, cả 2 đồng thanh:

-Chúng em chào thầy ạ!

-À! Hai em ngồi đi thầy có việc muốn thông báo.

-Dạ!!!!

Thầy lấy trong ngăn bàn ra một tờ giấy rồi tiếp:

-Kết quả kì thi giành học bổng Paradise School đã có rồi!

Nghe đến đây, trán Cát Chi đầy mồ hôi còn trống ngực nó thì thúc liên hồi. Hai đứa chỉ biết siết chặt tay nhau mà cầu nguyện.

-Hai em chính thức là nữ sinh của Paradise school kể từ hôm nay!!!!

Nó với Cát Chi không tin vào tai mình nữa. Nó lấp bắp:

- Thầy...thầy cho ..tụi em mượn..bảng thông báo...ạ!

-Đây! Hai em cứ xem, thầy tự hào về hai em lắm!- giọng thầy có vẻ phấn khởi.

Nó với Cát Chi đứng lên xin phép ra ngoài.

-Nguyệt Tiểu Vy 600đ, Lâm Cát Chi 590đ!- Nó đọc to

-YEAHHHHHHHHHHHHHHH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Cát Chi reo um lên (đừng thắc mắc nha tại 2 người đang ở phía sau trường mà)

Nó cũng hét lên sung sướng:

-Yeahhhhhh! Ba mẹ ơi con làm được rồi!

Cả hai ôm nhau nhảy cẫng lên. Sau 5' vừa ôm vừa hò hét như thế thì buông nhau ra và đọc tiếp:

-Sau 1 tuần nhận được thông báo thì các học sinh phải đến trường làm thủ tục nhập học.

Nó vừa dứt lời thì Cát Chi hỏi nó:

-Sau 1 tuần hả? Sao nhanh quá vậy?

-Ồ! Về lớp thông báo cho mọi người thôi nào!

Cả hai kéo nhau chạy vào lớp.

.....

*Đêm trước khi đi:

"Tiểu Vy dễ thương nghe điện thoại....Tiểu Vy dễ thương nghe điện thoại"

Nhạc chuông điện thoại của nó đó ạ.

-Alô! Vy nghe!- nó nhấc máy

-Tớ Chi nè! Mai tớ qua đón cậu nhé!

-Ồ! Thanks nhìu hen! hihi

- Mẹ tớ nói tụi mình sẽ ở nhà anh họ của tớ á!

-Cho tớ gửi lời cảm ơn ba mẹ cậu nha!

-Ukm! Thôi cậu ngủ đi nha mai tớ sẽ qua đón. pipi nha!

-Ukm! Cậu ngủ ngon

Đầu dây bên kia cúp máy nó cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.....

Buổi sáng, ánh bình minh khẽ chiếu những tia nắng nhẹ làm nó tỉnh giấc. Ngó nhìn đồng hồ cũng hơn 7h nên nó hốt hoảng bay vào nhà vệ sinh. Nó kéo vali rời khỏi ngôi nhà thân thương, nơi nó được sinh ra và lớn lên trong vòng tay của bố mẹ. Khẽ ngắm nhìn những chiếc cúp mà nó thi đấu mang về, cũng nhìu quá chứ nhỉ? Nó nhẹ nhàng lau nước mắt rồi đi ra ngoài.

"Tạm biệt bố mẹ! Khi con học xong sẽ quay trở về..."

.....

*9:00 AM sân bay thành phố X:

Nó và Cát Chi vừa xuống máy bay xong, cả hai đang kéo vali bước đi thì Cát Chi nói:

-À! Mình quên là còn một số thủ tục phải hoàn tất, ở yên đây nhé tớ quay lại ngay thôi!

-ok

Cát Chi quay đi và khoảng 15' sau nó nghe có tiếng người kêu la thất thanh:

-CƯỚP! BỐ NGƯỜI TA CƯỚP!!!!!!

Nó vừa phát giác thì một bóng đen vụt ngang mặt. Nó lập tức đuổi theo. Nó đuổi ra đến cổng thì tên đó mở cửa leo lên một chiếc ô tô và rồ ga. Muốn thoát khỏi nó thì đâu có dễ nó bay lên và tung một cước vào kính xe.

"...xoảng.."

Cả người và xe đều không còn nguyên vẹn. Tên đó lộn tròn mắt bị nó lôi ra ngoài giao cho bảo vệ. Nó phui tay trước sự tán thưởng nhiệt liệt của mọi người.

-Cái gì đây? - Một giọng nói nghiêm nghị nhưng toát lên một chút uy quyền khiến người ta phải run sợ.

Nó xoay người lại thấy một tên con trai style tóc Hàn Quốc, mặc vest đen, gương mặt thì ời thôi đẹp hết chỗ nói đang trừng mắt lên nhìn nó.

-Hả?????

Nó đang đứng hình, cứng họng hong biết trả lời ra sao.

-Là cô làm sao???- cái giọng nói lạnh tanh lại vang lên

-Ồ thì...-mắt nó đảo qua đảo lại

-Đúng thật là xui xẻo! Hừ!-giọng hấn pha chút bực tức

-Thưa cậu! Chúng ta phải đi ngay bây giờ ạ!- một trong số những tên áo đen đứng sau lưng hấn lên tiếng.

-Tôi biết rồi!-hấn đáp

Hấn quay sang nhìn nó không chút thiện cảm:

-Đúng là sáng sớm ra đường gặp kẻ phá hoại! Tránh ra!!!!- Hấn quát lên làm nó giật mình

-Ê! Anh làm gì dữ vậy? Tôi làm bể kính xe anh thì sao chứ? Chỉ muốn bắt cướp thôi mà, tại anh không khóa cửa xe thôi, bây giờ bày đặt quát phụ nữ à? Đúng là cái đồ phách lối!- nó tuôn 1 tràng

-Cô..cô...-hấn lắp bắp

-Cô sao con? Cô đẹp quá phải hong? Cô biết rồi không cần khen đâu!

-Giữ cô ta lại!!!!- hấn ra lệnh cho thuộc hạ

5 tên áo đen bậm trợn tiến tới chỗ nó.

" Muốn hành hung phụ nữ à? Coi như các người hết thương mẹ,, "

"bốp...phịch...bình...bốp"

5 tên thuộc hạ của hấn đo đất, mọi người xung quanh cũng đơ tập thể. Hấn khẽ nhúu đôi lông mày anh tú lại.

-Muốn bắt tôi à? Còn lâu!!!!- nó vênh mặt lên

Cùng lúc đó Cát Chi chạy đến.

-Gì vậy Tiểu Vy???

Cát Chi nhìn hấn rồi reo lên:

-A! Anh Dragon Lee đúng không?

Hấn cũng nhìn Cát Chi rồi như nhớ ra điều gì đó:

-Em là em họ của Wind đúng không?

-Dạ! Anh đến sân bay có việc gì à?

-Ừ! Anh giải quyết một số việc nhưng có lẽ phải quay về rồi- lờm nó- anh đi trước đây!

Cát Chi cúi đầu chào nhẹ. Hấn quay lưng bỏ đi mà tức không tả được. Lần đầu tiên có kẻ dám ăn nói với hấn như vậy lại là con gái nữa chứ. Hấn ra lệnh cho thuộc hạ:

-Điều tra con nhỏ lúc này cho tôi!

-Dạ thưa "Bang Chủ" !

Chương 2: Oan Gia!!!

Nó và Cát Chi ra cổng, Cát Chi cần nhân:

-Sao anh Wind lâu thế không biết!!!

-Anh phải là người nói câu đó mới đúng chứ!

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Nó xoay người lại thấy 1 chàng trai đang đứng bỏ tay vào túi quần, lưng dựa vào 1 chiếc xe hơi bóng loáng. Anh nở nụ cười đẹp như thiên thần khiến nó muốn xịt máu mũi. Cát Chi hét lên:

-Anh Wind!!!!-vừa hét vừa chạy đến ôm người đó.- Em nhớ anh Wind lắm!

-Anh cũng vậy nữa, lâu rồi không gặp em lớn quá chừng!

Người đó vừa nói vừa xoa đầu Cát Chi rồi quay sang nhìn nó:

-Cô bé này là...?

Nó lễ phép gật đầu:

-Dạ em tên Tiểu Vy! Mong anh giúp đỡ!

-Chào em! Anh tên Dương Chí Phong cứ gọi anh là Wind được rồi.

Cát Chi nhăn mặt:

-Mình đi về nhà đi anh! Em mệt quá rồi!

-ok.

Cả 3 lên xe về nhà Wind.

15' sau nó đang đứng trước một ngôi biệt thự trang trọng.

-Anh sống một mình à?- Nó hỏi

-Ukm. Vì vậy hai em cứ ở đây cho vui- Lại cười.

Cả đêm hôm đó nó chìm vào giấc ngủ rất ngon, trong lòng không khỏi háo hức chờ đón những chuyện vui sẽ đến với mình.....

.....

*Sáng hôm sau:

Ông quản gia của Wind bước xuống lầu và theo sau là hai đứa tụi nó. Wind vừa thấy nó thì cất tiếng:

-Chào buổi sáng nha hai nhóc! Hai em mặc đồng phục dễ thương lắm đấy!

-Dạ cảm ơn anh!!!!- Đồng thanh

-Thôi ăn sáng nhanh đi rồi anh chở đến trường luôn!

-Dạ!

Nó thấy Wind mặc đồng phục Paradise School thì biết là anh học chung trường.

*Cùng lúc đó tại Paradise School:

Do hôm nay là ngày khai trường nên học sinh bu đông bu đổ. Cổng trường toàn xe hơi đưa rước những cô cậu con nhà giàu, không khí vô cùng náo nhiệt nhưng khi một chiếc xe dừng lại lập tức thu hút được mọi người nhất là bọn nữ sinh. Một trong số đó reo lên:

- Là anh Dragon Lee! Anh ấy kia!

- Oa! Anh King nữa! Anh King đẹp trai quá đi mất!

- Anh Dragon Lee đẹp hơn nhều cơ!

- Sao hôm nay không thấy anh Wind vậy???

Tất cả đứng ra hai bên để nhường đường còn đám fanchub thì reo hò ầm ĩ. King nháy mắt làm đám nữ sinh như muốn té xỉu, Dragon Lee thì vẫn lạnh lùng bỏ tay vào túi quần mà đi tiếp. Cùng lúc đó bọn nó cũng đã đến trường. Wind vào lớp trước còn tụi nó phải lên phòng hiệu trưởng.

Đang đi thì điện thoại của hần reo lên...Hần nhấc máy:

- Alo!

- .....

- Trình bày chi tiết xem nào!

- .....

- Được rồi! Làm tốt lắm!

Hần cúp máy nở nụ cười nguy hiểm làm King đi bên cạnh cũng muốn rùng mình.

"Phen này tôi không tìm cô mà là cô tự tìm tôi đó nhé!"

"Reng...reng"

Tiếng chuông báo giờ vào học vang lên, tất cả bọn hần vào chỗ ngồi.

*Tại phòng hiệu trưởng:

- Do hai em đạt số điểm cao nên thầy xếp cho hai em vào lớp chuyên của trường, hai em có ý kiến gì không nào?

- Dạ không ạ!-đồng thanh

Một cô giáo bước vào phòng hiệu trưởng:

- Thưa hiệu trưởng cho gọi tôi!

- À cô Hân dắt hai em này về lớp cô giúp tôi!

- Dạ vâng!

Cô giáo quay sang chúng nó cười dịu dàng:

- Hai em xinh quá! Đi theo cô nào!

- Dạ!!!!

Tụi nó bước theo phía sau cô giáo, dãy phòng học khang trang hiện đại bắt đầu hiện ra. Cô dừng lại trước lớp 11A:

- Hai em đứng đây khi nào cô gọi thì vào nhé!

Cô bước vào lớp giọng cô cất lên:

- Các em trật tự! Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới! Hai em vào đây!

Tụi nó bước vào không quên nở nụ cười tỏa nắng khiến mấy nam sinh trong lớp xém té ghế.

- Trời ơi! Dễ thương quá đi mất!

- Đẹp gái dã man!!!!

- Phải chi được làm bạn trai nhỏ một ngày nhi????

Hần nhếch miệng:

-Đẹp cái khi gì? Lũ hám gái!!!

Cô cười nhẹ nhàng:

-Hai em tự giới thiệu về mình đi!

Nó quay xuống lớp:

-Chào mọi người! Mình là Tiểu Vy mong được giúp đỡ!

-Còn mình là Lâm Cát Chi!

Theo phản xạ cả lớp vỗ tay. Cô giáo nói tiếp:

-Theo nội qui thì một bàn là 1 nam 1 nữ, bây giờ lớp ta chỉ còn bàn của Dragon, King và Quân là còn trống thôi tại em tự chọn nha!

Nó cười vui vẻ bước xuống cuối lớp và tiến về phía bàn của hấn.

"Gì vậy? Con nhỏ đó định ngồi chung với mình sao?" Hấn nghĩ thầm.

Theo phản xạ hấn nhích người vào trong nhường chỗ cho nó nhưng nó nhìn hấn cười rồi bước tiếp xuống cái bàn phía sau lưng hấn, nơi có người con trai đang ngậy người nhìn nó:

-Bạn ơi! Mình ngồi đây được không?

Hấn đang tức muốn tóe lửa vì hành động ban nãy của nó, nó làm hấn quê quá chừng, cả lớp sợ hấn nên không dám cười lớn tuy vậy nhưng hấn vẫn cảm thấy khó chịu.

" Cầu trời cho thằng đó trả lời không" Hấn nghĩ.

-Rất sẵn lòng người đẹp!!!!!!!!!!!!

Hấn ngó người nhìn xuống thấy nó đã yên vị bên cạnh Hàn Quân. Cả lớp cười rộ lên làm hấn quê muốn điếng người. Nó cười tít mắt nhưng trong lòng thì không mấy dễ chịu;

" Tự nhiên gặp lại tên này xui xẻo hết sức!!!!!!!!!!!!"

Cát Chi thấy bộ mặt hết sức "đáng yêu" của hấn thì cũng không dám xin ngồi chung, cô bước đến bàn của King:

-Chào cậu! Tòì có thể....

King đang nghe điện thoại thì xích người vào trong không để cô nói gì thêm. Cát Chi hơi ngạc nhiên vì chuyện đó nhưng cũng cho qua rồi vào chỗ ngồi trước ánh mắt dò kị, ghen tức của đám nữ sinh. Thế là nó và Cát Chi lọt vào danh sách cần loại bỏ của Mai Yến Nhi.

*Mai Yến Nhi: hội trưởng fanclub trong trường, con gái của tập đoàn Mai thị. Rất hay ghen tị và nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bạn mới và trận chiến đầu tiên!

Reng...reng...reng..

Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đã đến, Hàn Quân nhìn nó mất hình trái tim:

- Chào cậu! Mình là Hàn Quân!

Nó cũng tươi cười lại:

- Hân hạnh được làm quen với cậu!!!!

Hắn nghe thấy thì tức lắm, nắm chặt hai tay nghiến răng: " Cô cứ cười đi! Làm bề mặt tôi hai lần tôi không bỏ qua cho cô đâu".

Nói rồi bọn hắn kéo nhau ra ngoài, Hàn Quân cũng thế. Bỗng một cô bé xinh xắn, có mái tóc nâu cắt ngắn trông rất cá tính tiến lại bàn của nó:

- Chào cậu!

Nó cũng gật đầu chào lại và hỏi:

- Ồ! Cậu là...

- Mình là Trương Khả Di! Tụi mình làm bạn nha!

Có lẽ nó bị nụ cười trong sáng kia thu hút nên gật đầu không ngần ngại. Cát Chi hồ hởi:

- Cho mình tham gia nữa!

- Tất nhiên rồi!

Khả Di mở đầu cuộc trò chuyện:

- Hai cậu giỏi ghê! Nhận được học bổng luôn cơ đấy!

- Chẳng qua là bọn mình may mắn thôi!- Nó khiêm tốn.

Cát Chi hỏi:

- Lúc nãy tớ thấy cậu ngồi chung với anh Wind đúng không?

- Cậu biết Wind hả?- Khả Di ngạc nhiên.

- Tớ là em gái của anh ấy!

- Ui! Bất ngờ quá nhỉ!!!- Khả Di cười tươi- Thôi tụi mình đi uống nước nha tớ khát quá!!

- Uhm. Tớ cũng khát nữa, mình đi thôi!- Nói rồi nó đứng dậy và cùng 2 cô bạn đi ra căn tin.

Tụi nó đi ra căn tin mua 3 lon nước trái cây vừa đi vừa uống. Bỗng nó nghe có tiếng người kêu cứu vọng lại từ phía sau trường, tụi nó tức tốc chạy về hướng đó. Trước mắt tụi nó là cảnh tượng hơn 10 đứa con gái vây đánh một cô gái yếu ớt. Nó và Khả Di xông tới lôi bọn kia ra, Cát Chi thì chạy đến đỡ cô bé dậy nhưng cô có vẻ như sắp ngất. Nó gắt lên:

- Dây thần kinh xấu hổ của tụi bây bị đứt tập thể à?

Con nhỏ cầm đầu không ai xa lạ chính là Yến Nhi. Cô ta cười một tràng rồi nói:

- Ai bảo nó không biết điều dám lại gần Hàn Quân của tao, lại còn dám ngã vào người anh ấy nữa!!!

Lúc này Wind, King và Dragon Lee đang ngồi tại gốc cây đối diện với nơi ấy nhưng không một ai trong tụi nó phát hiện. Nó cười lại vào mặt Yến Nhi:

- Đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, xấu mà ham đóng vai ác!

Yến Nhi tức đỏ mặt giờ tay định tát nó thì:

"Bật"

Khả Di cầm tay cô ta lại và tát cho cô ta một cái chơi với. Ba anh chàng được xem phim xi nê miễn phí thì tỏ ra rất thích thú. Yến Nhi gầm lên:

- Tụi bây xông lên cho con nhỏ vừa tát tao một trận đi!!

Khả Di khoanh tay, miệng cười khẩy:

- Vay vào giúp Chi một tay đi, ở đây để cho mình.

Thế là 5' sau, 10 con nhỏ mặt mày thâm tím, quần áo te tua, đầu tóc bới xối nằm dưới đất. Đơn giản là tụi nó không hề biết cô là nhất đẳng huyền đai karate. Khả Di phất tay quay sang Yến Nhi:

- Chỉ thế thôi à?

Yến Nhi mở điện thoại gọi điện, không lâu sau đó đã có khoảng 20 nam sinh đứng sau lưng cô ta. Xem ra bộ phim càng ngày càng gây chấn động khiến 3 hot boy nhà ta không dám rời mắt. Hân nghĩ thầm "Phen này xong đời cô rồi!!!"

Wind đứng dậy:

- Phải ra tay thôi, Khả Di và Tiểu Vy đang gặp nguy hiểm

King cũng đứng lên theo:

- Đứng đó xem vậy đủ rồi!

Hân bảo bằng cái mặt tỉnh bơ như thể đã biết trước được mọi chuyện:

- Cứ ngồi xuống đó đi rồi xem tiếp ai là người gặp nguy hiểm, lúc đó xông ra vẫn chưa muộn.

Wind và King tuy không hiểu cho lắm nhưng vẫn ngồi xuống nhăm nháp tiếp lon bia đang cầm trên tay, mắt thì dõi theo tụi nó. Quay lại với nó, nó bảo Khả Di:

- Để mình tiếp 20 baby này giúp cậu!

Khả Di nhìn nó nghi hoặc:

- Được không đó???????

Nó nháy mắt tinh nghịch rồi quay sang Yến Nhi:

- Ê! 20 tên này là dòng họ của cô à? Sao kêu cái tụi liền vậy?

- Còn lắm lời hả con kia?- Yến Nhi quát.

- Làm gì dữ dằn? Chạy nọc rồi nên muốn cắn người à?

Yến Nhi tức điên lên:

- Mấy người còn đứng đó làm gì? Xông lên giết nó cho tụi tôi!!!

20 tên xông lên, nó lùi lại thủ thế và bắt đầu tung ra những cú đá chí mạng khiến từng tên ngã xuống.

Nó kết thúc trận đấu bằng cú vật người đẹp mắt bằng võ taekwondo. Nó quay sang Yến Nhi:

- Sao? Bây giờ bé muốn chị hầu hạ như thế nào đây?

Yến Nhi xanh mặt quát:

- Hôm nay coi như may gặp may! Đi thôi tụi bây!

Nói rồi cả bọn bỏ đi nói đúng hơn là bỏ chạy. Nó phúi tay:

- Xong rồi!

Khả Di nhìn nó ngưỡng mộ:

- Không ngờ Vy giỏi vậy đấy! Very good!

- Cảm ơn quá khen!

Phía 3 chàng mất chữ A mồm chữ O với cái màn võ vừa được xem. Wind lẩm bẩm/:

- Nhóc..cừ..thật..!

Còn King lẩm rớt luôn cả lon bia đang cầm trên tay:

- Huyền thoại của Paradise school 1 chọi 20!!!!

Hân cũng không ngờ là nó giỏi võ đến như vậy. Hân suy nghĩ được điều gì đó rồi nở nụ cười đắc ý. Nãy giờ Hàn Quân nằm trên cây tức là phía trên đầu của bọn hân chứng kiến hết mọi việc. Mắt vẫn chưa hết đờ vì màn võ của nó nhưng nhìn kĩ lại người đang nằm trên đuôi của Cát Chi là...San San. Anh giật mình nhảy xuống khỏi cây và chạy lại chỗ tụi nó. Bọn hân thấy vậy nên cũng đi theo. Nó gọi cô bé:

- Này cậu gì đó ơi! Làm ơn tỉnh lại đi!

Cô bé từ từ mở mắt nhìn nó rồi nhìn Khả Di và Cát Chi:

- Cảm ơn các cậu!

- Cậu là lớp trưởng San San phải không?- Khả Di hỏi.

Cô bé chỉ khẽ gật đầu. Hàn Quân đã đến và cất tiếng hỏi:

- San không sao chứ?

Về mặt Quân đầy vẻ lo lắng. San cố gượng cười:

- Chỉ là ngoài da thôi!

Nhưng nói đến đây thì San ngất đi. Nó giục:

- Mau đưa San đến bệnh viện nhanh lên!

Hàn Quân tức tốc bế San chạy đi. Trong lòng không khỏi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Món nợ từ trên trời rơi xuống!

Sau khi Quân đi khỏi thì bọn nó cũng quay lưng bỏ vào lớp

- Êh!

Nó quay lại ngơ ngác nhìn xung quanh rồi nhìn hấn, tay thì chỉ vào mặt mình:

- Gọi tôi hả?

- Ủ! Cô đứng yên đó cho tôi.

Hấn bảo mọi người vào lớp trước, giờ thì chỉ còn nó và hấn.

- Có gì nói lẹ đi.- Nó không mấy thân thiện với hấn.

- Từ hôm nay cô phải làm vệ sĩ cho tôi!

- CÁI Gì???

Nó hét lên khi hấn vừa dứt lời. Hấn cười khẩy hỏi nó:

- Cô còn nhớ tôi chứ?

- Cái mặt mốc của anh đến chết vẫn còn nhớ!!!- Nó giận dữ nhìn sang hướng khác.

- Cô còn nhớ đã làm gì ảnh hưởng đến tôi không?

- Không nhớ gì cả- Nó trả lời cho qua.

- Cô làm hư xe của tôi bây giờ thì đền đi!- Hấn yêu cầu.

- Nhiều?

- 5 triệu đô!!!!

- WHAT????????

Nó nghe xong thì muốn lòi mắt éch. 5 triệu đô sao? Đang đùa với nó chắc? Tuy là ba mẹ nó có để lại tiền bảo hiểm nhưng mà đó là số tiền nó để dành ăn học. Còn tiền nó sinh hoạt thì do nó thi đấu mang về. Nói chung nó cũng thuộc dạng "tiểu doanh nhân" nhưng 5 triệu đô thì...ôi trời! Kiểm đầu ra cơ chứ? Nó cứ lơ lơ suy nghĩ, hần nói tiếp:

- Sao? Đền không nổi chứ gì!

- Anh...anh...

- Bây giờ không đền thì tôi kiện, đơn giản thôi mà. Cô nên nhớ hôm đó có nhiều người làm chứng lắm đó nhé!- Hần cười gian làm nó tức muốn trợn mắt.

- Đúng là quá đáng mà!!!!- Nó mắng.

- Bây giờ một là làm vệ sĩ cho tôi còn hai là ngồi tù cô chọn cái nào thì tùy!

Đầu óc nó bắt đầu lộn xộn cả lên. Hần quay lưng định bước đi nhưng đã bị lời nói của nó cản lại:

- Thôi được rồi! Làm thì làm!- mắt nó nảy lửa nhìn hần- Nhưng khi nào thì chuyện đó kết thúc?

- Khi cô tốt nghiệp trung học ra khỏi cái trường này!- Giọng hần lạnh tanh

- Coi ai sợ ai cho biết!- nó bực bội quay đi

Hần đắc chí vô cùng, thế là kế hoạch trả thù đã thành công bước đầu nhưng như vậy thì vẫn chưa vui lắm.

- Cô phải đến nhà tôi để làm việc đấy!

Nó dừng bước, nó chỉ muốn xoay người lại mà tung vài cước vào mặt hần cho hả giận nhưng vì 5 triệu đô nên nó cố nhịn. Nó rửa thầm trong bụng:" Tên chết tiệt, tên đáng ghét, đồ cơ hội, tôi nguyện rửa anh!!!!"

- Biết rồi!- nó trả lời xong bỏ đi một nước.

Hần thấy bộ dạng của nó thì tự nhiên cười theo phản xạ. Đã lâu lắm rồi, hơn 10 năm nay nụ cười ấy mới xuất hiện trở lại. Bỗng điện thoại của hần reo lên

- Alo!

Bên kia vang lên giọng nói trầm trầm của một người đàn ông trung niên:

- Bang Chú! Có chuyện không hay xảy ra rồi, xin cậu về họp gấp!

Hấp cúp máy và tức tốc lái xe về nhà.

*Phòng họp Hắc Long Bang:

Phó BC báo cáo:

- Thời gian vừa qua đã có một số người lợi dụng danh nghĩa Hắc Long Bang để làm càn, chúng còn bán cả ma túy và vũ khí trái phép nữa ạ!

"Bộp"

Cả phòng họp giật mình, ai nấy đều run cầm cập trước vẻ mặt không thể nào đáng sợ hơn của hần.

- Điều tra ngay cho tôi! Phải giữ mạng không để kẻ đó chết!- cái giọng nói sồn gai óc vang lên như hần sâu vào tâm trí của từng người.

.....

*Tại lớp học:

Nó cứ lo nhiều chuyện với Hàn Quân mà không thêm để ý đến sự vắng mặt của hần, chỉ biết là hần nhấn lại hết giờ học sẽ đích thân đưa nó đến nhà của mình.

*Tại bàn của Khả Di và Wind:

- Cậu lợi hại thật đấy!

- Chuyện gì?- Khả Di không khỏi ngạc nhiên.

- Thì lúc này ở sau trường đấy!

- À...ừ...thì....- Khả Di gãi đầu, mặt hơi ửng hồng.

Khả Di nghĩ thầm" Chết rồi! Đề người ta thấy hết rồi! Còn gì là hình tượng thực nữ nữa! Haizz"

Bỗng dung nhìn thấy Khả Di mắc cỡ, tim Wind đập loạn cả lên.

*Tại bàn của King và Cát Chi:

King cứ ngồi nói chuyện điện thoại với mấy cô bạn gái suốt buổi. Cát Chi thấy không thoải mái cho lắm và bắt đầu có ấn tượng không tốt về anh.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông hết giờ vang lên và đây cũng là lúc cuộc đời nó rơi vào bàn tay ác quỷ. Nó ừ ừ xách cặp đi ra nhưng nó thấy có một cô gái rất xinh đẹp đang đứng trước cửa đợi ai đó. King đi ra khoát tay lên vai cô gái ấy và quay lại chào Wind:

- Hôm nay tớ có việc, về trước nhé Wind!

Cát Chi thấy cảnh đó thì liếc xéo King. Đơn giản vì cô rất dị ứng với những kẻ trăng hoa, háo sắc. Rồi Hàn Quân bước đến bên cạnh nó:

- Về thôi Vy! Sao trông cậu buồn vậy?

Nó thiếu não, u sầu vừa đi vừa kể lại cho mọi người cùng nghe. Nghe xong, cả bọn cười phá lên, Khả Di lên tiếng hù dọa:

- Cậu khó sống rồi! Dragon Lee nổi tiếng tàn ác đấy!

- Nè! Đừng hù nhóc như vậy chứ! Vy nè, em đừng lo! Dragon Lee cũng không xấu lắm đâu! Chỉ là có sở thích hay đánh đập với hành hạ con gái thôi!

Wind chọc làm nó nức nở:

- Huhu...em không muốn đâu...huhu!

Cát Chi thấy nó khóc nên lên tiếng an ủi nó:

- Thôi đừng có khóc! Hay là mình xin anh ấy qua ở chung với cậu nha!

Nó nín khóc ngay lập tức, lay tay Cát Chi:

- Được đó! Giúp mình đi!

Wind cũng lên tiếng:

- Đề anh nói với Dragon Lee giúp em!

- Hay quá! Cảm ơn anh Wind lắm lắm!

Bước ra tới cổng trường, một chiếc xe hơi trắng lại ngay trước mặt bọn họ. Còn ai ngoài hấn nữa. Nó nhìn hấn cặp mắt hình viên đạn. Hấn ra hiệu bảo nó lên xe, nó nhất quyết không chịu lên. Hấn móc điện thoại ra bấm bấm:

- Số của luật sư là số mấy nhì?

Nó luống cuống mở cửa, leo lên xe:

- Tôi lên rồi nè!

- Tốt!

Hấn nhìn nó rồi nhìn sang mọi người và dừng lại ở Cát Chi:

- Cát Chi về nhà thu dọn đồ đạc của nhóc giúp anh nhé! Lát anh ghé lấy!

Nó nhìn Wind tha thiết, Wind hiểu ngay lên tiếng:

- Cậu cho Cát Chi sang ở với nhóc luôn nha! Mình thường xuyên vắng nhà nên chắc Cát Chi sẽ buồn lắm!

Hấn hơi đắn đo suy nghĩ. Nó cầm tay hấn lên giọng van nài:

- Tui xin anh đó! Đồng ý đi nha!

Hắn thấy vẻ mặt của nó nên cũng mỉm lòng:

- Vậy Cát Chi lên xe luôn đi anh đưa cả hai về thu dọn đồ đạc!

Nó muốn nhảy cẫng lên vì sung sướng. Họ chào tạm biệt Khả Di và Hàn Quân rồi ra về.

.....

Nó đang đứng trước một ngôi biệt thự sang trọng nhưng không khí lại rất u ám. Nhìn đâu cũng thấy cận vệ canh gác. Nó lạnh dọc cả sống lưng và cũng không khỏi thắc mắc. Hắn mở toang cửa lớn và một cảnh vật đẹp lung linh hiện ra. Hơn 20 người hầu và 2 ông bà đứng tuổi đang xếp hàng chào đón. Hắn bảo:

- Quản gia Lâm đưa hai cô ấy lên phòng giúp tôi.

- Dạ thưa cậu chủ!

Sau khi họ lên lầu, hắn quay lại căn dặn bà quản gia và các cô người hầu:

- Hai cô ấy cần gì thì phải chuẩn bị thật cẩn thận và chu đáo! Rõ chưa?

- Dạ rõ!!!

*Tại phòng của nó:

Nó quăng cặp lên bàn rồi nằm phịch xuống giường, trông bộ dạng có vẻ rất mệt mỏi. Bỗng có tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói quen thuộc:

- Vy à! Tớ Chi đây!

Nó mở cửa rồi cùng Cát Chi ngồi xuống giường. Giọng nó thắc mắc:

- Tên Dragon Lee là người như thế nào vậy?

Cát Chi cười hiền và kể lại:

- Anh ấy lạnh lùng lắm nhưng rất tốt bụng, tuy vẻ ngoài hơi thô lỗ và ngang ngược nhưng anh ấy sống rất tình cảm. Do từ nhỏ được huấn luyện quá nghiêm khắc nên đâm ra bất cần, vô cảm. Lúc nhỏ anh ấy xem tớ như em gái và hết lòng bảo vệ tớ.

Cát Chi ngưng tại đây và vẻ mặt thì lặng đi. Nó thắc mắc:

- Tại sao lại phải huấn luyện từ nhỏ cơ chứ?

Cát Chi thều thào như không muốn nói. Nó bắt đầu mất bình tĩnh:

- Cậu nói đi chứ!

- Thật ra anh ấy là...là..BC Hắc Long Bang!

Nó sững sờ, người nó như chết lặng. Giọng nó hoang mang:

- Có phải...là...là bang hội lớn nhất...Đài Loan này không?

Cát Chi gật đầu. Nó ngồi phịch xuống giường. Hèn gì nhà hắn lại có nhiều cận vệ đến như vậy. Tuy không phải là sợ nhưng phần nào nó cũng bị shock. Cát Chi cười nhẹ trấn an:

- Xã hội đen không hẳn là đã xấu, rồi cậu sẽ hiểu! Ngủ sớm đi nhé!

Cát Chi ra khỏi phòng để lại mình nó suy nghĩ vẩn vơ. Nó cũng hơi sợ, tạo sao hắn không nói cho nó biết chứ? Lại còn làm vệ sĩ nữa. Không biết nó có còn sống đến lúc kết thúc hợp đồng không nữa? Thế rồi nó tự trấn an bản thân, dù gì thì nó cũng là con gái cảnh sát mà, không gì phải sợ cả. Nó chìm vào giấc ngủ ngon lành. Hắn đi ngang thấy nó đã ngủ thì kéo chăn đắp cho nó rồi ra ngoài. Cuộc sống của nó đã sang một trang mới. Rồi nó sẽ phải đương đầu với những gì???

Chương 5: Cô là vệ sĩ của tôi!

*Sáng hôm sau tại phòng khách nhà hấn:

- Quân gia Lâm lên gọi Tiểu Vy giúp tôi!

- Dạ thưa cậu chủ!

Nó từ trên lầu đi xuống cùng Cát Chi:

- Không cần gọi đâu!

Quân gia Lâm kính cẩn:

- Mời hai cô ăn sáng!

Nó ngồi vào bàn ăn một cách thân nhiên mà không thèm nhìn đến hấn cái nào. Hấn cầm thìa lên nói mĩa nó:

- Bộ cô bị bỏ đói mấy chục năm à?

- Anh không kiểm chuyện người khác là anh thấy ngứa miệng phải không? Có cần tôi lấy xương rồng gãi hộ không?

Hai ánh mắt này lửa nhìn nhau, cả hai nói sốc nhau đủ điều, tranh nhau thức ăn trên bàn mặc dù không ăn. Tình hình ấy cứ kéo dài đến khi Cát Chi ăn xong và nói:

- Hai người cứ tiếp tục đi nha! Dù gì thì cũng còn 5' nữa mới vào học mà!

Cát Chi đi ra cổng vì sợ Wind đợi lâu. Nó và hấn lúc này mới tá hỏa chạy đi lấy cặp. Nó định chạy theo Cát Chi nhưng bị hấn níu lại:

- Cô phải đi chung xe với tôi!

- Chung đồ cái mở anh á! Không có chuyện đó đâu nhé!

Nó toan bỏ chạy thì hấn nắm cặp nó níu lại:

- Cái đó là cô nói đó nhé! Tôi gọi cho luật sư à!

- Ờ thì đi! Trời ạ!- nó chán nản.

Nó chửi lảm bảm trong miệng: "đồ âm binh, đồ tâm thần, ý thế hiếp người!" Nó ám ức để Cát Chi lên xe của Wind còn nó phải đi chung xe của hấn. Nó cứ đưa cái mặt muốn giết người suốt đường đi còn hấn tức cười nhưng lại không dám cười. Nó bước xuống xe trong sự ngạc nhiên hầu hết của những kẻ đang hiện diện tại sân trường. Cứ thế, những lời bàn tán bắt đầu vang lên:

- Đó chẳng phải là con nhò mới được nhận học bổng đó sao?

- Ờ! Đúng rồi! Nhưng mà sao nó lại đi chung xe với anh Dragon Lee vậy?

- Thôi kệ nó đi! Chắc là đã giờ trò gì rồi!

- Dù sao anh Dragon Lee vẫn là nhất!

Bổng Hàn Quân từ đâu đi tới quảng vai nó mỉm cười vui vẻ:

- Vy "lu dẫu" mới tới hả?

Đám nữ sinh bắt đầu xám mặt, giọng lắp bắp:

- Cái gì vậy? Anh Hàn Quân vừa nói cái gì vậy?

- Anh Hàn Quân cũng bị nó mê hoặc rồi sao?

- Nó đúng là đồ tro trên mà! Thật tức quá!

Nó vẫn cười nói với Hàn Quân và cố làm lơ đi những lời bàn tán ấy. Hắn đi phía trước nó thấy vậy nên quay lại quay lại:

- Cô đi nhanh lên coi!

Nó quay sang nói với Hàn Quân bằng giọng hết sức ngọt ngào:

- Một lát mình gặp nhau trong lớp nha Quân!

Hàn Quân gật đầu. Nó chạy lên chỗ của hắn mà quát lên:

- Anh đi đâu thôi hả gì mà nhanh quá dzậy? (thái độ thay đổi 180 độ)

Cả hai bắt đầu gây nhau cho đến khi vào tới lớp. Wind và Cát Chi đã ngồi ở trong lớp từ bao giờ, thấy nó, Chi liền hỏi:

- Sao cậu đi lâu quá vậy?

Nó chỉ vào mặt hắn:

- Cậu đi mà hỏi tên khùng dở hơi ấy!

Nó mắng xong thì vào chỗ ngồi. Mọi người cũng căng mắt hết cỡ nhìn nó. Trời ạ! Nó dám mắng vào mặt Bang chủ HLB cơ đấy! Nhưng hắn không nói gì chỉ bước vào chỗ và ngồi xuống. Hắn mỉm cười nhưng không kịp để ai nhìn thấy. Hàn Quân đã vào đến lớp và chìa ra trước mặt nó cây kẹo mút:

- Cho Vy "lưu dấu" nè!

Nó hớn hờ nhận lấy cây kẹo mà cảm ơn rồi rít. Lúc đó Khả Di cũng vào đến lớp. Mọi chuyện sẽ cứ như bình thường nếu Wind không thốt lên:

- Mặt cậu sao vậy???

Nó nghe vậy thì lập tức phóng đến bàn của Wind. Khả Di bây giờ mới chịu ngược mặt lên và điều nó nhìn thấy là gương mặt baby của Khả Di đã được trang trí bằng một miếng băng keo, nơi khóe miệng còn có một vết xước nhỏ. Nó hỏi bằng giọng lo lắng:

- Mặt cậu bị sao vậy?

Cát Chi cũng chạy đến:

- Cậu nói đi ai đã làm gì cậu?

Khả Di cười và nói:

- Tại tụi con Nhi...

- Được lắm! Tớ sẽ cho con nhỏ đó một trận!- nó đập bàn cái rầm rồi quay lưng đi.

Khả Di thốt lên khiến nó ngừng bước:

- Từ đây đến bệnh viện xa lắm!

Nó quay lại hỏi:

- Ý cậu là nó đang ở trong bệnh viện hả?

Khả Di gật đầu. Nó hỏi tiếp:

- Vậy là cậu thắng nó?

Khả Di tiếp tục gật đầu:

- E là khoảng tháng nữa nó mới đi học lại được!

Nó trở về chỗ ngồi:

- Vậy là được rồi! Làm tớ cứ tưởng...

Hắn thấy vậy thì lại nói sốc nó:

- Con gái gì mà hung dữ thấy sợ!

Nó không nhìn nổi:

- Anh có tin tôi cho anh vào nằm kế con Yến Nhi không hả?

Hắn đeo headphone vào làm lơ nó. Hàn Quân phải dỗ mãi nó mới chịu học. Quân cố chọc cho nó cười và mọi bức tức đều tan biến. Lúc này, King nhà ta mới xuất hiện và bên cạnh lại là một cô gái xinh đẹp khác. Anh cất giọng ngọt ngào chào người yêu:

- Bye baby nha!

Cô gái kia cũng cất giọng:

- Honey học vui về!

Cát Chi nhận ra đây không phải cô gái hôm qua. Cô đưa cặp mắt khó chịu nhìn King. Anh chàng đã yên vị vào chỗ ngồi thấy vẻ mặt của Cát Chi thì mỉm cười:

- Sao nhìn anh kì vậy? Nhóc con thích anh rồi hả?

Cát Chi dờ mắt không nói thêm được điều gì. Cô lấy lại bình tĩnh đáp:

- Anh có bị gì không vậy? Nghĩ sao mà bảo tôi thích anh? Đùng là đồ đầu óc rung rinh thần kinh có vấn đề!

King bật cười và cảm thấy cô em gái Wind rất thú vị. Cát Chi nhìn thấy vẻ mặt đó thì tức giận nên lấy sách vở ra học bài không thèm để ý nữa.

*Tại bàn của Tiểu Vy và Hàn Quân:

- Vy thích ăn kem hong?- Hàn Quân hỏi nó.

Nó không ngần ngại gật đầu cái rụp. Quân tiếp tục ra đề nghị:

- Tôi nay Quân dẫn Vy đi ăn kem nha!

Nó chụp tay Hàn Quân tỏ vẻ rất vui:

- Hàn Quân đẹp trai! Iu cậu quá đi!

Thái độ đáng yêu của nó làm Hàn Quân đỏ cả mặt. Anh liền đánh trống lảng:

- Thôi cô vào rồi kìa!

Hắn đã nghe thấy hết tất cả. Mặt hắn biến sắc thấy rõ:" Nhóc đáng ghét! Ăn cho chết cô luôn đi"

Reng...reng...reng...

Thế là đã đến giờ giải lao. Hàn Quân lại cười toe toét nhìn nó:

- Vy ơi! Xuống căn tin hong?

Nó gật đầu rồi đứng lên. Chưa kịp để nó trả lời, hắn kéo tay nó lôi đi:

- Xin lỗi nhưng cô ấy phải đi với tôi!

Hắn lôi nó xềnh xệch ra căn tin mặc cho nó cứ vùng vẫy. Hắn quá mạnh nên nó không thể rút tay ra được, đành để hắn nắm tay chứ sao. Nó nhận được nhiều ánh mắt nhìn viên đạn nên thừa cơ hội hắn không để ý nên rút tay ra. Hắn đến một cái bàn và ngồi xuống, thấy nó vẫn còn đứng đó nên hắn bảo:

- Ngồi xuống!

Nó khó chịu ngồi xuống rồi nhăn nhó nhìn hắn:

- Kéo tôi xuống đây làm gì?

- Bảo vệ cho tôi.-hắn dừng dừng.

- Xùy! Anh là con nít chắc!

Nó nguyền rủa một cái rồi quay mặt sang chỗ khác. Hắn mở miệng đếm:

- 1

Nó quay lại nhìn hấn tỏ vẻ khó hiểu

- 2

Hấn vẫn cứ tiếp tục đếm:

- 3

Vừa dứt lời, nó nhìn lại sao lưng và:

"bịch...bịch...bịch"

- Anh Dragon Lee uống nước trái cây đi nè!

- Em có làm bánh cho anh nè! Ngon lắm!

- Anh uống sữa đi!

Nó bỏ ra khỏi cái đám ấy và ngồi thở:

- Ôi...trời...hì...mình xem chết ngộp...

Nó nhớ lại lúc nãy hấn nói là bảo vệ cho hấn. Suy đi nghĩ lại thì nó cũng là thân phận vệ sĩ nên nó tiến lại chỗ đó quát lên:

- IM LẶNG!

Cả đám đang nhao nhao thì im bật quay sang nhìn nó. Nó trừng mắt:

- TRÁNH RA!

Nguyên đám nữ sinh rầm rập tản ra hai bên. Nó ngồi xuống bàn và quay lại nhìn lũ hám trai:

- Cút hết đi trước khi tôi cho mấy cô xoi karate!

Cả bọn bắt đầu hoảng sợ và bỏ đi. Do trong số đó có những kẻ bị nó hạ hôm trước nên nó mới có uy vậy thôi. Hấn cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt thì vẫn lạnh tanh:

- Đi mua cho tôi lon coca!

Nó trở mặt:

- Bộ tôi là osin của anh à?

Hấn gằn giọng hơn:

- Tôi muốn cô đi mua!

- Được! Khi nào anh có giấy chứng nhận bị liệt toàn thân thì tôi mua cho anh!

Lần đầu tiên có kẻ không sợ lời nói của hấn. Lại phải dùng cách đó thôi. Hấn móc điện thoại ra, nó hậm hực đứng dậy:

- Anh giỏi lắm!

Rồi nó bỏ đi mua coca. Nó thấy tụi con trai lớp trên đang đứng xung quanh cái máy bán hàng tự động nhưng nó không chen vô được. Nó lùi ra xa và lễ phép:

- Mấy anh nhường em mua trước được không ạ!

Cả đám nam sinh quay lại nhìn nó không chớp mắt, một trong số đó bảo:

- Cô bé xinh đẹp cứ tự nhiên!

Rồi cả bọn đơ mặt ra nhìn nó. Nó mua xong thì quay sang:

- Dạ cho em cảm ơn!

Một tên hỏi nó:

- Bé học lớp 11 hả? Trường ta cũng có cô bé dễ thương như vậy sao?

Nó chỉ cười cười không nói gì bỗng một tên đặt lên tay nó lon nước ngọt:

- Cho nhóc này!

Tên đó bỏ đi rồi mấy tên còn lại cũng vậy. Mỗi tên cho nó một lon nước ngọt và kết quả là nó ôm hơn 10 lon nước ngọt đi về bàn của hắn. Nó đứng trước mặt làm hắn giật mình:

- Tôi kêu cô mua một lon thôi mà! Bộ cô mang hết cái máy bán hàng về luôn hay sao vậy?

- Uống đi nói nhiều quá!

Nó nở nụ cười gian không thể tả nổi đưa lon nước cho hắn. Đố mọi người nó đã làm gì với lon coca ấy!

"Xi...ì...phụt"

Mặt mày, quần áo hắn toàn là coca. Thì ra nó lén xốc lon coca của hắn và kết quả là như thế này đây. Nó phá lên cười hả hê khi hắn đỏ cả mặt:

- Còn cười hả? Tin tôi cắn mỏ cô không?

Nó vừa nói vừa cười:

- Hìhì...tôi cứ cười thì sao? Haha...

Nói rồi nó le lưỡi lên lêu lêu. Hắn quát lên:

- Còn lêu lêu nữa tôi cắn cụt lưỡi cô bây giờ!

- Bộ anh là chó hay sao mà cứ đòi cắn người thế hả? Hìhìhìh...

- Cô...

Hắn toan đứng dậy thì nó ôm mấy lon nước ngọt bỏ chạy. Hắn mở điện thoại gọi điện:

- Đem đến trường một bộ đồng phục gấp!

- Vâng! Thưa Bang Chủ!

Hắn thay quần áo rồi bước vào lớp. Nó đang uống nước thì phun ra và phá lên cười. Kể cả Wind, King, Quân, Cát Chi, Khả Di, San San cũng vậy. Hắn lườm mỗi người một cái làm cả đám im bật. Riêng nó không sợ nên vẫn còn ngồi cười. Quân nhâm nhi lon nước nó cho và hỏi:

- Ở đâu mà Vy có nhiều nước ngọt quá vậy?

- Ở đúng ùi đó!- Di và Chi đồng thanh.

Nó gãi đầu gãi tai trả lời:

- Ừ thì mấy anh lớp trên cho mình.

Nó nói rồi đưa lên uống tiếp, Wind bảo:

- Nhờ nhóc mà mình uống no nê luôn!

- Mà bộ không có coca hả Vy?

Nó nghe tới đây thì ho sặc sụa và phá lên cười:

- Hồi này Dragon Lee dành "tám" hết rồi đó!

- Ồ há!

Cả đám lại một phen cười vỡ bụng còn hắn thì tức như điên. Trong giờ học, Quân nói với nó đủ để hắn nghe thấy:

- Cho mình số điện thoại của Vy đi!

Quân đưa nó cái điện thoại để bấm số rồi nhanh chóng cất vào. Nó nhìn Hàn Quân cười tươi. Hấn nghĩ thầm" Cô cứ đợi đó đi. Tôi sẽ cho cô biết tay"

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bang Chủ hay trẻ con?

*7:00 pm tại nhà hấn:

- Quân gia Lâm lên gọi Tiểu Vy xuống đây giúp tôi!

- Dạ.

"Cốc...cốc...cốc..."

Ông quản gia gõ cửa phòng nó. Nó từ trong phòng nói vọng ra:

- Ai đó?

- Dạ thưa cô cậu chủ cho gọi!

- Dạ con xuống ngay ạ!

Ông quản gia quay xuống lầu báo lại cho hấn. Khoảng 15' sau nó xuống lầu. Hấn ngồi ngàng trong vài phút. Lại là cái mái ngó đáng yêu ấy nhưng hôm nay nó cột tóc cao về một bên, mặc áo thun và quần sooc ngắn, đi giày bata. Trông nó dễ thương vô cùng. Nó đứng trước mặt hấn:

- Ê! Gọi tôi có chuyện gì?

Hấn giật mình và hồn thì đã nhập lại xác:

- Cô định đi đâu đấy?

- Đi chơi.

- Nói cho cô biết 10h là tôi đóng cửa đây!

Ông quản gia thắc mắc trong đầu:" Có cái luật ấy bao giờ nhỉ???"

- Tùy anh.

Nói rồi nó bỏ đi. Ông quản gia đoán được tính ý cậu chủ mình nên mỉm cười nhẹ rồi lên tiếng:

- Nếu đã không muốn cô ấy đi thì sao không giữ lại?

Hấn bị nói trúng tim đen thì đỏ bừng mặt, miệng gất lên:

- Mặc kệ cô ta.

Hấn bỏ lên lầu một nước, ông quản gia bật cười: " Cậu chủ biết lo cho người khác rồi đấy!"

Nó vừa ra đến cổng thì Hàn Quân đã ngồi đợi sẵn trên mô-tô. Khi vừa nhìn thấy nó thì mặt Hàn Quân cũng đơ ra vì nó quá dễ thương. Nó thấy vậy nên lay lay người của Hàn Quân:

- Quân à! Cậu sao vậy?

Quân giật mình tỉnh ra cười trừ:

- Hihi! Hong có gì đâu, mình đi thôi!

Quân đưa mũ bảo hiểm cho nó rồi cả hai lên xe phóng đi.

*Tại quán kem Sweet:

- Dạ chị cho em một dâu và một socola!- nó nói với chị phục vụ.

- Chị cho em một vani.- Quân nói rồi đưa lại cho chị phục vụ cái menu.

Chị ấy mỉm cười rồi đi vào trong. Quân nhìn nó rồi lí nhí trong cổ họng:

- Hôm nay Vy xinh quá!

- Quân nói gì?

Quân ngượng ngùng:

- À! Không có gì!

- Mình nghe Quân nói rõ ràng mà!

Anh đánh trống lảng:

- Kem ra rồi kìa Vy.

Chị phục vụ bung kem ra rất đúng lúc. Nó thấy kem thì mắt sáng lên, quên cả chuyện lúc nãy đi và đưa lên miệng ăn ngon lành. Nó vừa ăn vừa nhìn Quân cười thật tươi làm Quân suýt làm rơi cả cái muỗng đang cầm trên tay. Ăn kem xong, Quân đưa nó đi dạo chợ đêm, nó kéo tay Quân chơi hết trò này đến trò khác làm anh mệt muốn đứt hơi. Bỗng nó dừng lại một tiệm thú nhồi bông và đưa ánh mắt thèm thuồng nhìn con gấu bụi nhắt, xinh nhất. Quân nhìn nó và như đã nhận ra điều nó muốn, anh giả vờ kéo tay nó lùi đi. Đến một cái ghế đá, Quân bảo:

- Ngồi đây đợi Quân đi mua nước nhé!

Nó ngoan ngoãn gật đầu. Nó vẫn còn tiếc nuối con gấu hồi nãy lắm. Khoảng 10' sau, con gấu xinh đẹp ấy bỗng dưng xuất hiện trước mặt nó. Bên cạnh là Hàn Quân đang cười toe toét:

- Cho Vy nè!

- Cảm ơn Quân đẹp trai nhiều nhiều!

Nó sung sướng đưa tay đỡ lấy con gấu mà cười. Quân thấy nó vui thì cũng vui lây. Quân ân cần:

- Mệt chưa?

Nó trả lời nũng nịu:

- Cũng hơi buồn ngủ.

- Vậy mình về thôi!

Nói rồi Quân và nó đi lấy xe. Thoáng một chút thì cả hai đã về đến nhà. Quân xoa đầu nó:

- Ngủ ngon nhé!

- Uhm Quân về cẩn thận nha!

Hắn chứng kiến cảnh đó từ trên lầu liền ra lệnh kích hoạt hệ thống khóa cửa. Nó đứng vẫy tay cho đến khi Quân đi khuất. Nó đẩy cửa bước vào nhưng không được. Nhìn lại đồng hồ thì vừa đúng 10h. Nó chửi: "Tên điên này làm trò khi gì thế không biết? Bực mình thật! Đồ thần kinh, tên âm binh đáng ghét!"

Bỗng dưng cái đầu nó hiện lên cái bóng đèn 1200w. Nó vòng ra sau vườn vứt con gấu bông vào trong trước rồi bắt đầu leo vào. Khó nhọc một hồi thì nó cũng đã yên vị bên trong. Nó rón rén lên phòng không ai hay. Hắn thì nghĩ nó không vào nhà được chắc tức tối lắm. Hắn đầu gối nó đã vào phòng và chuẩn bị yên giấc. Nó ôm con gấu bông và từ từ chìm vào giấc ngủ. Hắn nhìn đồng hồ thì đã 12h, lòng lo lắng trời dậy và móc điện thoại ra nhắn tin cho nó.

Hắn:" Cô chết mất xác ở đâu rồi?"

Nó ngủ được một lúc thì nghe có tiếng điện thoại reo nên mò mẫm bật lên xem. Nó đọc xong thì tỉnh cả ngủ mà ngồi dậy. Cảm thấy tức trong người nên nó trêu hắn cho đỡ ghét.

Nó:" Tôi đi chơi về thấy cửa đóng nên sang nhà Quân ngủ luôn. Không cần đợi!"

Send tên âm binh.

Nó cười đắc chí. Hấn đọc xong tin nhắn thì tức lồng lộn lên. Hấn lại gửi tin nhắn cho nó.

Hấn:" Có ngon thì đi luôn đi đừng về nữa."

Nó tiếp tục trêu hấn vì nghĩ chắc hấn đang tức lắm.

Nó:" Vậy cũng được. Dù sao thì tôi cũng chán thấy cái bản mặt mốc của anh lắm rồi! Yên tâm đi mai tôi sẽ về dọn đồ!"

Hấn đang đi đi lại lại trong phòng, hấn đọc xong tin nhắn đó thì cảm thấy có lỗi vì nhốt nó ở ngoài. Hấn nhắn cho nó tin cuối rồi đi xuống lầu.

Hấn:" Tôi cho cô 10' để về nhà. Không về thì đừng trách."

Nó tức anh ách lên:" Ngon nhỉ? Còn dám ra lệnh nữa cơ đấy!"

Nó đặt điện thoại xuống rồi ngủ tiếp. Nhưng nó cứ trằn trọc mãi nên bước xuống giường và tiến về phía cửa sổ. Nhìn xuống dưới thấy hấn đang đứng thì nó tỏ ra khoái chí:" Dám nhốt tôi ở ngoài hả? Cho anh đợi chết luôn"

Nó leo lên giường nằm và ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến khi tự nhiên nó giật mình thức dậy. Nhìn đồng hồ thì đã là 2h sáng rồi. Điện thoại thì hiển thị 39 cuộc gọi nhờ của tên âm binh. Nó lại cửa sổ nhìn xuống dưới. Hấn vẫn còn đứng ở dưới cổng. Nó vớ lấy cái áo khoát chạy xuống nhà, miệng lầm bầm chửi:" Đứng là đồ thần kinh! Ngốc thật!"

Hấn ở dưới hất xì liên tục không biết ai đang chửi mình. Hấn đi qua đi lại rồi tự nói một mình:

- Nhóc đáng ghét! Không về thật đấy à?

- Ủ!

- Cô giỏi lắm! Dám không nghe lời tôi nữa cơ đấy!

- Ủ!

- Bắt tôi đợi hai tiếng cô vừa lòng rồi chứ gì?

- Ủ!

Hấn giật mình:" Nãy giờ ai trả lời mình vậy?"

Quay người lại thì đã thấy nó ngồi trên bậc cầu thang chống cằm nhìn hấn. Hấn vừa định mở miệng thì đã bị nó chặn họng:

- Anh uống thuốc chưa? Biết mấy giờ rồi không mà đứng đây lầm bầm như thằng điên vậy hả?

- Tôi đứng đây đợi cô đấy! Mà sao cô ở trong nhà vậy?

- Tôi về nãy giờ ngủ được 8 giấc rồi anh hai ạ!

- Sao cô vào nhà được? Tôi đã cho người đóng cửa lúc cô còn đứng ngoài cổng với thằng Hàn Quân rồi mà...Hơ!

Hấn bùm miệng lại vì biết mình đã lỡ lời. Nó đưa ánh mắt đầy căm phẫn nhìn hấn rồi tự nhiên nó bật cười:

- Bắt anh đứng đây hai tiếng thì coi như tôi trả được thù rồi à mà không, lời là cái chửi!

- Cô đúng là độc ác!

- Mà tôi đã bảo là không về rồi mà anh đứng đây làm gì?

Hấn lí hí trong miệng, mặt thì nóng ran:

- Tự nhiên muốn...đợi cô, chỉ thế thôi!

Nó nghe đến đây thì tự nhiên tim đập loạn xạ cả lên. Nó đứng lên bỏ vào trong nhà:

- Thôi tôi vào ngủ đây!

Hấn nắm tay nó níu lại:

- Ở đây với tôi thêm lát nữa nhé!

Nó thấy ánh mắt chân thành của hắn thì cũng gật đầu. Hắn dắt nó ra vườn, đặt nó ngồi lên chiếc xích đu gần hồ sen. Nó giờ giọng trêu chọc:

- Đừng nói là giờ này tự nhiên muốn tắm nha!

- Tắm cái đầu cô á! Biết mấy giờ rồi chưa?

- A! Anh cũng biết nói câu đó à? Vậy kéo tôi ra đây làm gì? Hóng gió độc hả?

Nó nói vậy thôi chứ hiện giờ nó thấy thoải mái lắm. Nó đứng lên đi về phía bờ tường rồi ngồi xuống dựa lưng vào. Gió mát thật, ngọn gió đùa nghịch trên mái tóc của nó làm nó lại thấy buồn ngủ. Cả hai im lặng hồi lâu, hắn quay sang thì thấy nó đã ngủ. Nó dựa lưng vào tường nhưng vẫn ngủ rất ngon lành. Hắn không dám đánh thức mà ngồi nhìn nó ngủ. Kể cả lúc ngủ nó cũng mang cái nét hồn nhiên, hiếu động hàng ngày. Nó không biết nó đã gây cho hắn nhiều cảm xúc mà kể từ khi sinh ra hắn chưa từng được cảm nhận. Từ một bang chủ băng giá đã trở thành một cậu nhóc 18 tuổi thực sự. Từ một kẻ bất cần đã biết lo lắng cho người khác. Hắn suy nghĩ miên man rồi bất giác cảm thấy buồn ngủ. Hắn định sẽ ngủ lại đây luôn nhưng đâu có ngu mà ngủ ngồi như nó. Hắn thông minh hơn tìm được chỗ ngủ êm ái cho mình. Chỉ trong chốc lát hắn đã chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khi con tim rung động!

*Sáng hôm sau:

"Tỉnh...toong"

Tiếng chuông cửa vang lên, ông quản gia nghĩ thầm|" Mới 7h sáng mà ai tới vậy ta?"

Ông mở cửa để chiếc xe đang chở King và Wind vào nhà. Sau khi cất xe vào bãi, Wind hỏi ông quản gia:

- Dragon Lee đâu rồi?

- Dạ cậu chủ...

Ông quản gia chưa kịp trả lời thì Cát Chi từ đâu trong nhà chạy ra:

- Ông ơi! Ông có thấy Tiểu Vy đâu không ạ?

- Dạ thưa cô! Từ sáng đến giờ tôi không thấy cậu chủ kể cả Tiểu Vy.

Thế là mọi người dờ trong vài giây. Cát Chi quay sang:

- Ủa anh Wind đến khi nào vậy?

- Anh đến này giờ rồi.

Cát Chi nhìn sang King:

- Anh cũng đến à?

- Chào em!

King nở nụ cười tươi rói nhưng đáp lại chỉ là thái độ lơ đãng của Cát Chi. Bỗng chuông cửa reo lên lần nữa. Ông quản gia vội chạy đi mở cửa, một lát sau ông quay vào theo sau lưng là Khả Di và San San. Vừa thấy Di thì Wind đã reo lên:

- Di đến rồi hả? Sao xách cái gì mà nhiều quá vậy?

Anh vừa nói vừa chạy đến xách hộ đồ trên tay cô nàng. Cát Chi ngạc nhiên:

- Ủa? Chuyện này là sao vậy?

- Hồi này Wind gọi cho mình bảo hôm nay nướng thịt ngoài trời nên mình mua đồ mang đến.- Di giải thích.

- Tiểu Vy đâu rồi?

King tiếp lời:

- Kể cả Dragon Lee cũng biến mất rồi! Thôi tụi mình vào nhà trước đi.

Wind cản lại :

- Nè mấy cậu! Lỡ mình tự tiện vào nhà Dragon Lee kiện tụi mình xâm nhập gia cư bất hợp pháp thì sao?

Cát Chi nhăn mặt nhìn Wind:

- Giờ này mà anh còn đùa được à?

- Không phải đâu! Ý anh Wind là chúng ta nên tìm hai người kia trước đây!- Khả Di lên tiếng giải vây cho Wind. Anh nhìn Khả Di chặc lưỡi:

- Đúng là chỗ này chỉ có một mình Khả Di thông minh thôi à!

Cả bọn nhìn Wind bằng đôi mắt hình viên đạn. King bảo:

- Ý cậu bảo tụi này ngu đấy hả?

- hi! Làm gì có? À mà lúc nãy anh đậu xe thấy xe của Dragon Lee vẫn còn ở đây! Chắc họ không đi đâu xa đâu.- Wind nói.

- Vậy giờ quân gia tìm trong nhà đi, tụi cháu tìm ngoài vườn. À mà ông đem cái này vào nhờ nhà bếp chuẩn bị giúp luôn nhé!- King vừa nói vừa đưa mấy gói đồ Khả Di mang đến.

Ông quân gia quay trở vào nhà và cả bọn cũng bắt đầu truy tìm dấu vết của hai "chuyên gia gây rối". Khu vực gần hồ sen do King và Cát Chi phụ trách, họ vừa đi vừa tán dóc. King mở lời xua tan bầu không khí im lặng:

- Dường như em không ưa anh cho lắm!

- Biết rồi còn hỏi.- Cát Chi trả lời cộc lốc.

- Tại sao vậy? - King vẫn vui vẻ.

- Không biết.

Cả hai lại tiếp tục yên lặng cho đến khi họ nhận ra cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Nó đang ngồi dựa vào tường, chân duỗi thẳng ra ngủ rất say đắm. Còn hân đang nằm trên đùi của nó, tay khoanh trước ngực ngủ ngon lành. Tay của nó còn choàng lên cổ của hân trông rất âu yếm nữa chứ. Chi và King mắt căng hết cỡ ra mà nhìn. Khi Cát Chi chuẩn bị lên tiếng gọi nó thì bị King ngăn lại:

- Suyt! Im lặng nào!

King lấy điện thoại ra nhắn tin cho Wind tới. Khoảng 3' sau thì cả bọn đã đứng đó đông đủ. King cười gian:

- Hay là chúng ta chụp vài tấm hình làm kỷ niệm nhé!

Thế là cả bọn tạo đủ mọi tư thế để chụp chung với hai kẻ đang ngủ say như chết kia. Chụp xong xuôi, Wind khoát tay ra hiệu bảo mọi người đi vào nhà.

*Khoảng một tiếng sau:

Ánh nắng chói chang rọi vào khu vườn làm nó thức giấc. Nó cựa mình vài cái rồi dụi mắt, miệng ngáp ngắn ngáp dài:

- Oáp...Hơ.. Sao đùi mình tê hết vậy nè?

Nó đưa mắt nhìn xuống thì thấy hân đang nằm ngủ trên đùi mình. Nó gọi khẽ trong miệng:

- Ê! Dragon Lee!

Không thấy động tĩnh. Nó gọi tiếp:

- Ê! Nè tên âm binh!

Vẫn không nhúc nhích. Nó định rút chân lại cho hân đập đầu xuống đất nhưng chỉ nghĩ thôi chứ không làm. Nó khựng lại:

"Thịch...thịch...thịch"

Nó đưa tay lên sờ vào ngực." Cái gì vậy? Sao tự nhiên tim mình đập liên hồi vậy nè? Bình tĩnh lại! Phải bình tĩnh lại! Không được nghỉ lung tung!"

Nó đấu tranh với tư tưởng một hồi thì lại nhìn hấn. Nó bất chợt đưa tay vuốt lên gương mặt mà ngày thường nó cho là rất đáng ghét. Tay nó vuốt lên cả mái tóc nâu style Hàn Quốc nữa. Bỗng hấn lên tiếng làm nó giật cả mình:

- Sàm sờ đủ chưa?

Nó lập tức rút tay lại, miệng lắp bắp:

- Cái...cái gì mà sàm...sờ cơ chứ?

Nó rút chân ra làm đầu hấn đập luôn xuống đất.

"Cóp"

- Ui da! Cô muốn giết tôi à?

Hấn ngồi dậy xoa xoa cái đầu quay sang nhìn nó cười đều:

- Bộ bị nói trúng tim đen rồi à? Sao phản ứng mạnh vậy?

- Đồ điên!

Nó vội đứng dậy chạy vào nhà để che đi cái mặt đang đỏ lựng của mình. Hấn vẫn còn ngồi đó một mình trong lòng cảm thấy có gì đó vui vui. Còn nó thì chạy 100km/h lên thẳng phòng ngủ. Vũ một cái nó đã đến phòng mà chẳng thèm đếm xỉa đến những vị khách đang hiện diện ở nơi nó vừa chạy qua. Kinh ngạc:

- Gió ở đâu mà mát thế nhỉ?

- Tiể Vy đó mà! Chắc đang mắc cỡ lắm!- Khả Di cười.

Vừa lúc ấy thì "bị cáo" cũng vừa vào đến nhà, nhìn đám khách không mời mà tới thối mặt:

- Gì đây? Làm gì tụ tập băng đản ở nhà tôi vậy?

Kính nở nụ cười ác quỷ , giơ cái điện thoại ra trước mặt hấn:

- Bây giờ cho ở không thì nói?

Hấn xám mặt lập tức đổi giọng:

- Muốn ở bao lâu thì tùy.

Hấn quay lưng đi, Cát Chi nói với theo:

- Anh thay đồ rồi ra vườn nướng thịt cùng tụi em nha!

- Không đi.

Hấn lạnh lùng bước tiếp lên cầu thang làm Cát Chi cụt hứng, cô lập tức thay đổi nét mặt:

- Bây giờ anh đi không thì nói?

Nghe cái giọng điệu quen quen, hấn quay người lại thì Cát Chi cũng đang cầm cái điện thoại chứa cái hình ảnh tương tự. Hấn uất ức:

- Đi thì đi.

Hấn bỏ lên lầu làm cả đám cười muốn ra nước mắt. San bảo:

- Đề tở lên gọi Tiể Vy nha.

Nó đang úp mặt vào gót hét lên hết mức có thể:

- Trời ơi! Xấu hổ quá!

- Tên âm binh chết tiệt!!!!!!!!!!

Nó ném gối lung tung, đấm đá cái gối không thương tiếc. Bỗng San San gõ cửa nói vọng vào:

- Vy ơi! Mở cửa cho San đi!

Nó lồm cồm bò dậy mở cửa và tạm tha cho cái gối. San vừa thấy nó đã cười rạng rỡ:

- Thay đồ xuống nướng thịt với bọn tớ nào!

- Không đi đâu cả!- nó buống bình lấy chần trùm kín người.

- Tớ sẽ khiến cậu đổi ý!

Nó bật tung chần ra và muốn hét lên khi thấy tấm ảnh trong điện thoại của San. Nó luống cuống chạy ào vào nhà vệ sinh:

- Áaaaaaaa.....đi ngay!

San thấy bộ dạng của nó thì không khỏi bật cười, cô đóng cửa lại và trở xuống nhà. Nó bước xuống lầu thì thấy mọi người đã ngồi đó chờ sẵn. Nó thấy hấn thì cố né sang chỗ khác. Nó jori:

- Ủa? Hàn Quân không tới hả mọi người?

- Chắc là sẽ đến ngay thôi!- Wind trả lời.

Hấn lại nghĩ thầm trong đầu:" Tối ngày Hàn Quân Hàn Quân!"

"Tĩnh...toong"

- Chắc là Quân tới rồi!- San reo lên.

Ông quản gia định đi mở cửa thì nó ngăn lại:

- Để con mở cho!

Nó hăng hái chạy đi làm hấn tức trng lòng mà không hiểu vì sao. Nó mở cửa thì đã thấy Quân ngồi trên mô-tô cùng con gấu bông nhỏ xinh. Quân vừa thấy nó thì mỉm cười toe toét:

- Cho Vy nè!

- Cảm ơn nhiều nha!- hai mắt nó sáng rỡ.

Nó đi cùng Quân vào phòng khách, tay ôm con gấu cứ cười suốt. Wind reo lên:

- Quân đến rồi kìa!

King tiếp lời:

- Đong đủ cả rồi! Ra vườn nướng thịt thôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chú Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kế hoạch của King!

Tất cả mọi người kéo nhau ra vườn. Nó đặt con gấu xuống sofa rồi cũng bước theo Quân, riêng hấn và King vẫn còn ngồi lại đấy. Hấn nhìn con gấu bằng cặp mắt sát như dao làm King muốn rùng mình theo. King đứng lên giả vờ thúc giục:

- Mọi người đi hết rồi kìa! Chúng ta cũng đi thôi!

King chỉ nói vậy rồi te te chạy đi trước, hấn nản lại dận dò tên thuộc hạ vài câu rồi cũng bước theo. Ngoài vườn, mọi người đang xúm xích nướng đồ ăn trông rất vui vẻ. Bên bếp than nướng nào là cánh gà, xúc xích,...v.v

Khoảng 15' sau:

Wind và Khả Di gấp thức ăn để vào đĩa rồi cùng lúc đưa cho nhau. Cả hai đồng thanh:

- Cho cậu này!!!

Thế là cả hai cảm thấy bối rối, Wind lên tiếng trước:

- Cánh gà chín rồi nè Khả Di!

Khả Di cũng ngượng ngùng đưa lại cái đĩa thịt cho Wind:

- Thịt cũng vậy nè!

Cả hai lại đồng thanh:

- Cậu ăn trước đi!!!

Hai người cứ đưa qua đưa lại cho đến khi King đứng trước mặt:

- Đưa hai đĩa đây tui ăn hết cho! Đẩy qua đẩy lại hoài không chóng mặt à?

Cả hai "hử" King một tiếng rồi ra góc cây ngồi. Về phần hấn cứ ngồi nhâm nhi lon bia mà mắt thì cứ dõi theo nó. Hấn chứng kiến cảnh nó đút cho Hàn Quân ăn, rồi cả hai lau miệng cho nhau một cách rất thân mật. Bỗng dưng nhìn thấy cảnh đấy thì lại cảm thấy khó chịu, hấn nốc một hơi hết cả lon bia và bóp nát cái vỏ đang cầm trên tay.

*Trong lúc đó:

- Cho em nè Cát Chi!

King tiến đến chỗ gốc cây Cát Chi đang ngồi và chìa ra trước mặt cô một đĩa thịt nướng. Cô đưa ánh mắt dò xét nhìn King, anh lại cười tươi:

- Em ăn đi! Hong có độc đâu mà!

Cát Chi đưa tay đón lấy một cách miễn cưỡng rồi nói:

- Cảm ơn! (cộc lốc)

King ngồi xuống bên cạnh Cát Chi nhìn cô ăn. Không hiểu sao anh cứ luôn thích bắt chuyện với cô dù biết có vẻ cô nhóc không ưa mình. Bỗng King đề nghị:

- Có thể cho anh mượn điện thoại của em một lát không?

Cát Chi thần nhiên đưa cho anh càn không chút do dự. King hí hí hoáy hoáy gì đó một lúc rồi trả lại. Bỗng King nhìn Cát Chi rồi thốt lên:

- Em làm bạn gái anh nhé!

Cát Chi làm rơi luôn cả đĩa thịt và quay sang nhìn King với ánh mắt không thể nào khó hiểu hơn được nữa:

- Khùng hả?

- Không. Anh nói nghiêm túc đấy!

- Không có chuyện đó đâu. Anh mơ đi!

- Anh sẽ làm cho em đổi ý! (lại cười tươi)

- Xi!

King đứng dậy đi về phía hấn và Wind. Anh móc điện thoại ra và bấm số gọi:

- Alo! Em hả? Minh chia tay nha! Anh thích người khác rồi!

Không đợi bên kia trả lời, anh cúp máy và bấm gọi cho một số khác:

- Minh chia tay đi nha!

Rồi cứ tương tự 5, 6 lần như vậy. King lầm bầm:

- Còn ai chưa gọi không nhỉ?

Hắn đưa mắt nhìn King:

- Cậu gọi ai mà liên tục vậy?

Anh "hồn nhiên" trả lời:

- À! Để nhớ xem, cuộc đầu tiên là của hot girl khối 10, sau đó là hoa khôi khối 12..bla...bla..

- Thôi được rồi! Đợi cậu kể hết chắc đến sáng quá!- Wind ngắt lời.

- Định bày trò gì nữa đây?- hắn hỏi.

King đưa ngón trỏ lên miệng tỏ ra rất bí mật. Thấm thoát đã xong một ngày, nó tiễn mọi người ra về rồi quay vào nhà. Nó bước ngang phòng khách thì thấy hắn đang ngồi xem tivi. Nó lờm hắn một cái rồi đi lên lầu nhưng đi được vài bước, nó chợt nhớ ra điều gì đó rồi quay trở xuống.

- Con gấu bông của tôi đâu?

- Ai biết!- hắn lạnh lùng trả lời và tiếp tục xem tivi.

Nó vẫn đinh ninh rằng là trước khi ra vườn đã đặt con gấu ngay chỗ hắn ngồi, nếu bây giờ không thấy thì là hắn chứ không ai vào đây cả. Đầu nó sắp bốc khói, định tung vài cước vào mặt hắn thì ông quản gia bước đến:

- Dạ mời cô đi theo tôi ạ!

Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nó cũng lấy lại bình tĩnh mà đi theo ông. Định bụng khi nào quay lại thì xử hắn vẫn chưa muộn. Nó không hiểu tại sao ông quản gia lại dắt nó ra vườn và đến dưới một gốc cây to đứng. Ông quản gia vừa chỉ tay lên cây vừa nói:

- Đó có phải con gấu cô đang tìm không ạ?

Nó ngược mắt nhìn lên thứ ông quản gia đang chỉ. Ôi không! Con gấu bông xinh xắn Quân vừa tặng đã "treo cổ tự tử" trên acnh cây ấy mất rồi. Toàn thân đầy những vết xước chứng tỏ trước khi chết đã bị tra tấn rất dã man. Nội tạng lòi cả ra ngoài chứng tỏ đã xảy ra sự va chạm không hề nhẹ. Theo kinh nghiệm đọc truyện trinh thám từ lúc học lớp 2 của nó thì đây rõ ràng là một vụ mưu sát được ngụy trang thành hiện trường của một vụ tự tử. Là ai? Đúng rồi! Hung thủ không ai khác ngoài kẻ đó. Nhiệt độ cơ thể của nó từ 37 độ nhanh chóng lên đến 1000 độ chỉ trong 5 giây. Ông quản gia nhận thấy điều bất ổn nên lập tức bỏ chạy (văng luôn cả dép). Nó từ từ tiến vào nhà, hai tay nắm chặt, sát khí bốc ngùn ngụt trên đầu. Hắn đang ngồi cười một mình vì tưởng tượng đến bộ mặt hiện giờ của nó. Hắn cứ lo tự ki không hay nó đã đứng sau lưng mình tự lúc nào. Nó giờ nắm đấm lên và chuyện gì đến cũng đến:

"Bốp"

Vị bang chủ yêu quý của chúng ta vừa được nó tặng một cú đau đốn vào đầu. Hắn chúi nhủi và xém cắn đầu về phía trước. Hắn bực tức quát lên:

- Sao cô dám đánh tôi hả? Biết tôi là ai không?

- BIẾT! ANH LÀ MỘT TÊN BIẾN THÁI, THẦN KINH KHÔNG ỔN ĐỊNH, THÚ NHỒI BÔNG CŨNG KHÔNG THA!!!!!!!- nó hét lên.

- Tôi không làm gì cô cả.- hắn tỉnh bơ.

- Không anh thì còn ai vào đây chứ?

- Là tên đó!- hắn chỉ vào tên thuộc hạ đang canh gác.

Nó thấy vậy nên tiếng về phía tên áo đen mà hắn chỉ. Tên thuộc hạ xấu số đang run cầm cập, nó dám ăn nói, hành động như thế với tên bang chủ khát máu thì chứng tỏ nó không phải là người bình thường rồi. Trong lòng bây giờ chỉ biết cầu nguyện, mong sao nó nhẹ tay một chút.

- Anh nói đi không phải anh làm đầu đúng không?

- Dạ...là...là...tôi..thưa cô!-tên áo đen ấp úng.

Nó hựt hửng vì rõ ràng hắn đang được bao che. Nó không nói thêm nữa mà quay lên lầu, trước khi đi không quên chửi hắn:

- Anh nhớ đó! Tôi không tha cho anh đâu, tên âm binh!

Chương 9: Best boy and best girl!

Sau khi đã chửi rửa xong, nó tức giận bỏ đi lên lầu trong khi hấn rất hả hê. Nó không làm gì được hấn nên trút giận lên cái cầu thang. Nó vừa đi vừa giậm đùng đùng tưởng như cái cầu thang sắp gãy ra đến nơi. Hấn nói với theo:

- Tôi cho cô nửa tiếng tắm rửa thay quần áo rồi trở xuống đây!
- Để làm gì?- nó gất gồng.
- Đi cùng tôi đến một nơi!- hấn lấy lại vẻ mặt lạnh lùng.
- Không đi! plèzzzz.....- nó lè lưỡi ra rồi bỏ chạy lên lầu.

Giọng hấn tiếp tục vang lên làm nó chùn bước:

- Nhà cô ở khu A thành phố K đúng chứ?
- Sao anh biết? - nó chạy ngược trở xuống.
- Đó là khu vực do công ty tôi quản lý mà. - hấn tiếp tục xem tivi.
- Anh muốn gì? - nó lên giọng.

Hấn giả vờ móc cái điện thoại ra xoay xoay trước mặt nó:

- Chỉ cần một cú điện thoại thôi thì cả khu giải tỏa đây! - hấn quay sang nhìn nó cười đều.

Nó nhìn hấn mà tức không chịu được, dám gây áp lực với nó cơ đấy! Nhưng nghe lời hấn một lần chắc cũng không sao đâu. Tên chó chết anh nhớ đấy! Nó đưa ánh mắt đầy căm phẫn nhìn hấn mà hét:

- ĐI THÌ ĐI!!!!

Rồi nó vừa đi vừa giậm như là khủng long bạo chúa xuất hiện. Cái biệt thự rung rinh vì cách đi vô cùng dữ tợn của nó. Hấn cố nín cười vì không muốn chọc cho nó điên thêm. Nó lên phòng úp mặt vô gối mà hét:

- Tên âm binh đáng ghét! Nghĩ anh là ai mà đòi phá nhà tôi hử? Đi chết đi tên khốn kiếp! Tôi nguyện rửa anh ăn chậm tiêu, náo chậm phát triển, đại tiểu tiện không thông! Aaaaaaa.....

Vẫn cái trò cũ, nó vứt gối lung tung rồi vớ đại một cái mà cắn cho banh bạch, cắn cho đến khi hả giận thì thôi. Mang theo cơn giận như núi lửa nó bước vào nhà vệ sinh.

*Trong lúc đó:

Hấn móc điện thoại ra gọi cho ai đó:

- Alo Wind hả?
- Tớ đây! Có việc gì sao?
- Tớ nhận được nguồn tin bọn mạo danh buôn ma túy tối nay sẽ có một vụ giao dịch ở bến cảng thành phố lúc 8:00 nhưng tớ phải đi gặp một nhân vật quan trọng, vì thế sẽ không đến được.
- Vụ này cứ để tớ và King lo! Có phải cậu đi gặp bộ trưởng không?
- Đúng vậy! Ông ta yêu cầu tớ phải giải thích về vụ việc dính liếu tới ma túy! Tớ phải nhờ nhóc giúp tớ xuất hiện ở quán bar mà không bị nghi ngờ. Đúng là phiền quá!
- Cái con nhóc bướng bỉnh đó chắc không dễ dàng gì bắt nó đi đâu! - Wind thở dài.
- Tớ có cách! Thôi tớ chuẩn bị đi nhé! Mọi việc nhờ cậu!

- OK.

Hắn đập máy rồi cũng trở về phòng thay đồ. Đúng lúc ấy nó cũng vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh. Nhìn cái bộ dạng mình trong gương một hồi thì nó lắc đầu:

- Cái váy này trông hiền quá! Phải thay đổi!

Nói là làm, nó mở tủ quần áo và đưa ra một quyết định táo bạo: thay đổi phong cách sexy hơn một chút. Hi hục gần 10' thay hết bộ này đến bộ khác, cuối cùng nó dừng lại tại cái áo thun doremon màu trắng. Nó bắt đầu xăng tay áo rồi cột cái thân áo lên một tí. Kết hợp với quần jean ngắn ngang đùi là xong. Nó nhận thấy bộ dạng cá tính của mình trong gương thì cười hà hà rồi bước xuống lầu. Hắn đợi nãy giờ nên đâm ra cáo, định bụng sẽ cho nó một trận. Vừa nghe tiếng bước chân, biết nó đã xuống, hắn quay người lại định chờ nó thì khựng lại luôn. Nó cột làm cái thân áo ngắn lên trên một tí lộ rõ vùng eo trắng như da em bé, lại thêm cặp chân dài thon thả. Mặt hắn bắt đầu đỏ ra tím thì đập như muốn nhảy ra ngoài. Nó lén giọng làm hắn sợ hãi:

- Định làm cái mặt ngu đó cho đến bao giờ hả? Đi hay không thì nói!

Hắn giật mình lật đật đứng lên đi vội ra nhà xe không quên lấy theo một cái áo khoác. Nãy giờ nó mới để ý, hôm nay hắn kute hơn mọi ngày thì phải. Áo sơ mi xăng tay nè, cà vạt thắt lỏng, quần tây ống bó sát. Từ trên xuống dưới toàn một màu đen trừ cái cà vạt trắng ra. Nói chung đúng chất thanh niên 18 tuổi. Đẹp và đỉnh là hai từ cứ lượn qua lượn lại trong đầu nó nãy giờ. Nó cứ đứng tự kiêu như vậy cho đến khi hắn quát:

- Chết đâu rồi? Ra đây nhanh lên coi!

Lúc này nó mới giật mình lết cái thân ra ngoài nhà xe và trông thấy hắn đang dựa vào chiếc mô tô đen. Nhìn đẹp làm sao ý! Đủ để tim nó thúc loạn xạ. Hắn bỏ áo khoác vào cốp rồi ra hiệu cho nó:

- Lên xe!

- Ngồi ở đây á hả? - nó chỉ vào chỗ ngồi phía sau.

Hắn quay sang hướng khác hít một hơi thật sâu rồi quay sang cái mặt ngố của nó:

- Lên đây nè ngồi cho nó mát, tầm nhìn xa nữa. - hắn chỉ lên đầu mình.

- Hồi thôi làm gì ghê ạ? Có ngon ngồi xuống thử coi tui dám lên đó ngồi hong cho biết! Bực mình! - nó vừa quát vừa leo lên xe một cách rất ư là "thục nữ".

- Người thì nhỏ mà mỏ thì to! - hắn phán rồi lên xe tra khóa vào ổ.

- Rồi mũ bảo hiểm đâu? - nó hỏi.

- Khỏi.

- Cảnh sát bắt đấy! - nó cảnh báo.

- Bỏ cô lại là yên chuyện rồi, ngồi yên đi!

"BrUmmm"

- Nhưng mà...oái! - nó chưa nói xong thì hắn đã phóng xe đi với tốc độ chóng mặt. Nếu nó không nhanh tay vịn vào thành xe thì có lẽ nó đã bay xuống đường rồi.

Hắn lên ga và cho tăng tốc. Nó hoảng quá nên la lên:

- Tên ác ôn khùng điên này! Anh mau giảm tốc độ lại cho tôi!

- Như vậy mới thích chứ! Ôm vào đi không thì lết xe ráng chịu đấy!

- Anh hét thương má rồi hả? Không mang mũ bảo hiểm mà chạy kiểu này chắc ăn cháo bằng ống hút mới vừa lòng phải không?

- Cô không ôm thì có té tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu.

Hắn tiếp tục phóng nhanh hơn nữa, tim của nó nhảy múa lung tung trong cơ thể. Khi thì muốn thông xuống bao tử, khi thì dội ngược lên cổ họng. Hắn không dừng lại ở đó, tiếp tục lạng lách đánh võng một cách điệu nghệ. Luôn lách qua những chiếc xe hơi trên đường một cách mạo hiểm. Thế mà nó vẫn lì lợm bám chặt vào thành xe không ngừng lạy chúa rồi niệm phật. Nói chung là quên mất cả tôn giáo mình đang theo. Bất chợt hắn nhắm thẳng cái cột điện mà đâm làm nó hét lên:

- ĐỪNG!!!

- Không ôm vào thì chết chung vậy!

Nó bỗng lấy tay siết chặt hông hân, hân thẳng gấp mà làm một cú vòng xe ôm sát mặt đất một cách ngoạn mục. Nó như từ cõi chết trở về mà thở phào nhẹ nhõm. Chiếc xe lướt nhẹ nhàng trên mặt đường nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi người. Do không đội mũ bảo hiểm nên không khó để nhận thấy vẻ đẹp của cả hai. Mấy cô gái bên đường trầm trồ:

- Trời ơi! Đẹp trai quá!
- Ước gì được ngồi vào chỗ của cô bé ấy! Woa!
- Người đẹp, xe đẹp cái gì cũng đẹp hết!

Nó tức giận nên nhéo vào hông hân làm hân xém buông tay lái. Hân phì cười:

- Xem ra không đội mũ bảo hiểm cũng tốt đấy chứ nhỉ? Đẹp trai không ai ngắm thì uống lắm!
- Tự sướng, tự kỉ xong chưa? - nó gầm gừ.

Rồi bên đường cũng vang lên tiếng của mấy chàng trai:

- Cô bé ấy xinh quá!
- Nhìn đáng "bốc" ghê!
- Thằng đó sướng quá!

Nó nghe thấy thì cười hà hà như khẳng định lại điều mọi người vừa nói. Hân mỉm cười nhẹ không để cho nó nhìn thấy, cả hai hòa mình vào những lời khen của những người đi đường:

- Ê! Best boy với best girl kia bây!
- Ồ xứng đôi đã man!

Nó giả vờ nói băng quơ:

- Người ta nói gì ấy nhỉ? Hình như là bad boy với best girl thì phải?
- Cô đúng là....
- Cô sao con? Cô đẹp quá phải hong? hìhì...^^

Nó làm hân phải bật cười theo rồi vô tình dừng lại. Ngày hôm nay nói chuyện với nó hân đã cười không tự chủ được, sao lại có thể cười dễ dàng thế này? Bản thân hân không lý giải được nữa.....

Không lâu sau xe của hân dừng lại tại một quán bar. Bảo vệ chào hân rất kính cẩn, cả hai bắt đầu tiến vào bên trong. Hân không quên mở cốp lấy áo khoác. Hân quàng vai nó tỏ ra rất tình tứ nhưng miệng thì lầm rầm:

- Nếu không muốn tôi phá sập nhà cô thì im lặng.

Nó nuốt uất ức mà cổ nặn ra một nụ cười tươi nhất có thể. Tiếng nhạc xập xình cùng không gian mờ ảo bắt đầu hiện ra. Nó cảm thấy khó chịu khi thấy những ánh đèn đủ màu sắc đang rọi vào đám người đang nhảy điên cuồng dưới kia. Một tên con trai ăn mặt sành điệu cúi đầu trước hân:

- Chào Bang chủ!
- Ông ta đã đến rồi chứ?
- Dạ rồi! Ông ấy đang đợi anh trong phòng VIP!
- Cậu đi làm việc được rồi!

Tên đó cúi chào hân một lần nữa định quay đi thì hân ghé tai căn dặn điều gì đó. Tên đó gật đầu rồi mới quay đi. Bỗng từ đâu một đám con gái mắt xanh mỏ đỏ chạy đến vây lấy hân cất giọng ông ọ:

- Anh Dragon Lee mới tới hả?
- Anh tìm em đúng hong? Ghét chưa?
- Em nhớ anh lắm! Uống với em một ly nha!

Nó đứng hình luôn tại chỗ, cái gì đang diễn ra vậy nè? Nhìn mấy cô già như vậy mà gọi thẳng nhóc 18 tuổi bằng anh à? Lại còn đưa đẩy ở đây nữa. Khó chịu thật! Nhưng dường như họ không biết hắn là xã hội đen thì phải.

Mặt hắn vẫn lạnh tanh như nước đá, tay hắn rời khỏi vai nó mà di chuyển xuống eo làm nó chết điếng. Giọng hắn ngọt ngào:

- Em iu! Mình vào thôi!

Đi cùng với thái độ lơ đãng cô gái kia là một nụ hôn nhẹ vào má. Tay nó siết lại thành nắm đấm và sắp không chịu nổi nữa rồi. Hắn kịp thời giữ tay nó lại và kéo nó vào trong trước khi nó lên cơn điên. Hắn dặt nó vào một cái bàn trong góc khuất rồi ấn nó ngồi xuống. Vứt cho nó cái áo khoác và bảo:

- Mặc vào!

- Tại sao phải mặc? - nó vẫn còn tức nên thái độ không được hợp tác cho lắm.

- Không thấy mấy tên kia đang nhìn cô đến nỗi chảy cả nước dãi hay sao hả?

Hắn lờ mờ mỗi tên một cái khiến bọn chúng không hện mà đồng loạt quay sang chỗ khác.

- Ngồi yên đây không được táy máy tay chân cho đến khi tôi quay lại!

Nói rồi hắn bỏ đi trong khi nó ậm ừ trong họng. Nó đâu hay biết có một ánh mắt thêm khát đang nhìn nó chằm chằm. Kẻ đó là ai??????

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đừng sợ! Có tôi đây rồi!

*Tại phòng VIP:

- Cậu có gì để nói với tôi không? - một người đàn ông mặc vest đang ngả người vào ghế, miệng đang thổi nhẹ vào không trung những làn khói trắng.

- Tôi nghĩ ông hiểu rõ tôi không làm những chuyện đó! - một giọng nói lạnh lùng cất lên.

- Tôi biết nhưng trong tình thế này nếu không có bằng chứng cậu sẽ bị khép tội!

- Tôi tin ông có năng lực giúp tôi rửa oan. - hắn nhếch mép cười lạnh.

.....

- Chào cô bé!

Một giọng nói vang lên bên tai làm nó thoát ra khỏi những suy nghĩ của riêng mình. Trước mặt nó là một tên con trai cao ráo và khá là đẹp trai nhưng nụ cười đều trên khóe miệng thì trông đáng ghét không chịu được. Nó hỏi lại một cách lịch sự:

- Anh là ai vậy?

- Anh tên Chấn Hàn! Còn em?

- Tiểu Vy! - nó trả lời miễn cưỡng rồi đưa mắt tìm hắn.

- Lần đầu tới đây sao? - vừa nói vừa nhích người lại gần nó.

- Ờ.- nó cố tỏ ra hồ hững nhưng có lẽ vô ích.

- Uống với anh một ly nha! - tên đó đưa cho nó ly rượu.

- Tôi không biết uống, Xin lỗi! - nó ngồi nhích ra.

Bất chợt hắn đưa tay vòng qua eo nó và kéo nó một cách bạo lực về phía mình. Nó phản ứng kịp thời nên đã giơ cao cùi chỏ nhắm thẳng vào mặt hắn

nhưng hắn lại đỡ một cách nhẹ nhàng. Nó thủ tư thế giơ cao chân đá chéo lên nhưng hắn vẫn có thể bắt lại được. Hết rồi! Hắn mạnh quá! Người học võ như nó không làm gì được hắn, kể cả vùng vẫy cũng không. Nó cảm thấy bất lực và lòng lo sợ trở dậy.

- Vậy làm bạn gái anh đêm nay nhé!

Tên đó vừa hôn nhẹ lên má nó và bảo thế. Nó cứng họng không thốt nên lời và sống mũi bắt đầu cay xè. Nó trông mong hắn hơn bao giờ hết. Nó không thể chống cự dù chỉ một chút. Từ người tên đó toát ra một luồng sức mạnh rất đáng sợ. Nó cảm nhận được mọi vật trước mặt đang nhòe dần đi. Nó khóc trong vô vọng. Bỗng một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy tay nó và kéo nó đứng dậy khỏi ghế. Là hắn! Hắn đến rồi. Mắt hắn nảy lửa nhìn Chấn Hàn:

- Ai cho phép cậu làm vậy?

Tên đó thản nhiên ngã người ra sau ghế và trả lời:

- Thì ra là "hàng" của cậu! Bạn bè xài một chút thì có sao?

Nó đứng nép vào sau lưng hắn vẫn còn hoảng sợ. Tay nó bấu chặt vào tay hắn mà run bần bật. Hắn tiến đến nắm lấy cổ áo Chấn Hàn tung ra cú đấm bằng tất cả sự tức giận. Chấn Hàn đưa tay lau máu trên khóe miệng nhìn hắn.

- Cậu dám đụng vào người của tôi sao? Chán sống rồi à?

- Cậu...

Chấn Hàn định mở miệng nói gì đó nhưng nhận được một cú điện thoại. Mặt trở nên khản trương và đứng dậy:

- Rồi cậu sẽ hối hận.....! Bang Chủ Hắc Long Bang!

Hắn ta bỏ đi một nước, quản lý quán bar chạy đến:

- Bang Chủ không sao chứ ạ?

Hắn lấy cái áo khoát lên người cho nó rồi dìu nó ra ngoài.

*10' trước:

- Tất cả nhờ ngài, Bộ trưởng!

- Tôi sẽ cố gắng giúp cậu!

Cả hai bắt tay nhau bỗng quản lý quán bar chạy vào:

- Bang chủ! Chấn Hàn đang giờ trò với cô gái lúc nãy!

Hắn tức giận siết chặt nắm đấm chạy ra ngoài. Thấy nó khóc, hắn không khỏi tức giận mà nhào tới lôi nó ra. Biết thế sẽ không ngồi đây một mình, hắn tự trách bản thân mình vô dụng. Hắn không tự chủ đã đánh Chấn Hàn. Vì nó sao????

.....

Nó và hắn đã lên xe chạy đi. Không biết kể từ lúc nào mà bàn tay của hắn lại ấm áp đến như vậy. Bất giác nó đưa tay siết chặt hông hắn và tựa đầu lên bờ vai vững chắc. Nó lại khóc, khóc vì nỗi hoảng sợ không hiện tại hiện trong đầu. Hắn cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi đang dần thấm vào áo mình. Có một cảm giác xốt xa đang dâng lên trong lòng. Đưa tay mình siết lấy tay nó như thể trấn an và bảo nó đừng khóc nữa. Chiếc xe liếc trong màn đêm và ngừng lại tại một bờ sông. Nó xuống xe và ngồi xuống cái ghế đá gần đấy, hắn nghĩ nó mệt nên toan bỏ đi mua nước cho nó uống. Nó níu tay hắn lại và bảo:

- Đừng đi! Làm ơn!

Hắn ngồi xuống bên cạnh đưa tay gạt đi những giọt nước trong suốt đang đọng lại trên gương mặt nó, thủ thi:

- Đừng sợ! Có tôi đây rồi!

Hai ánh mắt chạm vào nhau như xoáy sâu vào tâm trí của cả hai. Nó cảm nhận được một luồng điện cao thế vừa chạy qua trong người mình. Đúng! Mọi cả hai đã chạm nhau một cách nhẹ nhàng. Hắn luồn tay vào tóc nó kéo sát nó lại gần mình. Còn nó thì trừng mắt ra cảm nhận điều bất ngờ rồi không hiểu tại sao nó cũng hôn đáp trả. Nó không thể giải thích được cảm giác lúc này và cũng chẳng hiểu nổi tình cảm dành cho hắn. Mập mờ, khó xác định và chỉ thoáng qua. Có lẽ nó "đỏ" trước hắn rồi chăng? Cảm giác ngọt ngào của nụ hôn đầu tiên nhấn chìm tất cả những dòng suy nghĩ...

.....

*Tại nhà hắn:

Cát Chi đang học bài thì điện thoại reo lên.

- Alo. - cô nhanh chóng bắt máy.

- Hey! Vợ iu đang làm gì đấy?

Cô giật mình đưa điện thoại ra xa. Là thằng cha Kìng mà! Sao tên đó lại biết số điện thoại này? Rồi chợt nhớ lại lúc chiều đã cho anh mượn điện thoại và cô đã hiểu ra mọi chuyện. Lấy lại bình tĩnh và đưa điện thoại lên tai:

- Anh muốn gì?

- Không muốn gì cả. Muốn biết em đang làm gì thôi! - Kìng vẫn tí ta tí tòn.

- Tôi đang nguyên rửa anh đấy đồ rảnh hơi! - Cát Chi bực bội trả lời rồi cúp máy.

Tuy vừa trải qua một cuộc độ sức mệt lã nhưng Kìng lại thấy nhớ Cát Chi. Đang ngồi tự băng bó cánh tay của mình bỗng nghĩ đến việc gọi điện chộc cô. Sau khi bị chửi một trận Kìng không những không tức giận mà còn cười toe như cảm nhận vừa giảm đau một tí. Một lát sau, cô nhận được tin nhắn:

"Vợ iu! Chúc em ngủ ngon! Mai gặp ở trường!"

Cát Chi ném điện thoại xuống giường rồi chửi:

- Vớ vẩn!

Tuy vậy nhưng tận sâu trong đáy lòng cô vẫn thấy có gì đó vui vui. Nhìn đồng hồ đã hơn 10:00 mà nó vẫn chưa về. Đang lo lắng thì cô nàng lăn ra ngủ luôn.

*Tại nơi của nó và hấn:

Nó buông hấn ra rồi quay mặt sang hướng khác né tránh. Cả hai thấy bối rối khi nhìn đối phương. Hấn lên tiếng:

- Xin lỗi!

- Tôi muốn về nhà!

Nó bỏ ra xe và để lại cho hấn hàng ngàn dấu chấm hỏi trong đầu. Thái độ của nó thật khó lý giải. Cứ như là chưa từng xảy ra vụ hôn vừa rồi vậy. Hấn cũng đứng dậy lên xe. Cả hai lướt đi trong màn đêm tĩnh mịch. Chiếc xe vẫn chạy đều đều không như nhịp tim của hai con người đang ngồi cạnh nhau mà vẫn loạn nhịp.

*Đường Chấn Hàn: anh em cùng cha khác mẹ với Hàn Quân. Con trai của BC Thổ Long Bang. Là con người gian xảo đầy toan tính, có thể bất chấp tất cả để đạt được thứ mình muốn. Luôn cùng cha mình làm những việc dơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Âm Mưu!

Về đến nhà nó bỏ thẳng lên phòng không nói không rằng. Hấn định cất tiếng gọi nó thì điện thoại của hấn đổ chuông.

- Alo! - hấn nhấc máy.

- Dragon Lee à! Tớ Wind đây! Tớ có chuyện cần báo cáo với cậu.

- Sao? - hấn vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế sofa.

- Địch thực là có liên quan đến Thổ Long Bang, họ đã lợi dụng danh nghĩa bang chúng ta để buôn bán trái phép.

Giương mặt hấn bỗng chốc thay đổi đến đáng sợ, ánh mắt tỏ ra luôn sát khí lạnh người. Kẻ nào dám động đến cơ nghiệp do ba hấn gầy dựng đều phải trả giá. Wind tiếp:

- Lúc này khi vây bắt người của bọn chúng, một tên mang mặt nạ đen đã ngăn đường bọn tớ. Tớ và Kìng đã giao chiến với hấn một trận quả thật hấn không tầm thường. Kìng bị xây xát nhẹ còn một số anh em khác thì bị thương.

- Cậu thay mặt tớ hỏi thăm các anh em và cả King nữa. Có tóm được ai trong số bọn chúng không? - hấn cố giữ bình tĩnh.

- À có! Tớ đã giao tất cả cho bộ trưởng rồi cậu yên tâm. Mà tớ bảo này, tên mang mặt nạ đã lên giọng đe dọa rằng sẽ không buông tha cho cậu và Hắc Long Bang kể cả.....những ai xung quanh cậu! - Wind có hơi ngập ngừng.

"Có nghĩa là nhóc và Cát Chi đang gặp nguy hiểm, họ sống chung nhà với mình nên rất dễ để bọn chúng phát hiện nhưng....mình không muốn cô ta chuyển đi!!!! Phải làm sao cho vẹn toàn đây? Haizzzz!". Hấn nghĩ thầm.

- Nè cậu còn đó không vậy? - Wind thúc trong điện thoại.

- À tớ đây! Tớ đang nghĩ nhóc có võ rồi nên cũng yên tâm còn Cát Chi thì....- hấn ngập ngừng như dò hỏi ý Wind.

- Tớ lo nhiều việc của bang nên suốt ngày vắng nhà sợ không thể bảo vệ cho Cát Chi được.

Cả hai thở dài náo nức. Rắc rối thật! Rồi bỗng cái đèn 1200W sáng trưng trên đầu hấn.

- Nè Wind! Nếu tớ nhớ không lầm thì trong nhóm tụi mình có một thằng rất rảnh rỗi đấy!

- Ồ ha! Cái thằng ăn no rửng mỡ rồi xách mặt đi cua gái ấy hả? - Wind bật dậy phấn khởi.

Hai người hí hửng gác máy, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng vì cuối cùng cũng có cách.

*Trong khi đó tại nhà của "tên rảnh rỗi":

"hắt...xì"

- Quái lạ! Ai đang nhấc tới mình sao? - King lẩm bẩm.

Nhắc là có, chuông điện thoại của King reo lên.

- Alô! King đẹp trai nghe!

- Đánh nhau rồi đập trúng dây thần kinh mắc cỡ hả thằng kia? - hấn mĩa King trong điện thoại.

- Hìhì! Có chuyện gì không mà gọi giờ này vậy? - King cười trừ.

- Lắng tai nghe cho rõ nha! Ngày mai dọn đồ sang nhà tớ ở rõ chưa?

- CÁI GÌ???- King tròn mắt ngạc nhiên.

- Đai không phát sóng lần thứ hai! Cúp máy đây!

"Tút....tút....tút"

Hấn cúp máy không để King kịp nói gì làm mặt King đơ như trái bơ. Nhưng chưa đầy 3' sau, anh nhanh chóng lấy lại vẻ mặt rạng rỡ và lên giường đi ngủ, mong cho trời mau sáng để dọn sang nhà hấn ở với mong ước được gặp "ai kia".

.....

Hấn đang ngồi ở phòng khách với gương mặt suy tư đầy lo âu. Phải chăng kéo nó vào cuộc chơi đầy nguy hiểm này là một lỗi lầm lớn của hấn. Bề ngoài nó đúng là mạnh mẽ thật nhưng nó đã cho hấn nhìn thấy những dòng nước mắt. Phải! Nó đã khóc chỉ vì hoảng sợ. Liệu nó sẽ còn đương đầu với những chuyện đó nữa hay không khi cuộc sống của hấn quá phức tạp? Cuộc sống của thế giới tràn ngập sát khí và mùi chết chóc. Chứng kiến ba mẹ bị sát hại từ khi còn bé đã là một cú sốc rất lớn. Nỗi kinh hoàng hay xuất hiện trong cơn ác mộng của chính hấn đã biến hấn thành một con người chỉ biết đến hai từ "trả thù". Vì thế, sẽ không bao giờ để chuyện tương tự xảy ra nữa. Dù có bất chấp tất cả cũng sẽ bảo vệ mọi người xung quanh mình tới cùng. Và nhất là người con gái đó!!!

Điện thoại hấn đổ chuông lần nữa. Hấn nhấc máy, bên kia vang lên giọng nói trầm trầm:

- Xin lỗi vì trễ rồi mà còn làm phiền cậu!

- Không sao! Bộ trưởng có gì cứ nói- lời hấn quyết đoán và không kém phần lạnh lùng.

- Đám người cậu Wind giao cho tôi khai rằng trong vụ này không hề có chủ mưu và họ sẵn sàng lãnh toàn bộ trách nhiệm. Tôi biết cậu muốn vạch mặt Đường Đông Khanh nhưng lão đã đi trước chúng ta một bước.

- Không sao đâu! Dù gì thì cũng cảm ơn ông đã giúp Hắc Long Bang lấy lại danh dự. - giọng hấn có vẻ nhẹ hơn một tí.

- Không có gì đâu. Có cần gì thì cứ gặp tôi! Tạm biệt cậu!

- Vâng tạm biệt ông. - hấn gác máy.

Hấn thở hắt ra và cảm thấy có phần nhẹ nhõm. Giải quyết mọi chuyện ổn thỏa thì hấn mới sực nhớ đến nó. Nhìn lại đồng hồ đã hơn 11:00. Không biết nó ngủ chưa? Có giận gì hấn không? Với lại từ chiều đến giờ chưa cho nó ăn gì nên không biết nó có đói không? Hấn mở tủ lạnh rót một ly sữa đầy rồi bung lên phòng cho nó. Còn nó thì nằm trên giường lăn qua lộn lại mà không ngủ được. Phần vì nhớ chuyện ban nãy phần vì đói. Nó chịu không nổi nên ngồi dậy:

- Phải kiếm gì ăn mới được!

Nó đã bước đến cửa nhưng cứ phân vân không dám ra ngoài. Lỡ chạm mặt hấn thì sao đây? Biết nói gì bây giờ? Tất nhiên là phải ngại rồi! Bỗng dưng cả hai lại tạo nên một cái khoảng cách vô cùng lãng xẹt!

Hấn cũng đang đứng trước cửa phòng nó nhưng không dám gõ cửa. Gặp mặt biết nói gì đây? Khó xử lắm! Chẳng lẽ xuống nước xin lỗi, năn nỉ làm hòa với nó? Không được!!! Lòng tự cao ngất ngưỡng của một vị bang chủ kiêu ngạo không cho phép điều đó. Nhưng không thể để nó nhịn đói như vậy!!! Làm sao giờ?

Cả hai con người chỉ đứng cách nhau một cánh cửa mà tưởng chừng như xa ngàn dặm chỉ vì cái lý trí trẻ con. Và cứ thế họ cứ đắn đo rồi lại suy nghĩ rồi lại đắn đo. Tình cảnh đó cứ thế mà kéo dài.

*Tại một nơi khác cách đó không xa:

- Sao rồi con trai? Miệng con bị gì vậy?

Một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa. Mang một gương mặt hơi tà ác chút xíu nhưng nói chung thì cũng phong độ.

- Bị quánh!!! - đưa con hậm hực trả lời.

- Ai dám làm điều đó chứ? - ông khề chau mày.

- Là thằng khốn đó! Bang Chủ Hắc Long Bang!

- Dragon Lee sao? - ông cười nhẹ

Đưa con ngồi phịch xuống bên cạnh ông, gạt đầu tỏ vẻ bức tức. Ông tiếp tục xem tivi miệng vẫn nói chuyện với con:

- Con đã 25 tuổi đầu mà để cho thằng Bang Chủ miệng còn hôi sữa đó bắt nạt à?

- Con nhất định sẽ trả thù! - gương mặt tức tối thấy rõ.

- Vụ giao dịch sao rồi?

- Dạ.... tụi nó biết rồi nên đã bao vây tính sổ với người chúng ta. Lúc này vụ giao dịch không thành công và một số người đã bị cảnh sát giam giữ. - đưa con e dè nhìn gương mặt đang dần biến sắc của ba mình.

- Thằng Dragon Lee không phải tay vừa đâu! Nó thông minh lắm đấy! Con liệu mà cẩn thận vào lần sau. Về phần những kẻ bị bắt giữ thì xử hết cho ta không để chúng có cơ hội khai báo gì cả.!

- Vâng thưa ba!

- 2 ngày nữa là kỉ niệm 20 năm thành lập công ty của bên ta, chắc chắn nó sẽ tới và con sẽ có cơ hội trả thù nó.

- À lúc nãy nó đã đánh con vì một đứa con gái. Con chắc rằng nó đã thích con nhỏ đó nên mới phản ứng như vậy!

- Hahaha! Vậy thì càng dễ cho con rồi. Nó đã để lộ điểm yếu, con phải biết nắm bắt. Con đừng quên con là Đường Chấn Hàn - con trai của Đường Đông Khanh ta!

Ông ta cười xong thì bỏ đi lên lầu. Vâng! Thằng cha Bang Chủ Thổ Long Bang đó ạ!

Hàn Quân đứng sau cánh cửa đã nghe tất cả. Anh ước gì không phải là con của ông ta và không phải là em trai của thằng anh vô liêm sỉ đó!

.....

Quay lại với hai con người đin đin khình khình kẻ đứng trong người đứng ngoài. Hấn vì mỏi chân nên đứng dựa vào cánh cửa nhưng vẫn không chịu gõ cửa. Đã như vậy hơn 20' rồi đấy! Nhưng có lẽ nó đã chịu hết nổi nên đứng dậy hít một hơi thật sâu và mở nhanh cánh cửa. Hấn đang dựa lưng vào cửa nên bất ngờ chổng gọng khi cánh cửa vừa mở ra. Hấn ngã vào trong và kéo theo nó té một cái thừa sống thiếu chết.

"Rầm"

Tiếng thịt người tiếp xúc với đất vang lên. Ly sữa bay lên không trung và rơi tự do xuống đất theo phương thẳng đứng, chiều từ trên xuống. Tất nhiên nó và hân hứng trọn tất cả vào người. Nó quát:

- Tên khốn kiếp này! Anh đang làm cái trò gì vậy hả? Uống sữa thì về phòng mà uống mắc gì đứng trước cửa phòng tôi chứ?
- Tại cô chứ ai! Muốn mở cửa thì phải hỏi xem ở ngoài có ai không chứ? (hình như hơi vô lý phải hong ta?)
- Sao hong biết gõ cửa? Phép lịch sự đâu rồi? Đi nhà trẻ cô giáo hong dạy à?
- Tại tôi nghĩ cô ngủ rồi! - hân đứng dậy.- vào tắm rửa đi rồi xuống dưới ăn cơm!

Hân gọi người hầu lên dọn dẹp và bảo nhà bếp nấu ăn. Còn bản thân thì về phòng tắm rửa. Bỗng hân nở nụ cười: "xem ra khoảng cách đã bị xóa bỏ".

*15' sau:

Nó tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống lầu. Bước vào bếp thì thấy hân đã ngồi bên cái bàn đầy ắp đồ ăn và đang đợi nó. Nó kéo ghế ngồi xuống nhìn một lượt tất cả đồ ăn rồi nhìn hân:

- Định ăn cho hết đầu thai luôn à?
- Cô ăn thử đi rồi tôi giết cô xem có đầu thai được không?
- Hử!

Cả hai bắt đầu cầm đũa nhưng nó chỉ gắp vài miếng ăn qua loa rồi đứng lên.

- Đi đâu? - hân hỏi.
- Đi ngủ! No rồi! - nó điềm nhiên trả lời.
- Ăn kiểu gì mà có chút xíu vậy?

Nó định quay đi thì hân bảo:

- Ngồi xuống đó!

Nó bực bội ngồi xuống. Quan luôn cả chuyện ăn uống là sao trời? Hân mở tủ lạnh và rót một ly sữa đầy để trước mặt nó:

- Uống cho hết rồi đi đâu thì đi!

Hân ngồi xuống tiếp tục ăn. Nó hỏi dò chừng:

- Tôi không uống có được không?
- Cô nghĩ thử xem? - hân ngược lên nói chậm rãi.
- Chắc không! - nó ngậm ngùi nhìn ly sữa.

Hân không đoái hoài gì đến thái độ của nó mà cứ tiếp tục ăn. Nó bắt đầu năn nỉ:

- Dragon Lee đẹp trai! Dragon Lee tốt bụng! Tôi không thích uống sữa đâu. Tôi nhường anh nha!

Hân vẫn giữ nguyên sắc mặt và không thèm ngược lên:

- Muốn tự uống hay bị đổ là tùy cô!
- Khuya rồi uống nhiều sữa quá không tốt đâu! Mai tui còn phải đi học nữa. Tui uống một chút thôi nha. - nó vẫn cố gắng năn nỉ.

Hân từ tốn đưa thức ăn lên miệng:

- Chết tôi đền! Nghi học tôi xin phép! Uống nhanh đi!

Nó nuốt ly. Nếu không uống thế nào hân cũng gọi luật sư hoặc phá nhà nó cho xem. Thế là nó đau khổ bụng ly sữa đưa lên miệng uống một cách uất ức. Hân nhìn thấy thì mỉm cười hài lòng. Nó đặt ly sữa xuống bàn rồi quay lưng đi. Hân bảo:

- Giờ có ngủ cũng không được đâu! Ra sofa xem phim tí đi.

Nó cảm phần nhìn hấn như kẻ thù. Hăm hực bước theo hấn ra phòng khách ngồi. Hấn lục lọi mấy cái đĩa phim rồi hỏi:

- Có muốn xem phim không?

Nó gật đầu. Hấn tiếp:

- Thế muốn xem loại nào?

Nó phát ra một câu khiến hấn xém bật ngửa:

- Có phim hoạt hình không?

- Cô là con nít à? - hấn hỏi ngược lại.

- Thế anh hỏi tui muốn xem loại nào làm gì? Rõ dở hơi! Vậy anh có những loại nào?

- Nhiều lắm này! Tình cảm, lãng mạn, trinh thám, hành động hay cảm trẻ em dưới 18..v..v?

- Tên khốn này ăn nói thế đó hả? - nó ném cái gối vào hấn.

Hấn né kịp và bật cười. Bỗng dừng lại tại cái đĩa phim ma trên tay. Trong đầu đã vạch sẵn ra kế hoạch chọc nó. Hấn cho đĩa vào máy rồi tiến lại ngồi gần nó.

- Anh bắt phim gì vậy? Đừng..đừng nói là...là "cảm" cái gì đó nha! - nó lấp bắp.

- Trật tự cho tui xem phim đi! Không có sẵn để cho cô coi đâu! Khéo tưởng tượng! - hấn cười rồi quay sang tivi.

Bỗng màn hình tivi vang lên những âm thanh rùng rợn và sau đó là sự xuất hiện của nhân vật nữ chính. Vâng! Chính là con ma nữ mang gương mặt rất "khả ái" đang được quay cận cảnh gương mặt của mình. Gương mặt đầy máu đang áp sát vào cái màn hình tivi bị tổ chăng của hấn. Nó nhảy dựng lên la hét:

- Á! biết ngay mà! Tắt đi tui lạy anh! hức..hức!

Nó không dám xem nữa mà áp mặt vào vai hấn. Kế hoạch của hấn thành công mỹ mãn. Tất cả điện trong phòng khách tắt phụt khiến không gian thêm u ám. Nó lập tức hét lên:

- Tui lạy anh mà! Tắt đi! Không coi nữa đâu! 12:00 rồi kìa! huhu...

Càng nói càng bấu chặt vào vai hấn, mặt thì không dám ngẩng lên. Hấn đã hả hê rồi nhưng nhieu đó chưa đủ, hấn muốn hơn nữa cơ. Bỗng hấn la lên:

- Tiểu Vy! Cái gì sau lưng cô kìa!

- ÁÁÁÁÁÁAAAAAAAAAAAA!

Nó tốc nhào bay vào lòng hấn mà run như cây sậy. Mồ hôi nó ướt cả trán, nó vòng tay qua cổ hấn cứng ngắc, úp mặt vào vai hấn mà van xin:

- Tắt đi! Ghê quá! hu...hu...hu!

Hấn thấy nó đã ngồi hấn vào lòng mình thì thấy thích thú. Lại còn ôm mình nữa thì còn gì bằng. Hấn không chịu tắt và ngồi xem tiếp cho đến khi không nghe nó la nữa. Nó khóc mệt quá nên ngủ mất tiêu.

- Con gái gì mà xem phim ma lại ngủ? Nhưng....sao trông nhóc ngủ dễ thương thế không biết! Hơ...mình nghĩ gì vậy chứ?

Hấn lăm bắm một mình, thiết bệnh hết sức. Hấn bế nó lên phòng và đặt nó xuống giường. Hôn lên trán nó thay cho câu chúc ngủ ngon rồi ra ngoài. Dĩ nhiên không quên đắp chăn. Hấn về phòng và cũng ngủ luôn. Đúng là nó con nít thật!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Có phải đơn giản chỉ là bữa tiệc???

*Sáng hôm sau tại trường:

- Sao nhìn cậu bơ phờ thế hả? - nó hỏi Cát Chi khi thấy cô ngồi thẫn thờ về một mình.

- Hôm qua đang ngủ mà có đứa điên nào hét om sòm làm tớ giật mình, mắt ngủ đến sáng luôn...Ooápp,,,,,,,,,- cô ngáp ngắn ngáp dài.

Mặt nó chuyển sắc nhìn sang thấy hấn đang cười. Đúng là nhục nhả quá mà! Cát Chi nói quá hồn nhiên đâu biết rằng đứa điên đó chính là bạn của mình. Nó tức giận nhìn hấn như thể muốn giết hấn bằng ánh mắt. Đúng lúc ấy thì King vào lớp, dĩ nhiên đó là chuyện bình thường nếu anh không xuất hiện một mình không có những cô gái xinh đẹp bên cạnh như hàng ngày. Anh bước vào chỗ cười tươi với Cát Chi:

- Good morning vợ iu!

Câu nói của King khiến Cát Chi tím mặt còn tất cả những ánh mắt đang hiện diện tại nơi đây thì đổ dồn vào chỗ hai người. Khó hiểu hết sức!

- VỢ IU????? - tất cả không hện mà đồng loạt hét lên.

- Ừ thì vợ tớ! - King đưa cái mặt hồn nhiên vô số tội của mình nhìn mọi người rồi quay sang quàng vai Cát Chi - Đúng không vợ iu?

Cát Chi tức giận giẫm một phát vào chân King làm anh nổ đom đóm mắt. King nhắm mắt ôm chân làm cả đám cười muốn vỡ bụng.

.....

"Reng...reng...reng"

Hết giờ học, hấn lấy xe đưa nó và Cát Chi về nhà, King cũng lấy xe mình vọt theo.

*Tại nhà hấn:

- Sao anh ở đây? - Cát Chi khó chịu nhìn King.

- Vào nhà thôi nào! Nhanh lên vợ! - King hí hửng kéo Cát Chi vào nhà.

Vừa tới cửa thì bà quản gia báo lại:

- Thưa cậu chủ có khách!

Hấn gạt đầu đi vào nhà. Điều nó nhìn thấy là một người đàn ông trung niên đang ngồi tại phòng khách. Sau lưng ông ta có 5 tên áo đen và nó nhận ra đây không phải là người của hấn. Mặt ai cũng đờ đờ sát khí trông rất giống những sát thủ chuyên nghiệp. King thay đổi 180 độ, gương mặt đang cười đùa bỗng chốc trở nên nghiêm túc gấp trăm lần, miệng không ngừng thúc giục Cát Chi:

- Lên lầu trước đi em!

Cát Chi quên mất mình đang ương bướng, ngoan ngoãn nghe lời King đi lên lầu. Vừa thấy hấn và King, ông ta đã bước đến bắt tay rồi rít:

- Chào cậu Dragon Lee! Cả King nữa! Mọi người khỏe chứ?

Nó nhận thấy nụ cười giả tạo đang hiện diện trên gương mặt người đàn ông ấy, nó có linh cảm xấu. Hấn trở nên lạnh lùng như ngày thường:

- Chẳng hay có việc gì mà đích thân Bang Chủ Thổ Long Bang lại đến đây vậy?

Ông ta đưa cho hấn và King mỗi người một tấm thiệp, duy còn một tấm xin gửi cho Wind:

- Mai là tiệc kỉ niệm 20 năm thành lập công ty của tôi mong cậu sẽ đến!

Ông ta nhìn sang nó rồi hỏi hấn:

- Cô bé xinh quá! Là bạn gái của cậu à?

- Không! Cô ấy là vệ sĩ của tôi! - hấn vẫn không chút cảm xúc.

Nó cúi đầu lễ phép. Ông ta đưa tay bắt tay với nó rất thân thiện:

- Vậy hy vọng gặp lại cô trong buổi tiệc ngày mai! Cô là khách mời vinh dự của tôi đấy! Nhớ tới nhé! - ông ta lại cười.

- Ồ hà...à vâng! - nó không biết đáp sao cho phải nên đánh liêu.

Ông ta ra hiệu cho thuộc hạ ra về nhưng trước khi đi lại bắt tay với hấn và King một lần nữa:

- Tôi sẽ chờ cậu vào ngày mai.

- Vâng tôi sẽ đến!

- Nhớ dắt theo cô bé xinh đẹp này nữa. - quay sang King - cả bạn gái của cậu và Trương tiểu thư (ở đây nói Trương Khả Di) bạn gái của Wind nữa nhé!

King lịch sự gật đầu và bóng ông ta khuất dần phía cổng. Hấn nhìn tấm thiệp trên tay rồi nhìn sang nó thấy nó vẫn cứ đứng nhìn theo ông ta.

- Ông ta hấp dẫn đến vậy sao?

- Anh nói điên khùng cái gì vậy? - nó sực tỉnh lại.

- Thế sao nhìn ông ta hoài vậy?

- Tại tôi nhận thấy sự giả tạo ở con người ông ta qua từng cử chỉ lời nói, nhìn cái mặt nham hiểm quá chừng!

- Đúng vậy ông ta luôn gây khó dễ cho Hắc Long Bang! - King nói.

- Tôi nghĩ buổi tiệc ngày mai chắc sẽ có biến đấy! Anh đừng nên đi! - nó chau mày phán xét.

- Không được! Vì danh dự của bang hội tôi không thể vắng mặt! - hấp lập tức phản ứng.

- Nếu đi thì cùng đi! - nó cương quyết.

- Không được! Nguy hiểm lắm! - hấn một mực phản đối.

- Đúng đó Tiểu Vy! Đây không phải là chuyện đùa đâu! - King cũng đồng tình với hấn.

- Em không đùa! Dù gì thì tôi cũng đã kí hợp đồng làm vệ sĩ cho anh rồi! Ông ta mời tôi mà lúc này có mặt anh ở đây chứ bộ! - nó ương bướng.

Hấn và King bó tay vì cãi không lại nó. King đã lỡ để ông ta thấy Cát Chi nên lời đề nghị dắt bạn gái theo chắc đã nằm trong kế hoạch của ông ta. Biết đã bị dồn vào chân tường, bọn hấn không biết làm gì hơn việc chuẩn bị thật cẩn thận. Hấn quyết định căn dặn người làm ba chiếc nhẫn có gắn thiết bị định vị và giả vờ tặng cho tụi nó coi như quà kỉ niệm bảo tụi nó luôn mang theo bên mình. Tụi nó tin ngay và không hề biết mình đã nằm trong tầm kiểm soát của bọn hấn.

.....

Cuối cùng rồi cái ngày đó cũng đến. Cả ba đứa tụi nó được chuẩn bị thật kĩ từ đầu tóc cho đến quần áo vì sẽ xuất hiện với tư cách là bạn gái của bọn hấn. Khoát lên mình những bộ váy dạ hội lấp lánh, tụi nó trở nên nổi bật khi đứng bên cạnh bọn hấn, nhất là nó và hấn trông rất xứng đôi. Đầu vào đấy, họ lên 3 chiếc siêu xe và phóng đến buổi tiệc.

Xe ngừng trước cổng công ty lập tức thu hút rất nhiều người và cánh nhà báo. Mấy cô gái đã biết bọn hấn đến nên nhào nhào chạy ra mong được lọt vào mắt xanh của hot boy. Nhưng sự xuất hiện của tụi nó nằm ngoài dự tính khiến mấy cô nàng quê quá độ. Buổi tiệc hội tụ toàn dân có máu mặt nên phe nào cũng đàng đàng sát khí. Bang Chủ Thổ Long Bang tập công chào đón:

- Chào những vị khách xinh đẹp! Hấn hạnh được đón tiếp!

Hấn đưa hộp quà trên tay cho ông ta và nói:

- Chúc mừng ông! Mong cho công ty ông tiếp tục phát triển vững mạnh!

- Ồ ồ cảm ơn cậu! - ông ta quay sang nhìn nó - rất hân hạnh đón tiếp cô bé xinh đẹp!

Nó gật nhẹ đầu chào lại. Ông ta hồ hởi mời bọn hấn vào trong, tất cả bước đi trong những lời xì xầm:

- Có đơn giản là vệ sĩ không đây?

- Ồ khoát tay thân mật thể cơ mà!

- Bang Chủ Hắc Long Bang mà biết yêu sao? Chuyện lạ!

- Ôi! Thật ganh tị với những cô bé đó!

Hấn một tay bỏ vào túi quần tay còn lại thân mật quàng eo nó đi vào. Đến một góc, hấn bảo:

- Bọn em đứng đây nhé! Bọn anh đi chào hỏi một lát.

Bọn hấn bỏ đi. Nó thấy có vẻ hấn quan hệ rất rộng rãi, hết người này bắt tay rồi đến người kia chào hỏi. Từ già đến trẻ ai cũng cúi đầu trước hấn, trông hấn rất có uy quyền. Nó dõi theo từng nhất cử nhất động của hấn, đơn giản vì nó sợ hấn gặp nguy hiểm. Về phần hấn đang nói chuyện thì điện thoại báo

có tin nhắn, hắn đọc xong thì mặt cũng biến sắc và rời đi. Nó nhận ra điều bất ổn lập tức bước theo hắn. Nội dung tin nhắn hắn nhận được:

"Chào Bang Chủ Hắc Long Bang! Rất hân hạnh được đón tiếp mày tại bữa tiệc hôm nay. Con bé đi với mày xinh quá nhỉ? Nếu không muốn tao đụng vào nó thì đến đây ngay đi! À tao còn một trò chơi muốn chơi với mày đây! Người giết ba mẹ mày năm xưa mày vẫn còn hứng thú muốn biết chứ?"

Sát Thủ Giấu Mặt

Hắn càng đi càng nhanh, bước chân gấp gáp và trong lòng nóng như lửa đốt. Hắn nghĩ đến cái chết của ba mẹ, rồi lại nghĩ đến nó. Đúng là hiện giờ nó đang gặp nguy hiểm! Phải đến đó. càng nhanh càng tốt! Hắn vẫn không hề hay biết là nó bám theo mình.

Hắn đập một phát làm cánh cửa nhà kho rộng lớn bật tung ra. Hắn quát lớn:

- MAU RA ĐÂY!!!

Một tên mang mặt nạ bí ẩn từ trong bước ra, hắn nở nụ cười để trông đáng ghét vô cùng. Nó nhớ mang máng là đã gặp nụ cười này ở đâu rồi nhưng không nhớ ra.

"Cạch...cạch"

Cả hai lên đạn cùng lúc và chĩa họng súng vào đầu nhau. Hắn vẫn lạnh lùng, sự lạnh lùng đáng sợ:

- Mày muốn gì?

- Muốn mày chết đây có được không?

- Tao không đùa! Đường như mày làm bị thương người của tao ở bến cảng!

- Đúng vậy!

Cả hai vẫn chĩa súng vào nhau, nhà kho bỗng trở nên yên ắng đến đáng sợ. Tên sát thủ lên tiếng:

- Cứ thế này mãi sao? Mối tay rồi đây!

- Mày biết ai giết ba mẹ tao đúng không?

- Tao sẽ nói cho mày biết trước khi mày sắp tắt thở! Yên tâm! Đấu tay đôi đi!

Cả hai đặt súng xuống nền đất rồi lao vào nhau. Trận đấu không cân sức bắt đầu diễn ra. Cả hai bất phân thắng bại. Thời gian trôi qua, tên sát thủ có vẻ đuối sức nhưng bất ngờ rút ra một cây dao và chém vào tay hắn. Nhân cơ hội tên sát thủ đá hắn té xuống đất và chạy nhanh về phía cây súng. Họng súng chĩa về phía hắn và tên sát thủ bóp cò.

"Đoàng"

"Phịch"

Tiếng người té xuống đất. Hắn mờ mắt. Bóng dáng quen thuộc đang nằm trên đất ngay trước mặt hắn. Đờ nó dựa vào người mình, hắn không kiểm chế được mà quát lên:

- CÔ LÀM GÌ VẬY HẢ?

- Vì...tôi...là vệ...sĩ của ...anh ...mà! May..mà anh...không sao! - nó cười nhẹ rồi bất tỉnh.

Chiếc váy dạ hội trắng nhuốm đầy máu, viên đạn ghim vào bả vai từ phía sau. Wind cùng một nhóm người chạy đến chỗ của hắn, King đuổi theo tên sát thủ. Hắn quát:

- CHO NGƯỜI MANG XE ĐẾN ĐÂY NHANH LÊN!!!!!!!!!!!!!!

Cả bọn hoảng sợ rầm rập làm theo. Hắn bế nó lên xe và luôn miệng gọi tên nó:

- Tiểu Vy! Tiểu Vy! Tỉnh lại mau!

Hắn đau. Hắn đau trong lòng. Mặc cho vết thương trên tay mình đang rỉ máu hắn cố ôm nó thật chặt. Hắn sợ nó sẽ biến mất. Hắn lo sợ dính dáng đến cảnh sát nên gọi bác sĩ riêng đến nhà phẫu thuật gấp. Khả Di và Cát Chi lo sợ nên khóc rầm rức. Còn hắn cứ ngồi cúi gằm mặt hai tay đan vào nhau. Cái cảm giác sắp mất đi một cái gì đó quan trọng bắt đầu xâm nhập tâm trí hắn. Trong đầu hắn bây giờ không còn suy nghĩ được gì ngoài việc mong nó được sống. Tim hắn như thắt nghẹn lại khi nhìn nó vì hắn mà chịu đau đớn. Wind vỗ vai hắn:

- Không sao đâu mà!

Hắn nở nụ cười nhạt với Wind mà không nói gì.

.....

3 tiếng trôi qua...

Ông bác sĩ bước ra, hắn vội chạy đến:

- Cô ấy sao rồi?

- Cô ấy đã qua cơn nguy hiểm, vài tiếng nữa sẽ tỉnh.

Hắn bật tung cửa phòng thấy nó đang nằm trên giường, gương mặt trắng bệch, đôi môi tái đi còn mắt thì nhắm nghiền. Cát Chi và Khả Di cũng định vào nhưng bị Wind ngăn lại:

- Có lẽ chúng ta không nên vào!

Bốn bọn họ trở về phòng. Hắn ngồi xuống cái ghế cạnh giường nắm tay nó thủ thủ:

- Em mau tỉnh lại đi đồ ngốc! Em sẽ biết tay tôi!

Nếu như là hàng ngày thì nó đã gây nhau tóe lửa với hắn rồi nhưng hôm nay thì khác. Nó nằm đó không đáp lại hắn một lời. Lòng hắn đau thắt, có thể là hắn đã yêu nó rồi. Nó đã vì hắn nên mới bị như thế này, hắn tự nhủ bởi lòng sẽ bảo vệ nó đến hết cuộc đời này. Không để nó chịu thêm bất cứ nguy hiểm nào nữa. Nhất định là như thế!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chũ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sự xuất hiện của vị khách đến từ Mỹ!

*11:00 pm tại nhà Dragon Lee:

Wind và Khả Di ra về. King và Cát Chi đẩy cửa bước vào phòng nó:

- Anh đi nghỉ ngơi đi! Tụi em chăm sóc Tiểu Vy thay anh nha!

- Cát Chi nói đúng đó, cậu đi ăn chút gì rồi đi ngủ đi! Ngồi từ chiều đến giờ rồi.

Hắn đưa bộ mặt khá mệt mỏi nhìn King và Cát Chi:

- Anh cảm ơn hai đứa nhưng anh muốn tự tay chăm sóc cô ấy!

Cát Chi nhìn King ý muốn bảo cả hai nên ra ngoài, King hiểu ý và cửa phòng khép lại, chỉ còn mình hắn và nó. Hắn chịu không nổi nên thiếp đi. Ngón tay nó cử động, mí mắt nhấp nháy và hơi hắt lại khi cảm nhận được cơn đau. Nó từ từ mở mắt ra nhìn xung quanh. Nó không ngờ là bản thân vẫn còn sống, tay nó vô tình chạm vào đầu hắn. Nó mỉm cười khi thấy hắn gục đầu trên giường mình, tay trong tay đến ngủ vẫn không buông ra. Nó lấy cái chăn đắp lên người hắn, rất khê để tránh hắn thức giấc. Từ từ gượng dậy, tuy có hơi đau nhưng nó chịu được. Nó với lấy cái ly nước trên bàn uống cho đỡ khát. Nghe tiếng động nên hắn giật mình tỉnh giấc. Vừa nhìn thấy nó, mắt hắn căng ra rồi lao đến ôm chầm lấy nó. Nỗi lo lắng cũng theo cái ôm mà bộc lộ ra hết:

- Cuối cùng em chịu tỉnh rồi à? Có biết anh lo cho em lắm không hả?

Nó hơi ngỡ ngàng nhưng rồi tay nó cũng đưa lên lưng hắn mà siết chặt:

- Em xin lỗi!

- Cũng chỉ tại em ngang bướng mà ra cả! Cái đồ ngốc này! - hắn trách móc rồi lại siết chặt nó hơn.

- Anh không sao là tốt rồi! Em sợ anh bị thương!

Hắn buông nó ra và nhìn thẳng vào mắt nó:

- Hứa với anh từ nay không xa anh nữa được không?

- Ừm!

Khi nó lặng lẽ gật đầu cũng chính là lúc giọt nước mắt hạnh phúc của nó rơi xuống. Hấn đặt lên môi nó một nụ hôn thật dài, nụ hôn ngọt ngào mang theo cả nỗi yêu thương lo lắng.

Phía ngoài cửa vang lên tiếng thì thầm:

- Vợ ư à! Mình làm giống họ nhé!

- Anh uống thuốc chưa? Không bao giờ đâu nhé!

- Haizzz! Dragon Lee yêu Tiểu Vy, Tiểu Vy yêu Dragon Lee. King yêu Cát Chi, Cát Chi ghét King quài! - King thờ dài.

- Bạn mình sao mà sượng quá vậy không biết! Chẳng bù với mình,..

- Em cũng sượng mà! Có một người "chồng" đẹp trai, tài giỏi như anh còn than gì nữa?

- Ai nói lấy anh đâu mà chồng? Dờ hoi! Tôi đi ngủ đây!

Cát Chi quay lưng bỏ đi, King cũng nổi gót. Cánh cửa phòng nó khép lại và bên trong là hai con người yêu nhau ngập tràn hạnh phúc.

.....

Hôm sau, Wind, Khả Di, San San và Hàn Quân kéo nhau đến thăm nó. Nó đã khỏe hơn và cười nói rất nhiều. San San ân cần đưa cho nó miếng táo đã gọt sẵn:

- Mau khỏe lại nha! Tổ không chép bài cho cậu nữa đâu đấy!

- Xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng nha! Tổ sẽ quay lại trường sớm thôi.

Nó cười tươi. Khả Di thì thâm vào tai nó:

- Nghe Cát Chi nói hôm trước cậu và anh Dragon Lee đã....

Mặt nó tím lại, miệng không ngừng chửi rủa Cát Chi. Nhưng khi thấy Cát Chi đứng trước mặt, nó lại cười trông ngố không tả nổi. Xoay đi xoay lại thì đã hết một ngày, mọi người kéo nhau ra về chỉ còn lại nó và Hàn Quân.

- Vy à! Tổ có chuyện muốn nói với cậu nè!

- Gì đó Quân? - nó vẫn cười rất hồn nhiên.

- Thực ra tổ....

- Hừm!.....- nó vẫn lắng nghe.

- Tổ....th....thích.... - Quân cố nặn ra từng chữ, mặt nóng ran.

"RẦM"

Hấn đập cửa đi vào xem tí nữa là rụng luôn cánh cửa. Cũng may là vẫn còn vướng lại một con ốc nên cánh cửa chỉ thiệt hại khoảng 90% thôi. Hấn trừng mắt nhìn nó:

- Đến giờ uống thuốc rồi đấy!

- Thì cũng từ từ! Đi đứng gì y như phá nhà! - nó càu nhàu.

- Thì sao? - hấn vênh mặt lên thách thức nó.

- A! Cái tên đáng ghét này! Anh đi chết đi! - nó lấy cái gối ném vào hấn.

Cả hai không ai nhường ai, họ đùa giỡn vô tư không nhớ gì đến Hàn Quân và cái chuyện cậu đang nói giữa chừng. Hàn Quân lên tiếng làm gián đoạn cuộc ẩu đả:

- Thôi! Hôm nào rảnh tổ đến thăm cậu, tổ về trước nhé!

- Ồ! Chào Quân! Về cẩn thận nha! - nó cười tươi.

- Không tiền. - hần nói cộc lốc rồi quay mặt chỗ khác.

Hàn Quân ra về mà trong lòng buồn da diết. Anh cứ bước đi lang thang trên đường mà không còn để ý gì đến xung quanh nữa.

" Từ lúc nào mà mình trở nên như vậy chứ? Câu nói tớ thích cậu có gì khó lắm đâu! Sao lại cảm thấy khó mở miệng như thế? Tiểu Vy à, phải chăng cậu không thuộc về tớ?"

Hàn Quân suy nghĩ miên man, bỗng có tiếng gọi:

- Quân ơi!

Quân quay lại thì thấy San đang chạy về phía mình. Anh ngạc nhiên:

- Sao San ở đây?

- À tớ mua ít đồ.

- Vậy thì chúng ta về chung nhé!

San San vui vẻ gật đầu. Cả hai tản bộ trên đường hòa vào dòng người đông đúc.

- Quân nè! - bỗng San lên tiếng.

- Sao hả San?

- Quân...thích Vy hả? - San hơi ngập ngừng.

Quân dừng bước, vẻ mặt đờm buồn rồi lặng lẽ gật đầu.

- Quân đã bày tỏ chưa?

- Chưa! Giữa Quân và Vy có một khoảng cách rất lớn, lớn đến nỗi Quân không thể nào mở lời được.

- Quân đừng buồn! Chỉ cần biết đối mặt với tình cảm của bản thân là quá đủ rồi! - San San an ủi.

- Cảm ơn cậu, San San!

Cả hai tiếp tục bước trên đường. Nước mắt San San đang chảy ngược vào tim mà không ai hay biết. San thích Quân. Thích nhiều lắm. Nhưng có lẽ Quân không hề quan tâm đến điều đó.

.....

*Một tuần sau:

6:00 am tại nhà hần:

- Em muốn đi học!

- Không được! Em phải ở nhà một tuần nữa.

- Cho em đi đi mà!

- Anh nói không là không!

King từ trên lầu bước xuống căn nhà:

- Hai đứa này! Mới sáng sớm làm trò gì thế?

Nó chạy lại cầu tay King năn nỉ:

- Anh King à! Anh năn nỉ anh ấy cho em đi học đi nha!

King nhìn sang Dragon Lee:

- Sao cậu không cho nhóc đi học đi? Nghỉ cũng hơn tuần rồi còn gì!

- Nhóc chưa khỏe hẳn đâu. - hần chăm chú xem báo.

- Em thay đồ sẵn rồi mà vẫn không cho đi là sao? Ác độc! - nó rủa hấn.

- Cho nhóc đi đi, Chắc khỏe rồi mà! - King bảo.

- Cậu lên lầu gọi Cát Chi đi, để tớ tự giải quyết!

King nghe đến tên Cát Chi thì hai mắt sáng rỡ chạy đi ngay, bỏ lại nó với bộ mặt yếu xiu. Hấn nhìn nó cười nham hiểm:

- Muốn đi học lắm đúng không?

Nó gật đầu lia lịa. Hấn tiếp:

- Hun anh một cái đi rồi anh chờ đi. - hấn bỏ tờ báo xuống nhìn nó - anh cho em 5 giây!

Mắt nó trợn ngược nhìn hấn. Hấn bắt đầu đếm:

- 1

- 2

- 3

- 4

- Rồi rồi! Em đồng ý! Anh là cái đồ âm binh đáng ghét!

Nó tiến lại gần hấn rồi cúi xuống:

"chụt"

Ông quản gia và bà quản gia vừa đi tới nhìn thấy thì quỳnh quáng lên:

- Tôi...tôi... không thấy gì hết!

- Tôi...cu...cũng...vậy!

Nó mắc cỡ quá nên xách cặp chạy thẳng ra nhà xe. Hấn đứng dậy mỉm cười rồi cũng đi ra theo nó. Ông quản gia dụi dụi mắt rồi lẩm bẩm:

- Tôi có nhìn lầm không nhỉ?

- Chắc không lầm đâu tôi cũng thấy mà!

Cả hai nhìn nhau rồi đồng thanh:

- Cậu chủ vừa cười!!!!

King và Cát Chi cũng chào tạm biệt ông bà quản gia mà đi học. Hấn vừa lái xe vừa nhìn nó mà cười sặc sụa. Nó tức giận nhìn hấn hăm dọa:

- Anh cười nữa em đá anh bay ra khỏi xe bây giờ đây!

Mặt nó hầm hầm suốt đường đi, có vẻ tức lắm đây! Vừa vào đến trường nó đã đụng mặt Yến Nhi, cô ta định dẫn mặt nó thì thấy hấn cùng nó đi vào trường nên thôi. Tuy vậy nhưng trong lòng vẫn tức giận lắm. Buổi học bắt đầu như mọi ngày.

*Cùng lúc đó tại nhà Dragon Lee:

"tính...toong"

Ông quản gia lật đật chạy ra mở cửa, cánh cổng mở ra và phía sau là một cô gái xinh đẹp. Ông lắp bắp:

- Cô...công...chúa...Ro...Rose!

Cô gật đầu lễ phép:

- Chào ông con mới về!

- Sao cô về sớm thế ạ? - ông vừa nói vừa mở hấn cánh cửa mời cô vào nhà.

- Dạ tại con muốn cho anh Dragon Lee một bất ngờ! Anh ấy đâu rồi?

- Cậu chủ đi học rồi, mời cô vào nhà đợi cậu ấy!

- Dạ!

*PARADISE SCHOOL:

- Sao mắt mình cứ giựt liên tục vậy nè!

Nó nằm xuống bàn than thở, hần thấy vậy nên giờ giọng trêu chọc:

- Chắc tại làm chuyện ác nhiều quá chứ gì!

- Anh nói gì đó? Tắt một phát trật lất bây giờ!

Hần lắc đầu vì nó quá dữ, cả hai tiếp tục học.

"reng...reng...reng"

Hết giờ học, 4 người tụi nó lên xe về nhà còn Wind và Khả Di hẹn nhau đi chơi công viên. Họ đi cùng nhau trong những ánh mắt trầm trồ của mọi người. Cả hai thật đẹp đôi. Sau khi chơi trò chơi, cả hai lại đi ăn. Họ cười nói rất vui vẻ. Wind dắt Khả Di đến một vườn hoa hướng dương trên một ngọn đồi. Cô tung tăng chạy nhảy như một đứa con nít, khoảnh khắc đó làm Wind trở ngại ra. Cô hồn nhiên thật, trông cô cứ như là nữ chủ nhân của vườn hoa này vậy! Cuối cùng mệt quá nên cả hai ngồi nghỉ mệt dưới một góc cây. Wind ngồi xuống cạnh cô và hỏi:

- Có mệt lắm không?

Anh nở nụ cười thiên thần làm Khả Di đỏ mặt, cô gật đầu rồi quay sang chỗ khác. Bỗng dưng Wind hỏi:

- Di nè! Có phải khi cậu gặp một người mà mỗi lần người đó cười tìm cậu lại đập mạnh có nghĩa là thích rồi không?

Khả Di giật bản mình tưởng đâu mình đã bị Wind phát hiện, cô lấy lại bình tĩnh nhẹ nhàng gật đầu để xem Wind nói gì tiếp theo:

- Ủ! Đúng rồi!

Wind tiếp tục:

- Vậy khi người đó sắp dấn thân vào chỗ nguy hiểm, mình lại cảm thấy lo lắng vậy là yêu rồi đúng không?

Khả Di nhìn Wind rồi lặng lẽ gật đầu, cô buồn xoa vì nghĩ Wind đã thích người khác. Tự dưng trong lòng lại cảm thấy rất nặng nề.

- Vậy có lẽ Wind yêu Khả Di rồi!

Khả Di mở to mắt, cứ tưởng mình bị ảo giác. Cô ngậy người nhìn sang Wind:

- Cậu nói gì thế?

Wind đưa ánh mắt nhìn Khả Di:

- Anh yêu em mất rồi!

Khả Di nhìn Wind, ánh mắt nghi ngờ:

- Thiệt hong đó?

- Thề nói láo chết liền!

Wind cười tươi. Khả Di ghé sát tai Wind nói nhỏ:

- Thực ra em cũng thích em lâu rồi!

Cô nhìn Wind cười tình nghịch, Wind hôn lên trán Khả Di rồi siết nhẹ cô vào lòng. Cảm giác thời gian như ngừng trôi, họ ngồi đó nhìn về phía xa nơi có những bông hoa mặt trời đang đua theo gió. Thật lãng mạn quá phải không???

Chương 14: Anh phải là của Rose này!!!!

*Tại nhà hấn:

Nó và hấn vừa vào đến nhà đã gây nhau, cả hai vừa đi và ỳnh lộn mới ghé. Hấn lấy tay mình câu cổ nó đi vào nhà. Ông quản gia thưa:

- Cậu chủ có khách ạ!

Vừa dứt lời thì Rose đã xuất hiện sau lưng ông quản gia. Cô chạy đến ôm Dragon Lee đẩy nó xém té. Cô reo lên:

- Lâu rồi không gặp em nhớ anh lắm!

Nó nhìn cảnh tượng đó mà không khỏi kinh ngạc, hấn vội đẩy Rose ra, vẻ mặt trở nên lạnh lùng:

- Em buông anh ra đi!

Cô vẫn ngoan cố không buông:

- Anh sao vậy? Em về mà anh không vui hả?

Hấn thấy nó buồn nên giằng tay ra khỏi Rose rồi quay sang nó:

- Em lên lầu nghỉ ngơi đi nha!

Nó lặng lẽ gật đầu rồi bước đi, hấn cũng quay về phòng để thay quần áo.

"Cô ta là ai mà sao anh Dragon Lee quan tâm thân thiết thế nhỉ? Còn anh thì vẫn vậy, suốt 10 năm vẫn lạnh lùng với mình." Rose tức giận.

Rose quay sang ông quản gia:

- Cô ta là ai vậy ông?

- Dạ cô ta là vệ sĩ của cậu chủ!

- Cô ta học trường nào?

- Dạ PARADISE SCHOOL!

- Ông sắp xếp cho con vào học, nhớ là chung lớp với anh Dragon Lee ông nhé!

- Dạ vâng!

Do từ nhỏ được nuông chiều nên cô tỏ ra đanh đá. Cô vốn xinh xắn lại thích mặc những chiếc váy hiện đại nên từ nhỏ mọi người hay gọi cô là Công chúa Rose. Khi ba của hấn còn sống đã từng hứa hôn với Phó Bang Chủ - ba của Rose. Thế nên có thể xem cô và hấn có hôn ước.

Hấn thay quần áo sang gõ cửa phòng nó, giọng nó mệt mỏi:

- Cửa không khóa!

- Em bị gì vậy?

Hấn hỏi khi thấy nó nằm phịch trên giường, nó ngẩng đầu lên nhìn hấn rồi lác đầu:

- Không có gì!

- Ghen hả? - hấn ngồi xuống giường.

- Ồ! (tĩnh bơ)

Hấn cười rồi xoa đầu nó:

- Em ngốc quá! Anh với cô ta không có gì đâu, chỉ là có hôn ước từ nhỏ thôi! (thêm một đứa tĩnh bơ) Nhưng mà ba anh mất lâu rồi, anh không yêu cô ta

nên không cần phải cười.

- Nãy giờ em có hỏi gì đâu mà anh giải thích lăm thế? Sợ em giận lăm à? - nó châm chọc.

Hắn đỏ mặt gãi đầu trông đáng yêu phết! Hắn vội đánh trống lảng:

- Mình đi xuống ăn cơm thôi!

Dưới nhà, Rose đã ngồi đợi sẵn. Vừa thấy hắn cô đã chạy đến câu tay:

- Mình vào ăn cơm thôi ông xã!

Nó bắt đầu biết ghen, biết tức! Thật chướng mắt! Nếu không có hắn thì chắc chắn cô đã treo ngược Rose lên rồi. Về phần hắn thì cố gắng đẩy cô ra nhưng mà không được. Suốt bữa ăn cô ta cứ ông xã ơi, ông xã à nghe thật buồn nôn. Nó ngừng ăn bỏ ra phòng khách xem tivi, hắn vội đi theo. Cả hai cùng ngồi xuống sofa.

- Ê nhóc! Chiều nay em...

- Ông xã!

Hắn chưa nói hết câu thì Rose đã nhảy vào ngồi cạnh hắn. Hắn trừng mắt:

- Em có thôi đi không hả?

- Anh...anh sao vậy? - Rose meo máo - Anh không vui khi em ở đây à?

- Hoàn toàn không - nhún nhún nhún.

- Em...em không biết! Em muốn ở đây với anh! - Rose nũng nịu.

- Bây giờ một là em tự về hai là anh cho người mang em về. Em tự chọn đi.

Rose hậm hực cầm túi xách bước ra cửa.

- Anh là đồ tàn nhẫn!

Cô quay đi không quên lườm nó một cái muốn rách mặt làm nó rùng mình. Cô ta đi khuất thì nó bật cười lên, như thể đã nhin lâu lắm rồi. Hắn nhìn nó ngạc nhiên:

- Em bị gì thế hả nhóc?

- Nhìn mặt cô ta trông tức cười quá!

Hắn cười rồi nằm xuống đùi nó, cả hai vừa xem tivi vừa nói chuyện vui vẻ. Ông bà quản gia nhìn thấy thì lắc đầu:

- Đúng là chỉ có Tiểu Vy mới có thể làm cho cậu chủ thay đổi như vậy!

- Công nhận là Tiểu Vy dễ thương, vui tính hơn Rose nhiều ông nhỉ?

Ông quản gia gật đầu, cả hai yên tâm rất nhiều khi thấy hắn ngày một vui vẻ hơn khi ở bên cạnh nó.

- Lúc nãy anh có chuyện gì muốn nói với em hả? - nó hỏi.

- Lúc nào nhỉ?

- Lúc bị Rose chen ngang ý!

- À anh nhớ rồi! Anh muốn em nấu bữa tối ấy mà!

- Nhưng em đâu có biết nấu đâu...

- Thì em kêu bà quản gia dạy là được thôi!

Cát Chi và King vừa về tới, bắt gặp cảnh tượng lãng mạn trước mặt, họ không khỏi thốt lên:

- Tình tứ quá nhỉ?

Hắn giật mình ngồi dậy, nhanh chóng lấy lại vẻ tôn nghiêm của Bang Chủ còn nó thì cười trừ nói lảng qua chuyện khác:

- Hai người đi đâu mới về vậy?

Cát Chi giờ mấy túi đồ trên tay lên:

- Đi mua sắm! Có mua quà cho cậu này!

Nó nắm tay lôi Cát Chi lên phòng để xem đồ, King ngồi xuống sofa nói chuyện với hân:

- Nghe nói Rose vừa xuống máy bay sáng nay, cô ấy có tới đây thăm cậu không?

- Mới bị tờ đuôi về rồi!

- Chắc cô ta hận cậu với Tiểu Vy lắm đấy! Liên kết để đuôi người ta à? - King cười.

- Trước khi về còn hâm dọa nữa cơ đấy! Đi 5 năm cũng không thay đổi gì cả, vẫn kiêu kỳ đánh đá như lúc trước.

*Tại nhà Rose:

Thấy con gái phụng phịu đi vào, Phó BC liền hỏi:

- Con sao vậy? Gặp Dragon Lee mà không vui à?

- Ba ơi, anh Dragon Lee có người khác rồi! - Cô ngồi xuống bên cạnh ông mà kẻ lể.

- Con nói Tiểu Vy ấy hả? - Ông ngạc nhiên.

- Ba biết con nhỏ đó sao?

- Cô ta là vệ sĩ đích thân Bang Chủ chọn mà! Giỏi lắm đấy! - Ông tấm tắc khen nó.

- Mỗi lần nói chuyện với con nhỏ đó thì anh ta cười tươi lắm! Con chưa bao giờ thấy anh ta cười được như vậy khi nói chuyện với con.

- Con nói đúng! Có lẽ Bang Chủ thích Tiểu Vy!

- Ba à! Con là con gái của ba mà! Sao ba lại... - cô nhăn nhó - Con không biết! Con yêu anh Dragon Lee và anh ấy phải là của con! Anh ấy chỉ có thể là của Rose thôi!

Cô bỏ lên phòng, ông bắt đầu thấy lo lắng cho tính ngang bướng của con gái mình. Hy vọng là nó không làm gì quá đáng làm hại đến người khác, như vậy thì ông sẽ thấy có lỗi với mẹ cô lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Công chúa đánh đá và lọ lem tinh nghịch quyết chiến!!!!

*6:00 pm:

Đạo này báo chí và mạng xã hội hay nhắc đến một nhân vật mà người trong giới kinh tế lẫn chính trị đều rất sợ. Người này đã có rất nhiều thành tích trong thời gian vừa qua: 30 công ty phá sản, 26 giám đốc bị ngồi tù vì làm ăn bất chính, 13 vụ hối lộ trong Quốc hội bị đưa ra ánh sáng và hơn 20 người thuộc giới chính trị phải bỏ chức. Người đã đứng sau những sự việc này là ai? Ngoài cái tên Hacker CC thì người ta không có bất cứ thông tin gì về người này - nhân vật bí ẩn.

King và Cát Chi đang ngồi chơi game. Nó và hân đang xem tin tức, tivi đưa tin có một công ty tài chính vừa sụp đổ vì thông tin bảo mật bị rò rỉ ra bên ngoài. Những vụ làm ăn bất chính nhanh chóng bị báo chí phanh phui. Công ty tuyên bố phá sản và tổng giám đốc bị khởi tố ra tòa. Theo như điều tra thì nguyên nhân là do hệ thống máy tính đã được bảo mật rất kiên cố của công ty bị xâm nhập và người đó không ai khác chính là Hacker CC. Chỉ trong một đêm, tất cả máy tính của cả nước đều hiển thị các thông tin mật của công ty này. Điều đó cho thấy Hacker CC là một chuyên gia đại tài về máy tính. FBI bắt đầu vào cuộc nhưng mọi thông tin về nhân vật này chỉ là con số 0, thậm chí các máy tính của tổ chức còn bị hack, như thể là một trò chơi và một lời thách thức. Nó vừa xem vừa nói:

- Sao mà người đó giỏi quá vậy ta? Không biết người đó là ai ha?

- Nếu biết thì đã đi làm FBI rồi! - hấn trả lời.
- Người ta nói FBI cũng không lần ra mà.
- Thì chắc là một thiên tài về máy tính thôi! - hấn nói.
- Tuy làm hacker là không tốt nhưng lật mặt những công ty dơ bẩn như thế thì coi như giúp nhiều người rồi.
- Nghe nói Hacker CC còn làm cho những kẻ xấu trong giới chính trị phải tự động từ chức vì không muốn ngồi tù nữa đấy! - King đang chơi game cũng tham gia bàn tán.
- Hacker CC chắc hấn là một chàng trai tài năng và đẹp trai lắm nhỉ? - nó xoa cằm làm ra vẻ thích thú.
- Xấu trai nên mới không dám lộ diện đấy! - hấn mỉa nó.
- Đẹp trai mới đúng mà! - nó không chịu thua.
- Xấu trai!
- Đẹp trai!
- Xấu trai!
- Trời ơi! Người ta là nữ mà đẹp trai với xấu trai cái gì? - Cát Chi đang chơi game, nghe nó và hấn cãi nhau thì bực bội.
- Sao cậu/em biết? - ba người đồng thanh.
- À...ờ em đoán vậy? - Cát Chi cười trừ.
- Chắc vui! - ba người lại đồng thanh rồi quay lại công việc mình đang làm.

King và Cát Chi tiếp tục chơi game, đang vui vẻ thì nghe tiếng chuông cửa. Bà quản gia mở cửa và đi vào cùng với Rose. Cô ta lại lên tiếng ỏng ẹo, sà vào lòng hấn;

- Ông xã! Đi chơi với em nha.
- Anh không muốn đi. - hấn trả lời với khuôn mặt hết sức thờ ơ và không thèm nhìn Rose lấy một cái.

Nó vẫn giữ nguyên sắc mặt giả vờ như không nhìn thấy hoặc nghe thấy gì. King và Cát Chi bỏ lên lầu để ba người họ tự giải quyết. Cô ta vẫn độc thoại một mình còn hấn và nó thì như hai khúc cây. Nó đứng lên quay đi thì hấn hỏi:

- Em đi đâu vậy?
- Nấu cơm cho anh ăn.

Nó đi vào bếp lật rau phụ bà quản gia. Lúc này trong bếp chỉ có hai người nên nó và bà cùng trò chuyện:

- Bà ơi! Bà làm việc ở nhà Dragon Lee lâu chưa ạ?
- Cũng lâu lắm rồi, kể từ khi ông bà chủ vừa mới cưới nhau đó con!
- Vậy bà chứng kiến Dragon Lee sinh ra và lớn lên hả? Chắc lúc nhỏ Dragon Lee khó ưa lắm bà ha! - nó cười tinh nghịch.
- Không đâu! Cậu chủ đáng yêu lắm! Lúc nào cũng cười và rất hiếu động cho đến khi... - bà quản gia bỗng ngừng lại.
- Sao hả bà? - nó hỏi.
- Chuyện dài lắm con à! - mặt bà bỗng buồn rười rượi.
- Con muốn hiểu anh ấy nhiều hơn nên con mới hỏi thế thôi! Nếu là chuyện buồn thì con xin lỗi bà! - nó nắm tay bà quản gia xoa xoa để an ủi.
- Không sao! Con đúng là một cô gái tốt và hiểu chuyện. Thực ra mọi chuyện là như thế này....

Bà bắt đầu kể lại....

Ba của Dragon Lee là Bang Chủ Hắc Long Bang lúc bấy giờ, tuy là xã hội đen nhưng chưa bao giờ ông làm một việc gì dơ bẩn. Bình thường ông rất tốt bụng nhưng trong công việc ông là người mưu trí và quyết đoán. Mẹ của hấn là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bà nhân hậu và rất hiền từ. Khi họ cưới

nhau bà ta còn rất trẻ, chỉ mới 22 tuổi thôi. Họ sống với nhau rất hạnh phúc và 2 năm sau thì hần ra đời. Hai người hết lòng thương yêu đứa con trai, dù có bận rộn thế nào ông cũng tranh thủ về sớm vào mỗi tối chỉ để chơi đùa cùng đứa con. Hần vừa sinh ra là đã biết cười, Lý phu nhân rất vui khi thấy con mình vẫn khỏe mạnh. Hần lớn lên trong sự dạy dỗ và yêu thương của bố mẹ nên có thể coi là một đứa trẻ rất hạnh phúc. Ba hần bắt đầu huấn luyện khi hần 7 tuổi. Từ việc học võ đến việc học sử dụng các món vũ khí, hần vượt qua rất dễ dàng cứ như được hưởng trọn vẹn gien di truyền từ ba hần. Hần rất thông minh, học rất giỏi và thi luôn bằng đại học dù tuổi còn rất nhỏ.

Tất cả như một thước phim chiếu chậm hiện ra trong đầu nó. Nó có thể hình dung ra được một gia đình hạnh phúc...giống như gia đình của nó lúc trước vậy.

Hần rất hiếu thảo, vâng lời ba mẹ và rất ngoan ngoãn. Thời gian trôi nhanh, hần được 14 tuổi. Vào một đêm mưa lớn, hần ngồi trước cửa đợi ba mẹ đi làm về, bà quản gia có bảo thế nào hần cũng không chịu lên phòng ngủ. Bà thấy vậy nên gọi điện cho hần yên tâm, hần mừng rồi rít khi tiếng mẹ bảo là đang về và có mua cả loại bánh mà hần yêu thích. Nhưng 12 giờ đêm hôm ấy, người ta phát hiện ba mẹ hần chết trên xe khi trên đường về nhà. Bà quản gia và hần tức tốc đến hiện trường nhưng người ta không cho vào. Hần trông đáng thương lắm! Về mặt bản thân cố gắng kìm nén giọt nước mắt. Khi xác của ba mẹ hần được di chuyển lên xe cứu thương, trên tay Lý phu nhân còn cầm hộp bánh như đã hứa. Bà quản gia cố ôm hần vào lòng để tránh cho trẻ con thấy xác chết nhưng muộn rồi, hần đã thấy ba mẹ mình bị trúng đạn mà chết. Đây rõ ràng là một vụ ám sát. Bà quản gia càng lo sợ hơn khi thấy gương mặt của hần bỗng chốc thay đổi. Đôi mắt chứa đựng sự căm phẫn đến tột cùng toát ra luồng sát khí lạnh đến rợn người. Như thể đã trở thành một con người khác. Hần bỏ về nhà và tự nhốt mình trong phòng hết mấy ngày dù cho cậu Wind và King có an ủi đến cỡ nào cũng không chịu mở cửa. Cái chết bí ẩn của ba mẹ hần khiến cảnh sát bó tay và cũng dần dần đi vào quên lãng. Ngày tang lễ của họ chính là ngày hần bước ra khỏi phòng. Hần không hề nhỏ một giọt nước mắt nào và thay vào đó chỉ là gương mặt lạnh băng. Hần kế nhiệm ngôi vị Bang Chủ từ đó và trở thành một con người lạnh lùng, khát máu. Hình ảnh cậu nhóc tinh nghịch hay mỉm cười giờ đã không còn. Sống trong sự cô đơn và chịu đựng cú sốc tinh thần quá lớn, hần lao đầu vào tập luyện và học hành. Gánh vác Bang hội và Công ty trong khi còn quá nhỏ là một điều không hề dễ dàng chút nào nhưng hần đã làm được nhờ hai người bạn thân luôn sát cánh cùng hần : Dương Chí Phong và Đỗ Tử Thiên.

Bà quản gia kết thúc câu chuyện tại đây, tự nhiên nó thấy thương hần vô cùng. Hần mạnh mẽ thật.

- Con sẽ cố gắng bù đắp cho anh ấy! Bà yên tâm nha!

Nó cười nhẹ với bà quản gia, bà cũng gật đầu với nó. Bỗng bà quản gia la lên:

- Thôi chết! Bà phơi quần áo ngoài vườn đến giờ vẫn chưa gom vào.

- Để con đi lấy giúp bà! - nó toan chạy đi thì bà cản lại.

- Thôi con tiếp tục lật rau đi, bà vào ngay!

- Dạ!

Bà quản gia chạy đi và nó hăng say tiếp tục công việc không biết là Rose đã vào bếp từ lúc nào.

- Tôi muốn uống nước! - Rose lên tiếng.

Nó nhìn sang Rose rồi vẫn tiếp tục công việc:

- Ngay bên cạnh cô kia! Tự lấy mà uống.

- Nhưng tôi muốn cô lấy cho tôi uống.

- Tội nghiệp còn trẻ vậy mà bị tàn tật! - nó nhếch mép - xin lỗi nhưng tôi bận lật rau rồi! Cô không tự lấy uống thì thôi bấm nút đi để tôi còn làm việc.

- Cô nói gì đó? - Rose khoanh tay nhìn nó.

- Tàn tật mà còn thêm mất nhận thức nữa hả? Tôi nói cô đấy!- Nó nhìn thẳng vào Rose.

- Cô đúng là một đứa mất dạy! Ăn nói với người hơn tuổi mình thế hả? - Rose xỉ vả nó.

Nó ngừng tay, đưa ánh mắt đầy sát khí nhìn Rose:

- Tôi cho cô nói lại lần nữa!

- Tôi nói cô là đứa không có cha mẹ dạy nên phép lịch sự tôi thiếu cũng không có! - Rose vẫn ngang tàn.

Nó tức giận hất luôn cả rổ rau vào mặt Rose:

- Cô mắng tôi sao cũng được nhưng cô dám đụng đến ba mẹ tôi thì đồng nghĩa với việc cô chán sống rồi!

Cả hai sắp lao vào quật nhau thì hần bước vào. Thực ra hần đã nghe và nhìn thấy tất cả nhưng bây giờ mới chịu xuất hiện. Rose giả vờ méo mồm:

- Anh lại đây mà coi nè! Cô ta vừa hất cả rổ rau vào mặt em đấy! Hic...hic

- TIÊU VY!!! - Hắn quay sang nhìn nó.

- Em...em... - nó hơi hoảng sợ, mắt chớp lia chớp lia.

Rose đắc thắng trong bụng vì nghĩ thế nào nó cũng bị hắn la. Nhưng kết quả lại là:

- Sao em lại phí phạm đồ ăn thế hả?

- Dạ? - nó tròn mắt ngạc nhiên.

- Lần sau muốn chọi muốn phang như lấy cái gì không xài tới như dao hoặc kéo ấy! Em làm dơ hết rổ rau rồi nè!

Nó thấy Rose đang đứng hình thì cười hà hà:

- Dạ em biết rồi! hihi...

- Thôi em lên thay đồ đi rồi chúng ta đến siêu thị mua rau khác.

Hắn kéo tay nó bước ra ngoài bỏ lại Rose tức như điên.

- Anh hãy nhớ những gì hôm nay đã làm với em! Em sẽ không để cô ta sống yên đâu.

Hắn và nó lên xe đi cũng là lúc Rose về nhà. Hôm nay hắn chờ nó đi bằng xe ô tô, hắn nhìn nó cười:

- Em muốn ăn gì nào?

- Gì cũng được hết!

- Vậy đến nhà hàng nhà anh nhé! Ăn xong anh sẽ dẫn em đi chơi!

- Dạ!

Nó nhìn hắn, ánh mắt nó ảm áp : "Dragon Lee à! Em sẽ làm cho anh cười mỗi ngày và sống thật hạnh phúc. Tin em nhé!" Nó nhủ thầm.

Cả hai ăn uống nói chuyện rất vui vẻ, nó và hắn dứt thức ăn cho nhau rất tình cảm. Nó đòi ăn kem, hắn lập tức lái xe đến quán kem SWEET. Nó có cảm giác hắn không phải là vị bang chủ lạnh lùng như ngày nào nữa. Hắn bây giờ là một người bạn trai thật sự hết lòng chăm sóc và chiều chuộng bạn gái của mình. Mỗi lần gặp nguy hiểm, hắn đều xuất hiện đúng lúc để cứu nó. Nó nhận ra những lúc ấy nó mong gặp hắn hơn bao giờ hết. Không hiểu từ khi nào, vòng tay của hắn lại an toàn và ấm áp đến vậy. Những năm tháng không có nó, hắn sống như một cỗ máy vô cảm và bất cần. Từ khi gặp nó, hắn mới thật sự sống lại với con người thật của chính mình. Hắn đã tự hứa với lòng là sẽ che chở, bảo vệ nó đến hết cuộc đời này. Người con gái bất chấp mọi nguy hiểm chỉ để bảo vệ cho hắn!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đừng xa anh! Anh yêu em mất rồi!

Chỉ đợi nó ăn xong, hắn thanh toán rồi k** nó đi. Ngồi trên xe, nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn:

- Mình đi đâu vậy?

- Khu trò chơi.

Một lát sau, xe hắn dừng lại tại một khu trò chơi nổi tiếng của thành phố. Nó k** hắn đi chơi hết trò này đến trò khác. Nó ngừng lại tại một gian hàng trò chơi. Phần thưởng đặc biệt là một con gấu bông xinh xắn. Nó lay lay cánh tay của hắn:

- Anh à! Em muốn con gấu đó có được không?

- Tất nhiên là được rồi!

Luật chơi là phải bắn vỡ tất cả bong bóng được treo thành một hàng ngang, dù có trật một viên cũng bị coi là thua cuộc. Nó cổ vũ:

- Anh ơi! Cố lên nha.

Hắn cười với nó rồi tiến đến cầm lấy khẩu súng. Hắn hiện ngang một tay cho vào túi quần mà bắn cứ như không. Ba phát liên tiếp trúng cả ba cái bong bóng khiến mọi người chú ý (Bang Chu có khác). Và tiếp sau đó là tiếng bong bóng vỡ hàng loạt. Mọi người vỗ tay rần rần khi hắn đặt caaaây súng xuống. Máy cô gái thì cứ hò hét:

- Sao lại có người đẹp trai lại còn tài giỏi vậy chứ?

- Anh ý giỏi quá!

- Điên mất thôi!

Ông chủ gian hàng cũng đơ mặt ra nhìn mấy quả bong bóng vỡ tung tóe. Quả thật không trật phát nào. Ông đưa con gấu bông cho hắn, hắn bước đến gần nó:

- Cho em nè!

- Cảm ơn anh!

Mấy cô gái khác thấy mà chảy nước dãi, phải chi anh ý đưa con gấu cho mình!

Nó ôm con gấu trên tay miệng cười toe toét, nó đi không thèm để ý gì đến hắn bỏ hắn lại phía sau. Hắn nói băng quơ:

- Dường như người ta chỉ biết có gấu thôi! Không thèm để ý gì đến mình cả.

Nó quay lại câu tay hắn:

- Sao anh lại ganh tị với gấu cơ chứ?

Nó và hắn đi ra đường lớn rồi đi bộ đến bãi giữ xe. Do trên đường hai đứa cứ đùa giỡn nên con gấu văng ra giữa đường. Nó không ngần ngại lao ra chỗ con gấu.

Từ phía xa có một chiếc ô tô đang chạy đến. Nó rụng rời tay chân không bước nổi nữa. Nó đứng chịu trận.

"Bật"

Hắn lôi nó vào trước khi nó và chiếc xe sắp "hun" nhau. Nó vẫn coi như không có gì xảy ra chạy đến nhặt lấy con gấu.

- Ui! Dơ hết rồi!

Hắn gất gồng:

- Sao em lao ra đường mà không chịu nhìn trước nhìn sau gì hết vậy hả?

Nó giật mình đưa ánh mắt hơi hoảng sợ nhìn hắn:

- Em sợ con gấu sẽ bị người ta cán mất!

Hắn quát lên:

- Em lo sợ con gấu bị xe cán còn bản thân em thì sao?

Mắt nó ngấn nước:

- Bởi vì con gấu này là do anh tặng em! Em thà bất chấp bản thân để bảo vệ cho nó!

Cả hai im lặng, nó bật khóc. Oan ức quá mà! Nó không làm gì có lỗi để hắn phải quát nó như vậy cả. Nó ảm ức nên khóc mãi không nín. Hắn ôm nó vào lòng mà thủ thủ:

- Anh xin lỗi!

Nó nghe thế thì khóc to hơn, hắn dỗ:

- Anh vì lo cho em nên mới to tiếng vậy thôi! Nín đi!

Nó li lợm cù khóc mãi, hắn đành phải hăm dọa:

- Em không nín anh lấy con gấu lại đây!

Nó im bật không khóc nữa. Hắn đưa tay lên gạt hai hàng nước mắt rồi dặt tay nó đi. Cả hai lên xe không ai nói với ai câu nào. Có lẽ nó giận cũng nên.

Xe dừng lại tại bờ sông có cái ghế đá. Nó bước lại ngồi xuống, hắn cũng lẻo đẻo đi theo. Hắn bắt đầu năn nỉ:

- Đừng giận anh nữa! Anh xin lỗi!

- Thái độ của anh lúc này đáng sợ quá! - nó nói nhỏ trong miệng.

- Nếu lúc này anh không kịp thời kéo em vào thì chuyện gì sẽ xảy ra? Anh thực sự sợ lắm đấy! Em luôn hành động một cách ngốc nghếch có biết không hả?

- Em xin lỗi!

Hắn kéo nó vào lòng mà ôm thật chặt. Bỗng nó hỏi:

- Anh à! Hình như anh chưa bao giờ nói thích em đúng không?

- Há? Sao em lại hỏi chuyện đó?

- Anh nói đi mà! - nó nũng nịu.

- Anh...anh...- hắn ngập ngừng

- Em đùa thôi! Chỉ cần hai đứa mình bên nhau như vậy là em tin rồi!

Nó nói vậy thôi chứ trong lòng đang buồn lắm. Thời gian qua cả hai ai cũng có tình cảm với nhau nhưng chưa lần nào tỏ tình cả. Nó thêm nghe câu nói đó biết bao.

*Tại nhà của hắn:

"Cốc...cốc....cốc"

Cát Chi trong phòng nói vọng ra:

- Vào đi!

King vừa mở cửa vừa cười toe toét:

- Đi theo anh!

Nói rồi King nắm tay Cát Chi dắt đi. Một lát sau:

- Sau mình lại ra vườn?

- Em nhìn kia!

Vừa nói, King vừa chỉ tay về phía bờ cỏ cạnh hồ sen. Muôn vãn cây nến lấp lánh được xếp thành hình trái tim, ở giữa còn có chữ I LOVE YOU. King nắm tay Cát Chi, ánh mắt nghiêm chỉnh:

- Làm bạn gái anh nhé!

Cát Chi thoáng đỏ mặt, thực ra cô cũng có tình cảm với King rồi nhưng vì sĩ diện nên không nói ra. Ai ngờ hôm nay King lại bày tỏ trước làm cô hơi bất ngờ.

- Anh sẽ không lãng nhãng nữa chứ?

- Tất nhiên rồi!

- Anh sẽ yêu thương em suốt cuộc đời phải không?

- Anh thề đấy!

- Vậy thì em đồng ý! Hihi...

King bất ngờ kéo Cát Chi lại gần mà đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng. Lần đầu tiên cô cảm nhận được hương vị của tình yêu. Cô cũng không ngờ mình lại yêu King - anh chàng nổi tiếng lãng nhãng. Anh cũng vậy, không hiểu tại sao anh lại cảm thấy Cát Chi là một cô gái đặc biệt và anh luôn muốn chinh phục.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiểu Vy mất tích!

*Phòng họp Hắc Long Bang:

Hôm nay là ngày họp mặt của tất cả các chi nhánh trong Bang hội. Hắc ngồi chiếc ghế thượng tọa và nó đứng sau lưng hắc. Mọi người đang nhắc đến vụ việc bang hội bị nghi ngờ liên quan đến ma túy, bỗng Trưởng chi nhánh Nhị Long lên tiếng:

- Phó Bang Chủ à!

- À...vâng! - PBC đáp.

- Một chính thể không tài giỏi thì làm sao giúp sức cho Bang Chủ được! Nếu như... Công chúa Rose không đảm đương nổi thì còn có con bé nhà tôi! - ông ta vừa nói vừa nhếch mép.

- Không Rose nhất định làm được! - PBC đỏ cả mồm hôi.

- Các vị nghĩ chúng ta có nên lựa chọn chính thể lại từ đầu không nhỉ? - Trưởng chi nhánh hỏi.

Nó và hắc không ai nói tiếng nào. Kìng và Wind cũng vậy. Xung quanh bắt đầu vang lên tiếng xì xầm bàn tán. Một trưởng chi nhánh nói:

- Chính thể có ảnh hưởng vô cùng lớn đến toàn tổ chức, là cánh tay phải nâng đỡ chồng trong mọi chuyện. Chính thể liên quan đến thành bại của tổ chức cũng như người chồng. Đó là một vị trí quan trọng nên tôi nghĩ nên cân nhắc lại.

- Đúng vậy! Ít nhất cũng phải có thành tích về võ thuật và tài lãnh đạo giống như cô Tiểu Vy đây! - một trưởng chi nhánh khác lên tiếng

- Tôi? - nó chưng hửng tự chỉ vào mặt mình.

- Tôi xin lỗi đã lấy cô ra làm ví dụ. - ông cười.

Cả phòng họp bắt đầu ồn ào lên vì ngôi vị chính thể.

"Rầm"

Tất cả im bật nhìn về phía hắc.

- Tôi không muốn bất cứ ai bàn cãi về chuyện này nữa. Cha tôi đã định Rose làm thì cứ tuân thủ. Buổi họp đến đây kết thúc! - hắc lạnh lùng đáp thế rồi đứng lên đi thẳng.

Nó, Kìng và Wind cũng bước theo. Sau khi họ đi, phòng họp lại xì xầm:

- Không cười một cái nữa!

- Bang chủ mới 18 tuổi mà đã như vậy thật không thể mong gì hơn.

- Nhưng quả nhiên không thể thiếu được!

*Sáng hôm sau:

Nó đến trường với hắc như mọi ngày, sau khi tiếng chuông vang lên thì một bất ngờ lớn ập đến. Cô giáo vào lớp mặt mày hớn hờ dặt theo một cô gái. Cô giáo giới thiệu:

- Đây là Rose, du học sinh Mỹ mới về! Từ nay là học sinh của lớp ta!

Rose vui vẻ:

- Mong được mọi người giúp đỡ!

Cả lớp bắt đầu xì xầm bàn tán:

- Công chúa Rose từng là học sinh của trường này vào hai năm trước đây!
- Còn là hoa khôi nổi tiếng nữa!
- Cô ấy du học gì mà nhanh thế nhỉ?

Cô giáo lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của học sinh:

- Lớp ta chỉ còn bàn của Dragon Lee là còn trống thôi! Em ngồi đó nhé!
- Dạ.

Cô hôn hờ vào chỗ ngồi không quên liếc nó một cái. Buổi học bắt đầu như mọi ngày nhưng có lẽ đối với nó thì khó thở hơn hẳn.

"Reng....reng"

Tiếng chuông giờ giải lao vang lên. Rose cười tươi nhìn hấn:

- Mình ra căn tin nha anh!
- Anh có hẹn với Tiểu Vy!

Nói rồi hấn kéo tay nó bước qua mặt Rose. Cô tức mà như muốn khóc.

- Con nhỏ đó đúng là đáng ghét phải không?

Lúc này trong lớp chỉ còn hai người, Rose nhìn Yến Nhi:

- Cô là ai?
- Kẻ thù không đội trời chung với Nguyệt Tiểu Vy! - Nhi nhếch mép.
- Đúng vậy! Tôi muốn cô ta biến mất mãi mãi! - Rose nở nụ cười ác quỷ.
- Vậy thì hợp tác nhé!

Rose gật đầu.

Buổi học kết thúc, nó và hấn lên xe về như mọi ngày thì Rose bước đến:

- Anh à chờ em về nhé!
- Anh gọi cho ba em rồi! Ông sẽ đến đón em!

Hấn đóng cửa xe và chạy đi, cô uất ức lắm. Cách cư xử của hấn chẳng khác gì một người lạ. Về phần nó và hấn, cả hai tay trong tay đi dạo phố như những đôi tình nhân thử sự. Không may Hàn Quân đã nhìn thấy, trên tay anh đang cầm món quà mua cho nó và định tỏ tình với nó. Anh cười cho bản thân mình quá hèn nhát, đã không bày tỏ với nó sớm hơn. Anh quay lưng bỏ đi một nước, San San đuổi theo anh. Anh vào công viên và ngồi xuống một cái ghế đá. Hết rồi, hết thật rồi. Tự nhiên toàn thân anh trở nên rùng rợn, anh cúi gằm mặt kìm nén nỗi đau ấy. Đúng là không có gì đau đớn bằng yêu thầm! Một mối thật! Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Không sao đâu mà! Tớ ở đây!

Quân ngược lên, là San San. Anh lao đến ôm lấy cô:

- Một lát thôi! Tớ chỉ mượn vai cậu một lát thôi!

San vuốt nhẹ lưng Quân như an ủi. Quân tựa đầu lên cái bờ vai bé nhỏ nhưng thật vững chắc. Cô bé đã theo Quân từ nãy đến giờ, cô đau đớn lắm khi nhìn Quân như thế này. Cô luôn dõi theo Quân để biết anh buồn hay vui mà chia sẻ động viên. Bề ngoài thì họ cứ như là đôi bạn thân nhưng tình yêu trong trái tim bé nhỏ của San San dành cho Hàn Quân thì cứ lớn dần.

Hôm sau khi đến trường, Quân vờ như không có gì xảy ra mà vẫn vui vẻ cười nói với nó. Kìm nén cảm xúc quá thật không dễ chút nào. Ngày hôm đó tự nó và bọn hấn cứ nhao nhao trong lớp. San thấy Quân vui vẻ thì cũng nhẹ lòng. Giờ giải lao, Rose nói với nó:

- Tôi cần gặp cô!

Nó gật đầu rồi đi với Rose, Rose nháy mắt với Yến Nhi đầy ẩn ý rồi mới bước ra ngoài. Cả hai đi trên hành lang của trường, vừa đi vừa nói chuyện:

- Nè! Cô là vệ sĩ của Dragon Lee mà! - Rose lên tiếng.

- Hả?

- Vậy làm vệ sĩ cho tôi thử xem! Để xem một kẻ như cô thì làm vệ sĩ như thế nào!

"âm...âm...âm"

- Gì vậy? - nó ngỡ ngàng.

- Cuối cùng thì em cũng đến!

- Anh tặng hoa cho em nè!

- Đây là viên kim cương thay cho tình cảm của anh!

Nó đứng hình trong khi cả đám con trai đang chạy đến chỗ nó và Rose, Rose khoanh tay ung dung:

- Đây làm việc đi!

Nó bước đến trước mặt Rose che chở cho cô nàng và giờ chân ra thủ thế.

- Ủa bé học trường ta hả?

- Tên gì vậy? Xinh quá à!

- Tặng em viên kim cương nè!

Nó khựng lại, vừa mới thủ thế xong mà. Rose mặt hầm hầm kéo nó đi sau khi cho cái đám con trai kia một trận.

- Hừ! Biến hết đi! Mấy người mà xuất hiện trước mặt tôi nữa thì đừng trách! - vừa nói vừa kéo nó đi xềnh xệch.

"Tức thật! Con nhỏ này có gì hay ho chứ? Sao ai cũng có cảm tình với nó hết vậy?" Rose lầm bầm trong miệng.

Sau khi đã đến một nơi khác, Rose buông nó ra và cả hai tiếp tục tản bộ.

- Mấy cái thằng bỏ tiền ra làm luật lúc này là fan của cô à? - nó hỏi.

- Đúng vậy! Tôi ghét tụi đó lắm! Dragon Lee không bao giờ dùng tiền để sai khiến người khác! - mắt Rose chuyển thành hình trái tim.

- Ủa có mà! - nó lí nhí trong miệng.

- Không bao giờ sử dụng bạo lực với những người hiểu chuyện! - Rose tiếp.

- Nè tui nè! - nó không dám nói lớn.

- Nói chung Dragon Lee là một người anh hùng! - (tác giả: Con Rose này nó bị khủng).

- Ác quỷ thì có!

Cuối cùng cả hai đi về lớp, nó không hiểu tại sao Rose lại dắt nó đi lòng vòng từ này đến giờ. Con nhỏ công chúa này điên chắc? Khó hiểu!

Sau khi kết thúc giờ giải lao là ba tiết văn. Cát Chi và Khả Di ngồi chơi game với hai ông xã. Quân cũng như hần đang gục xuống bàn ngủ gật. Nó đưa tay vô học bàn thì vô tình chạm trúng một cái phong bì. Nó lấy ra và đó là một lá thư tổng cộng 12 chữ. Đọc xong, mặt nó trở nên căng thẳng.

"Reng...reng"

Nó bảo hần:

- Anh về trước đi nha! Em có việc.

- Em muốn đi đâu anh đưa em đi! - hần lo lắng.

- Em mua tí đồ con gái ấy mà! Thôi em đi nha!

Nói rồi nó chạy biến. Hần bị Rose kéo đi nên không nói được gì nữa. Nó vẫn chạy hí hục đến chỗ hẹn. Nội dung lá thư nó nhận được:

"Hết giờ học ra sau trường giải quyết chuyện của Dragon Lee"

Nó suy nghĩ đến người gửi bức thư. Ai vậy nhỉ? Chắc là một con nhò fan cuồng điên cuồng nào rồi. Nó chốt lại một câu:

- Hừ! Đã thế thì giải quyết cho xong luôn một lần!

Nó đến điểm hẹn nhưng chẳng thấy một bóng người. Bất ngờ nó bị ngất đi và không biết gì nữa. Nó bị chụp thuốc mê.

*6:00 pm tại nhà hân:

Nó vẫn chưa về, mua hết cái tiệm của người ta luôn rồi chắc. Hân gọi điện mãi không được nên cứ đi qua đi lại. Kìng và Cát Chi cũng bồn chồn không kém. Rose vẫn thản nhiên ngồi xem tivi trong lòng rất khoái chí. Phen này nó có đi mà không có về rồi. Kìng lên tiếng:

- Chúng ta sang nhà Wind rồi cùng tìm cách!

Hân gật đầu tức tốc chạy đi. Tức nhiên là Rose bị bỏ lại. Cả ba phóng đến nhà Wind. Wind mở cửa và thông báo lại:

- Vẫn chưa có tung tích gì của nhóc cả!

Cả bọn kéo nhau vào nhà thấy Khả Di đang ngồi trên sofa, mặt lo lắng không kém. Hân hỏi:

- Lúc trưa em không biết nhóc đi đâu thật sao?

- Dạ không! - Khả Di bảo.

Năm người thở dài náo nức, hân cứ sợ là do kẻ thù của hân làm. Cát Chi nước mắt chảy dài đưa tay lên ôm mặt, Kìng thốt lên:

- Đúng rồi!

Kìng kéo hân và Wind lên lầu, bỏ lại hai cô đang ngơ ngác như tê giác. Một nụ cười thật khế trên vành môi.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tiểu Vy mất tích (phần cuối)

Nó tỉnh dần sau cơn mê, đôi mắt dần dần mở ra. Nó nhận ra nó đang ở trong một nhà kho tối tăm cũ kĩ. Mùi ẩm mốc xộc lên cánh mũi giúp nó nhận biết điều đó. Nhìn ra cửa sổ thấy trời cũng đã sụp tối, ánh đèn mờ ảo càng làm vấy lên mùi nguy hiểm. Nó không biết đây là đâu? Cũng không biết ai bắt nó đến đây? Nó đang bị trói trên một chiếc ghế. Kiểu này thì làm sao thoát thân được cơ chứ?

- Nếu như tao trói mà mày có thể tháo ra được thì tao đã không trói!

Một vùng đen tối trước mặt nó được thắp sáng bởi một ngọn đèn khác và kẻ ngồi trên ghế ấy chính là Yến Nhi. Cô ta cầm ly rượu nhếch môi cười nhìn nó. Một nụ cười đúng chất ác quỷ. Sau lưng còn có vài chục tên bặm trợn khác. Nó vùng vẫy:

- Thả tôi ra! Mấy người bắt tôi tới đây làm gì cơ chứ?

Mai Yến Nhi đứng dậy, tiến sát lại gần nó cười man rợ:

- La thoải mái đi! Giờ này có tao với mày nghe thôi! Không ai cứu được mày đâu!

Rồi cô ta đưa ly rượu vang lên mà nhắm nháp, trông bộ dạng chẳng khác gì một con yêu nữ. Nó bình tĩnh lại, chắc chắn là sẽ có người cứu nó mà. Nó tin là như thế.:

- Ê yêu nữ! - nó gọi.

Yến Nhi trừng mắt nhìn nó. Con này sắp chết mà còn đùa chắc.

- Tại sao cô làm vậy? - nó hỏi.

- Đơn giản vì mày làm tao thấy chướng mắt! - cô ta cười khẩy. - Mày có biết tao thích Hàn Quân đến mức nào không hả?

- Cái gì? - nó trơ mắt ra.

Ánh mắt cô ta chùn xuống:

- Tao thích anh ấy từ một năm trước nhưng anh ấy chưa bao giờ để mắt đến tao, vậy mà khi mày vừa chuyển vào anh ấy đã chú ý đến mày. Nếu tao không nghe cuộc trò chuyện giữa anh ấy và con nhỏ lớp trưởng thì tao cũng không biết là anh ấy yêu mày đến thế!

Yến Nhi kể lại ngày hôm đó...

Quân đang ngồi thần thờ ở phía sau trường. Đau thật! Đau khi nhìn người ta cười nói! Đau khi nhìn người con gái mình yêu trong vòng tay người khác. Kim nén cảm xúc làm gì để phải tự mình ném trái như thế này.

- Quân thật sự yêu Vy đến vậy sao? - một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

Quân ngược lên nhìn San, ánh mắt cô ánh lên một chút gì đó xót xa nhưng đã cố kim nén! Anh nhìn sang hướng khác, cô nắm tay anh kéo đi:

- Đi với tớ!

- Nhưng mà đi đâu? - anh hỏi.

- Đi nói mọi chuyện với Tiểu Vy!

- KHÔNG ĐƯỢC!

Anh giằng tay ra khỏi San San, ánh mắt trở nên vô hồn:

- Tớ không muốn phá vỡ hạnh phúc hiện giờ của cô ấy! - Anh ngồi phịch xuống đất.

- Vậy chứ cậu muốn sao đây? Cứ thu mình lại một góc rồi buồn bã như thế hả? Hàn Quân tớ quen biết không phải là một người như vậy! - San quát lên.

- Vậy cậu kêu tớ phải làm sao đây? Tớ yêu cô ấy nhiều lắm! Nhưng cái hình ảnh cô ấy và Dragon Lee tay trong tay với nhau tớ không thể nào quên được! Tại sao vậy? Đáng lẽ ra người nắm tay cô ấy ngày hôm đó phải là tớ chứ? - Anh cũng mất bình tĩnh.

- Tiểu Vy thích Dragon Lee là sự thật! Nhưng sự thật thì làm sao thay đổi được? Trách là trách cậu và Tiểu Vy không có duyên đến với nhau thôi! - San hét xong thì cũng ngồi phịch xuống bên cạnh Hàn Quân.

Cả hai im lặng, đưa mắt nhìn vào không trung. Hai ánh mắt đều chất chứa nỗi buồn sâu thẳm. Yến Nhi đứng sau tường đã nghe thấy tất cả, lại là Tiểu Vy. Cô nghiêng răng rồi bỏ đi.

Nó thần thờ. Quân thích nó sao? Nó đúng là vô tâm quá! Không hề hay biết điều đó. Yến Nhi nhếch mép:

- Hàn Quân thì tao không nói! Vậy còn Dragon Lee? Người lạnh lùng, tàn nhẫn như anh ấy mà lại mỉm cười với mày! Vậy là sao? Mày đúng là thứ tro trên ý có chút nhan sắc thì quyến rũ hết người này đến người khác!

Nghe Yến Nhi đay nghiến, nó mỉm cười. Một nụ cười chua chát và đầy khinh bỉ:

- Nghĩa là cô đang ganh tị với tôi sao?

- Mày...

- Trơ trên bằng cô sao? Không đầu lại người khác thì lại giờ trò bắt cóc! Suốt cuộc đời này cô sẽ không thể tiếp cận Hàn Quân đâu! Biết vì sao không? Vì cô là một con người ích kỉ và thù đoạn!

"Bốp"

Năm ngón tay của Yến Nhi hằn lên má nó, cô ta tức giận chỉ vào mặt nó:

- Con khốn! Mày nghĩ mày là ai mà dám lên lớp chỉ trích tao?

Bỗng chuông điện thoại cô ta reo lên, cô ta nhấc máy:

- Alô!

- .....

- Sao?

- .....

- Được rồi! Tôi sẽ giúp cô trừng trị nó!

Yến Nhi cúp máy rồi nhìn nó, nó cảm thấy cái nhìn này không bình thường chút nào. Cô ta bước đến nâng cằm nó lên:

- Mày nhờ gương mặt này mà đi dụ dỗ người khác chứ gì! Để tao xem nếu gương mặt mày tan nát thì còn quyến rũ ai được không?

Cô ta móc trong túi ra một cây dao nhỏ nhưng sáng bóng quơ qua quơ lại trước mặt nó. Nó túa mồ hôi:

- Cô không được làm vậy!

Nó cố cự quạ nhưng dây trói quá chặt. Nó bắt đầu hoảng sợ, mặt nó sắp có một vết sẹo có thể là nhiều vết không biết chừng. Tim nó rung lên từng hồi vì con dao càng ngày càng gần. Yến Nhi cười khoái trá:

- Nào! Một nhát thôi! Tao rạch thử một nhát thôi nhé!

Nó đã bị dồn vào đường cùng. Hết rồi. Nó nhắm mắt chờ đợi điều kinh hoàng sắp xảy ra với mình.

- Cứ rạch đi với điều kiện một nhát trên mặt nhóc bằng mười nhát trên mặt cô!

Cái giọng nói lạnh băng nghe quen quen. Ai vậy ta? Là hắn. Nó mở mắt ra nhìn về phía hắn, thoát rồi. Hắn bỏ hai tay vào túi quần ung dung bước qua xác của những tên thuộc hạ nằm lổn nhổn. King và Wind thì bước theo sau lưng. Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ đang hướng về Yến Nhi. Cô ta xám mặt lấp bấp:

- Dra...Dragon...L...Lee!

Hắn vẫn hướng đôi mắt giết người về phía Yến Nhi làm cô ta hoảng sợ làm rơi cả cây dao đang cầm trên tay. Hắn ra lệnh cho đám thuộc hạ:

- Giữ cô ta lại!

Lập tức đám thuộc hạ của hắn làm việc ngay. Hắn không nhìn nó lấy một cái, lên tiếng:

- King cỡi trói đưa nhóc ra xe! Nhanh lên!

Hắn bảo King bằng cái giọng lạnh tanh. King dắt nó ra xe mà nó vẫn ngoáy lại nhìn hắn như thể chờ đợi một cái nhìn từ hắn. Nó bảo:

- Em xin anh đừng giết cô ta!

Hắn vẫn không phản ứng gì. Bỗng dưng trong lòng nó cảm thấy Yến Nhi đáng thương. Chi thế thôi! Chờ nó đi khuất hắn nhìn Yến Nhi bằng cặp mắt sắc như dao.

Lúc này chỉ còn Wind và vài tên thuộc hạ của hắn. Hắn điềm nhiên nhặt cây dao lên rồi tiến về phía Yến Nhi. Cô ta run sợ và lên tiếng van xin:

- La...làm...on tha ch...cho tôi!

Hắn mặt kệ những lời van xin đó mà ngồi xuống nâng mặt Yến Nhi lên. Gương mặt hắn vẫn lạnh lùng không chút gì gọi là thương xót. Cái giọng nói khiến người khác rùng mình lại vang lên:

- Thích chơi rạch mặt lắm phải không? Vậy thì thử nhé!

Yến Nhi lắc đầu, vẻ mặt kinh hãi sợ sệt lộ rõ trên mặt:

- Đừng...đừng mà!

"Xoạt"

- ÁAAAAaaaa!

Một dòng máu đỏ tươi từ trên mặt cô ta chảy xuống sàn. Yến Nhi khóc lóc van xin nhưng hắn bỏ ngoài tai và cứ tiếp tục. Hàng loạt tiếng "xoạt" vang lên. Wind lắc đầu:

- Dã man con ngan!

Gương mặt Yến Nhi không còn gì nữa. Những vết máu dài chỉ chít trên mặt cô ta. Cô ta khóc lóc cúi gằm mặt xuống đất. Hắn vứt cây dao trước mặt Yến Nhi rồi đứng lên quay lưng bỏ đi. Hắn quay sang căn dặn thuộc hạ:

- Ngày mai tôi muốn nghe tin Mai thị phá sản!

- Vâng thưa bang chủ!

Giọng nói đầy uy lực của hắn càng làm Yến Nhi khóc to hơn.

- Cô nên tạ ơn trời vì tôi đã không giết cô! Nếu nhóc có mất đi sợi tóc nào thì 10 cái mạng của cô cũng không đủ để đền đâu!

Hắn bỏ đi, chỉ còn một mình Yến Nhi khóc lóc trong căn nhà hoang ăy. Hắn lên xe thì King kéo lại:

- Nhóc khóc mệt quá nên ngủ rồi! Đừng đánh thức!

Hắn gạt đầu rồi lên xe ngồi kể nó. Wind và King thì ngồi ở hàng ghế trên. Hắn kéo đầu nó đặt lên vai mình, mặt nó vẫn đầm đìa nước mắt. Sau khi về đến nhà, hắn bế nó lên phòng. Rose vừa xem tivi vừa cười như điên thì sựng lại. Mặt cô biến sắc và xách túi chạy về.

- Alô! Yến Nhi, chuyện gì đã xảy ra?

Rose đi trên đường móc điện thoại gọi cho Yến Nhi. Bên kia giọng Yến Nhi trả lời rất yếu ớt:

- Kế hoạch bại lộ rồi!

- Cô bị sao vậy? Nghe cho rõ này! Cô và gia đình hãy chuyển đi nơi khác. Tôi sẽ cho cô một số tiền. Đừng quay về đây nữa nghe không?

Yến Nhi gác máy.

*Tại phòng nó:

Hắn đặt nó xuống giường và chạy đi lấy khăn ăm. Chắc nó vẫn còn sợ lắm nên lúc ngủ nước mắt vẫn cứ chảy ra. Hắn cầm chặt tay nó mà không khỏi day dứt trong lòng. Đường đường là một Bang Chủ có thể lực hùng mạnh mà không bảo vệ nổi người con gái mình yêu. Đáng lẽ ra lúc này hắn phải giết Yến Nhi mới đúng. Nhưng hắn phải nghe theo nó. Đúng là nó nhân hậu thật!

Sáng hôm sau nó cũng đến trường như bình thường và tức nhiên hay tin Yến Nhi bị đuổi học. Báo chí, tivi đưa tin tập đoàn Mai thị đột ngột phá sản. Nó và đám bạn vẫn trở nên vui vẻ như bình thường. Rose thì ngày nào cũng chạy sang nhà hắn và năm lần bảy lượt bị hắn đuổi về. Kì thi sắp tới nên nó cũng không quan tâm nhiều đến mấy chuyện nhăng nhit đó nữa.

Vào đêm hôm rồi, cư dân mạng phải bị chao đảo vì một tấm ảnh được Hacker CC tung lên. Là hình của một cô gái đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen che hết phần nửa gương mặt. Trên vành nón thêu hai chữ CC màu trắng. Làn da trắng và khóe miệng nhếch lên một đường cong tuyệt hảo. Cái tên nữ hoàng hacker CC nhanh chóng được lan truyền. Thực sự người này là ai???

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Rắc rối!

*Sáng thứ 2:

Hôm nay là ngày thi đầu tiên nên suốt đêm qua nó đã chuẩn bị bài rất kĩ. Nó bước xuống lầu trong trạng thái rất là tốt. Nó kéo ghế ngồi vào bàn ăn nhìn hắn cười tươi:

- Chào buổi sáng!

Hắn đang ăn thì ho bán sống bán chết. Ho đến nỗi không dừng lại được. Nó nhanh chóng đưa ly nước cho hắn:

- Coi anh kia! Em có dành ăn với anh đâu mà....

- Tại tự nhiên nghe em chào buổi sáng nên mới vậy! Hôm nay ai nhập em hả? - hắn đã nói lại được bình thường.

- Nhập cái gì mà nhập? Nhập cái đầu anh thì có!

- Thôi ăn sáng nhanh đi! Còn đến trường nữa.

Nó gạt đầu rồi chúi mũi ăn. Cát Chi và King thì ra ngoài ăn rồi đến trường luôn cho tiện. Ý muốn tâm tình đây mà.

*7:00 am tại trường:

Nó đã yên vị trong phòng thi. Diễm Châu (bạn của Yến Nhi) được xếp ngồi cạnh nó. Nó cũng hơi ngạc nhiên nhưng rồi không quan tâm đến nữa. Thực ra Diễm Châu cũng là con nhà giàu, lại là fan hâm mộ của hắn nên cũng không ưa gì nó. Cô ta mong nó ra khỏi trường càng sớm càng tốt. Châu định

bụng hôm nay sẽ dạy cho nó một bài học. Đề thi đã được phát, nó đọc xong thì thốt lên:

- HẢ????

Nó làm bà cô giám thị để ý. Bà cầm cây thước đứng lên chỉ về phía nó:

- Em kia! Đọc đề nhỏ thôi! Tập tưng làm bài đi!

Nó ngậm miệng lại ngay.

"Trời ơi! Đề thi của trường nổi tiếng đây hả? Uống công minh thức cả đêm để học bài! Sao lại cho đề dễ như thế này chứ?" Nó nghĩ thầm trong đầu.

Nó cười đắc ý rồi cặm cụi làm bài. Nó không hề hay biết tờ giấy nháp của nó đã bị Diễm Châu lấy mất. Không may cho nó rồi, Châu có năng khiếu nhạy chữ viết cực tài. Thế là cô ta viết vài dòng lên tờ giấy của nó rồi vứt ra giữa bàn. Cục giấy nhanh chóng thu hút được ánh nhìn gay gắt của bà cô giám thị. Nó vừa làm xong ngừng đầu lên thì đã thấy bà ta đứng trước mặt.

- Cái gì đây?? - giọng bà gay gắt.

Vừa nói bà vừa cầm lấy cục giấy mở ra. Đọc xong, mặt bà nóng bừng bừng quát um lên:

- Tiểu Vy! Diễm Châu! Hai em lên phòng hiệu trưởng cho tôi!

Mặt nó ngu ngơ như trái bơ chẳng hiểu gì cả. Bà cô này ngu mớ chắc? Diễm Châu sau khi đã cười thầm thì dờ về mặt mếu máo ra:

- Thưa cô! Hức...không phải lỗi của em...hức...

Vừa nói vừa sụt sùi thế đấy! Bà cô trừng mắt:

- Lên phòng hiệu trưởng đi! Không nói nhiều!

Nó lồm lũi bước đi trong uất ức còn Châu thì vô cùng đắc ý. Bà cô đã gọi điện báo lại nên hiệu trưởng đã đứng sẵn trước cửa.

- Diễm Châu vào gặp thầy!

Diễm Châu vào trước còn nó đợi ở ngoài.

*Trong phòng hiệu trưởng:

- Sao? Em nói Tiểu Vy bắt em phải chỉ bài hả?

- Dạ! Hic...hic...

Mặt ông thầy đanh lại, Châu tiếp tục kể lể:

- Bạn ấy còn nói nếu em không chỉ sẽ kêu bạn trai là xã hội đen đánh em! Hu..hu..

Châu bật khóc nức nở làm ông thầy chạnh lòng:

- Thôi em nín đi! Thầy sẽ giành lại công bằng cho em!

Diễm Châu cúi chào rồi ra ngoài, phần thắng đã nắm chắc trong tay. Châu nhìn nó cười khẩy:

- Thầy hiệu trưởng gọi cô đấy!

- Trơ trên!

Nó quăng lại một câu rồi hậm hực bước vào phòng hiệu trưởng. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Mặt thầy hiệu trưởng rất hình sự, nó nặng nề ngồi xuống thưa:

- Dạ thầy cho gọi em!

Ông thầy ngồi xuống đối diện với nó chất vấn:

- Em nói đi! Có phải em bắt Diễm Châu chỉ bài cho em không?

Mặt nó ngạc nhiên đến hết cỡ, nó lắc đầu và ra sức phân trần giải thích:

- Không! Em không có làm! Đây là hiểu lầm thưa thầy!

- Em còn dám chối? Được rồi! Em xem cái này đi!

Thầy đẩy tờ giấy nháp ban nãy sang phía nó. Nó đọc xong thì xám mặt, giọng run lên:

- Sao...sao la..lại như vậy được cơ chứ?

*Nội dung lá thư:

- Nó: Diễm Châu! Mau chép bài giải rồi quảng lại cho tôi!

- Châu: Làm vậy là gian lận trong thi cử! Không được đâu!

- Nó: Nếu cậu không làm, tôi sẽ kêu bạn trai đánh cậu! Anh ấy là xã hội đen đấy! Cậu cẩn thận thì hơn!

Tức nhiên đều là do Diễm Châu viết còn nội dung thì giống như cuộc nói chuyện của hai người. Vấn đề ở đây là nét chữ của nó không thể chối cãi.

- Thực sự em không có viết thế! Thầy hãy tin em!

- Tôi thực sự quá thất vọng về em, chữ viết đó thuộc về em mà em còn dám chối cãi sao?

- Em thực sự không có làm vậy mà! - nó hơi mất bình tĩnh.

- Bài thi của em sẽ tạm khóa lại, hội đồng kỷ luật sẽ đưa ra cách giải quyết sau. Em bị đuổi học một tháng! - thầy hiệu trưởng hùng hồn tuyên bố.

- Được thôi! Nghỉ thì nghỉ! Em không muốn học ở cái trường phải trái bất phân này nữa! (giang hồ quá).

Thầy hiệu trưởng nhú mày:

- Tôi không ngờ một học sinh gương mẫu như em lại trở nên như vậy, chắc chắn là em bị ảnh hưởng bởi lũ xã hội đen rồi. - thầy lắc đầu thất vọng.

- Chào thầy.- nó quay ngoắt ra cửa.

Nó bỏ đi để lại hiệu trưởng vừa giật mình vừa tức giận. Cùng lúc đó mọi người đã thi xong và đợi nó ở bãi giữ xe. Nó làm ra vẻ bình thường như không có gì rồi tươi cười lên xe đi về. Nhưng nó làm sao qua mắt hán được cơ chứ, cái nụ cười gượng gạo kia cũng đủ cho thấy vừa có chuyện xảy ra. Hán gọi điện thoại cho người điều tra rồi mới lên xe đi về. Vừa đến nhà, nó đi tuốt lên lầu rồi ở luôn trong phòng. Hán nhận được điện thoại:

- Alô! Tôi đây!

- Thưa Bang Chủ! Sáng nay cô Tiểu Vy bị dính vào một vụ gian lận trong thi cử. Nghe nói thầy hiệu trưởng đuổi học cô ấy một tháng ạ!

- Được rồi! Chuẩn bị xe cho tôi đến trường mau!

- Vâng thưa Bang Chủ!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bang Chủ ra tay!

*Paradise School:

Phòng hiệu trưởng:

"Rầm"

Tiếng đập cửa làm ông hiệu trưởng bay lên chín tầng mây. Định quay sang chửi cho cái đứa phá hoại một trận thì khựng lại:

- Cậu...cậu chủ!

- Phải! Là tôi thì sao?

Vừa nói hán vừa thản nhiên bước đến ghế ngồi xuống. Ông hiệu trưởng thay đổi 180 độ chạy đến rót trà lễ phép:

- Dạ cậu chủ có gì cần dặn không ạ?

Hắn gác chân lên bàn trông rất điềm tĩnh:

- Hình như sáng nay có vụ gian lận trong thi cử thì phải.

- Dạ đúng, là Nguyệt Tiểu Vy và Bạch Diễm Châu! - ông kính cẩn.

- Mọi chuyện là như thế nào?

Ông hiệu trưởng bắt đầu kể lại. Lúc đầu còn nhẹ giọng nhưng từ từ thì gắt lên:

- Nguyệt Tiểu Vy dám hăm dọa là sẽ kêu bạn trai xã hội đen đánh Diễm Châu. Đúng là quân đầu đường xó chợ mà!

Ông ta bức xúc nhấn mạnh từng chữ. Hắn biết nó bị oan vì nó học rất giỏi, bài thi quá dễ thì không thể nào nó không làm được. Và lại Diễm Châu rất mưu mô xảo quyệt, chắc chắn là muốn trả thù cho Yến Nhi nên mới làm như vậy. Mọi chuyện hắn đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Còn thằng cha hiệu trưởng có mắt như mù này phải dạy cho một bài học.

- Thế ông có biết thằng bạn trai đầu đường xó chợ mà ông vừa nói là ai không?

Hắn cũng nhấn mạnh từng chữ lại, ông hiệu trưởng gãi đầu ngơ ngác:

- Là ai vậy thưa cậu?

- Là cái thằng đang ngồi chính mình trước mặt ông nè!

Ông vừa nghe xong thì mặt trắng bệch không còn một giọt máu, miệng lắp bắp:

- La...là...ca..cậu...sa...sao?

Hắn gằn từng chữ:

- Nghe cho rõ đây! Nếu ông không muốn cả nhà ông ra đường lập hội Cái Bang thì rút lại cái quyết định thôi học ấy đi nghe chưa?

Ông hiệu trưởng hai mắt long lanh:

- Xin cậu đừng đuổi cả nhà tôi ra đường, tôi sẽ lập tức làm theo lệnh cậu!

Hắn dứt tay vào túi quần bỏ ra cửa, bỗng hắn dừng lại:

- Sáng mai tôi dắt cô ấy đến trường, liệu làm sao coi cho được thi làm. Còn Bạch Diễm Châu, tôi không muốn thấy mặt cô ta trong cái trường này nữa.

- Dạ thưa cậu!

Ông cúi đầu cho đến khi hắn đi khuất. Hú hồn!

*Tại nhà hắn:

Hai ông bà quản gia trong bếp đang nói chuyện với nhau:

- Nè bà, Tiểu Vy bị sao ấy!

- Ủ bình thường giờ này không quát tháo cậu chủ cũng chạy lòng vòng phá phách lung tung. Sao hôm nay yên ắng thế nhỉ?

- Không nghe tiếng của cô cũng buồn! - ông quản gia thở dài.

- Tôi cũng vậy! Từ lúc đi học về cô ấy ở luôn trên phòng, không ăn uống gì hết.

- Đợi cậu chủ về xem sao.

*Trong phòng nó:

Nó nằm sải lai trên giường, vẻ mặt bức dọc thấy rõ. Ánh mắt hướng ra cửa sổ suy nghĩ miên man:

"Mình đã cố gắng rất nhiều để được vào Paradise School vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện này. Thật sự mình đâu có làm đâu chứ. Thầy hiệu trưởng đúng là quá đáng! Mà thôi, nếu thích thì mình không cãi nữa. Coi như nghỉ xả hơi một tháng vậy, nhưng nếu Dragon Lee hỏi mình biết nói sao đây? Haizz nhức đầu quá!"

"Cốc...cốc...cốc"

- Tiểu Vy mở cửa ra mau!

Nó dờ chừng lì lợm không chịu mở. Hắn vẫn đập cửa ầm ầm mà hét:

- Không mở anh phá cửa đó!

Nó vẫn bỏ ngoài tai.

- Anh cho em 3 giây!

Lúc này nó mới ngồi dậy nhìn về phía cửa, bên ngoài vang lên tiếng đếm:

- 1....2.....

Hắn lùi ra sau lấy đà, lao tới nhắm cánh cửa làm mục tiêu. Bất ngờ:

"Cạch"

- ÁÁÁÁaaaa!.....

"Phịch"

Đúng lúc hắn lao tới thì nó mở cửa. Hai người té xuống đất xém tí nữa thì cũng chấn thương sọ não. Hắn ngồi dậy xoa xoa cái đầu:

- Sao lần nào mình cũng té ngay chỗ này hết vậy không biết!

Nó cũng xoa xoa cái lưng sắp đem đi chấn thương chỉnh hình:

- Ai biết anh định phá cửa thật đâu chứ!

- Thay quần áo rồi xuống dưới ăn cơm! Anh đợi đấy!

Nói rồi hắn bỏ đi về phòng.

Đúng lúc hắn lao tới thì nó mở cửa. Hai người té xuống đất xém tí nữa thì cũng chấn thương sọ não. Hắn ngồi dậy xoa xoa cái đầu:

- Sao lần nào mình cũng té ngay chỗ này hết vậy không biết!

;))

Nó cũng xoa xoa cái lưng sắp đem đi chấn thương chỉnh hình:

- Ai biết anh định phá cửa thật đâu chứ!

- Thay quần áo rồi xuống dưới ăn cơm! Anh đợi đấy!

Nói rồi hắn bỏ đi về phòng.

*20 phút sau:

Nó thong thả bước xuống phòng ăn. Hắn đang đợi nó, nó kéo ghế ngồi xuống mà cứ e dè nhìn hắn. Nó cứ lo suy nghĩ vớ vẩn: "Không lẽ anh ấy biết rồi sao? Không thể nào mình không nói thì làm sao anh ta biết được. Mà nếu biết chắc mình sẽ đoàn tụ với ba mẹ mình sớm quá! Hic..hic"

- Ăn đi! Làm gì thộn mặt ra vậy?

Nó gạt mình tròn mắt nhìn hắn. Hắn thân nhiên đưa thức ăn lên miệng mà bảo nó:

- 5h chiều rồi đấy! Em nhịn đói hay nhì?

Nó ngậm ngùi cầm đũa ăn cho vừa lòng hắn. Nhìn nó ăn y như "bà già đi âm phủ" vậy. Hắn cứ phải liếc chừng thức nó ăn.

"Bịch...bịch....bịch"

- Anh ơi! Em đến rồi!

Lại là con "bạo chúa" ấy. Cô ta bay lại ngồi gần hắn ngọt ngào, thân mật. Có lẽ do hắn và nó chưa công khai quan hệ nên cô ta mới tự nhiên như bà điên thế. Cô ta cất giọng phấn khởi:

- Anh à! Tối nay là sinh nhật em, anh nhớ tới nha!

- Chắc anh đi không được đâu.

Hắn vẫn ăn một cách điềm tĩnh mà không ngó ngang gì đến Rose. Cô ta năn nỉ:

- Ba em mời toàn nhân vận quan trọng, anh không tới không được đâu. Đi đi mà anh!

Nó giả vờ không nghe, không thấy cứ cặm cụi ăn. Hắn buông đũa:

- Được! Anh sẽ đi.

Rose mừng như bắt được vàng nhưng nhanh chóng sựng lại vì lời nói của hắn:

- Nếu có nhóc đi cùng!

Nói rồi hắn đưa ánh mắt tĩnh nghịch nhìn nó làm nó tạm ngưng mọi hoạt động ăn uống

Hắn vẫn ăn một cách điềm tĩnh mà không ngó ngang gì đến Rose. Cô ta năn nỉ:

- Ba em mời toàn nhân vận quan trọng, anh không tới không được đâu. Đi đi mà anh!

Nó giả vờ không nghe, không thấy cứ cặm cụi ăn. Hắn buông đũa:

- Được! Anh sẽ đi.

Rose mừng như bắt được vàng nhưng nhanh chóng sựng lại vì lời nói của hắn:

- Nếu có nhóc đi cùng!

Nói rồi hắn đưa ánh mắt tĩnh nghịch nhìn nó làm nó tạm ngưng mọi hoạt động ăn uống.

Rose nghe xong thì muốn đột quy tại chỗ. Tại sao lại phải có mặt của nó chứ? Nó là cái cóc khô gì? Nếu nó xuất hiện cùng hắn trong buổi tiệc lần này thì mặt mũi cô ta còn để đâu nữa. Rose một mực phản đối:

- Không được.

Hắn thần nhiên ngả người ra sau ghế:

- Vậy thì anh không đi.

Rose nhìn nó bằng ánh mắt rực lửa, vừa năn nỉ vừa răn đe. Nó tỉnh bơ:

- Đi thì đi có gì đâu.

Rose tức lắm, trong đầu bây giờ chỉ ước sao cho trời đánh nó chết hay quỷ tha ma bắt nó đi. Nhìn cái mặt nó đang trêu tức cô coi đáng ghét chưa kia! Mặc dù máu chó cái đã lên tới đỉnh đầu nhưng cô cũng đành ngậm ngùi ra về. Mong sao nó ăn mắc nghẹn chết cho rồi đi. Cô không quên mời King và Wind tới dự sinh nhật mình. Buổi tiệc sắp tới chắc vui lắm đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Buổi tiệc sinh nhật của công chúa Rose!

Sau khi nó ăn cơm xong, hắn gọi điện cho người tới. Khoảng 10 phút sau, một đám người toàn là nữ đã đứng trước cổng. Dĩ nhiên họ là nhân viên trang điểm, làm tóc cao cấp. Vậy là nó bị lôi lên phòng trong khi chẳng hiểu chuyện gì. Họ đặt nó xuống ghế trải trải lên mặt nó đủ thứ, một người thì đang làm tóc cho nó.

Sau khi nó ăn cơm xong, hắn gọi điện cho người tới. Khoảng 10 phút sau, một đám người toàn là nữ đã đứng trước cổng. Dĩ nhiên họ là nhân viên trang điểm, làm tóc cao cấp. Vậy là nó bị lôi lên phòng trong khi chẳng hiểu chuyện gì. Họ đặt nó xuống ghế trải trải trét trét lên mặt nó đủ thứ, một người thì đang làm tóc cho nó. Tình trạng này kéo dài hơn một tiếng đồng hồ.

6:00 pm

Nó đã đuối còn hơn trái chuối khi ngồi hơn 1 tiếng đồng hồ để người ta hành hạ. Một nhân viên nữ đưa cho nó một cái hộp to. Bên trong là một cái váy công chúa. Người còn lại thì cầm một đôi giày. Hi lức gần nửa tiếng đồng hồ trong nhà vệ sinh. Nó bước ra trong đôi mắt ngưỡng mộ của mấy chị nhân viên. Họ dắt nó đến một cái gương to. Nó không còn nhận ra mình nữa, nó lột xác rồi sao??? Cái mái ngó thẳng tắp bóng mượt che đi một phần khuôn mặt. Mái tóc nâu dài tận thắt lưng được uốn nhẹ phần đuôi xõa ra phía trước. Bộ váy không dây để lộ làn da trắng mịn. Thân váy xòe rộng ngấn trên đầu gối để lộ cặp chân dài thon thả. Bộ váy trắng tinh khôi, đính đầy những viên đá sáng lấp lánh. Phần thắt lưng còn có cái nơ màu hồng nổi bật. Đi kèm là đôi giày cao gót có những hạt pha lê sáng lấp lánh. Mấy chị nhân viên không rời mắt khỏi nó một phút một giây nào. Bỗng một chị reo lên:

- Hình như còn thiếu cái gì đó thì phải.....A! Đúng rồi!

Chị mở cái hộp nhỏ trên bàn lấy ra cái vương miện cài lên tóc nó. Nhìn nó thật hoàn hảo không khác gì công chúa cả. Thế là tối nay Rose đã có đôi thù! Hehe...

Nó chậm rãi bước xuống lầu. Hắn, King và Wind đã ngồi đợi sẵn. Họ khoát lên người những bộ vest đen đúng chất xã hội đen nhưng không kém phần lịch lãm, sang trọng. Vừa thấy nó, ba người đứng hình luôn tại chỗ miệng há hốc, nhìn nó đắm đuối. Hắn là người tỉnh ra sớm nhất:

- Đi...đi thôi!

King trầm trồ:

- Trời ơi! Bây lâu nay ở chung nhà với người đẹp mà không biết.

Wind xuất xoa:

- Thế này thì công chúa Rose chả là cái nghĩa địa gì hết.

King chạy đến quàng vai nó:

- Em đi cùng anh nha Vy!

Wind kéo tay nó lại:

- Không! Nhóc phải là bạn nhảy của tớ chứ!

Cả hai giành qua giành lại không ai nhường ai:

- Của tớ mà!

- Không! Nhóc phải là của tớ!

- Cậu buông tay nhóc ra đi! Minh xí trước rồi!

- Ai bảo chứ? Minh phải đi với nhóc!

- TRÁNH XA NHÓC RA! NHÓC LÀ CỦA TỚ! - hắn quát.

Hắn đường đường chính chính nắm lấy tay nó, King và Wind nhìn nhau khó hiểu:

- Chẳng lẽ hai người....

- Đúng vậy! Hai cậu mà còn giành giật nữa tớ gọi cho Cát Chi và Khả Di đến ngay đây! - hắn răn đe làm hai chàng rùng mình.

Nó và hắn đi một xe, King và Wind cùng một xe. Hai chiếc limo màu đen bóng loáng lướt như bay trên đường.

*Tại nhà Rose:

Không khí vô cùng náo nhiệt, buổi tiệc được tổ chức ngoài trời nên khá thoải mái. Ba của Rose đang tiếp những vị khách quan trọng còn Rose thì đang họp mặt trò chuyện với lũ bạn của mình. Xem ra hiện giờ Rose là người đẹp nhất nơi đây nhưng lát nữa thì không ai biết. Cô vẫn theo Style công chúa khoát lên người bộ váy hồng dịu hiền (váy hiền chứ người thì không hiền). Một cô bạn của Rose lên tiếng:

- Hey tối nay vị hôn phu của bạn sẽ đến chứ?

- Tất nhiên rồi! - Rose cười tít mắt.

Chiếc limo dừng lại khiến mọi người chú ý. Một cô bạn trong nhóm Rose reo lên:

- Có phải Dragon Lee không nhỉ?

Rose hỏi:

- Để mình ra đón anh ấy!

Nói rồi cô chạy ra cổng trong con mắt ngưỡng mộ của các cô bạn. Nhưng khi hần mở cửa xe và cùng nó đi vào thì đồng loạt một tiếng ồ vang lên. Rose quê muốn chui xuống lỗ, một cô vài cô bạn nước ngoài của Rose reo lên:

- Who is she? (cô gái đó là ai vậy?)

- What a perfect couple!!!! (Đúng là một cặp hoàn hảo)

- Đây mới chính là công chúa thật sự! Xinh quá!

- Đi với Bang Chủ Hắc Long Bang thì còn gì xứng bằng!

- Trông cô ấy thật lấp lánh và nổi bật....

- Khoát tay với Bang Chủ thế kia có khi nào họ quen nhau không?

Rose nghe mà như sét đánh thùng lỗ tai, quê, quê quá. Cô sắp rơi nước mắt đến nơi rồi. Nó thì thào vào tai hần cái gì đó rồi cười thật tươi. Hần bước đến bên Rose nắm lấy tay cô, nó cũng bước đến bên cạnh.

- Xin lỗi mọi người tôi quên giới thiệu! Đây là Tiểu Vy vệ sĩ của tôi. - nó gật đầu với mọi người. - Còn đây là Rose vị hôn thê đã có hôn ước với tôi!

Hần nói trong ánh mắt ngỡ ngàng của Rose. Cô hạnh phúc xém ngắt xia, cuối cùng hần cũng chịu nói rồi. Nó nhìn Rose rồi mỉm cười, lúc này là nó bảo hần làm vậy để bảo vệ danh dự cho Rose. Nó không muốn người ta nhìn Rose với đôi mắt cười cợt. Vậy mà con công chúa Rose chưa gì hết đã liếc xéo nó, đúng là hết thuốc chữa. Mọi người trở lại hòa vào buổi tiệc. Hần rời tay Rose rồi kéo nó đi. Rose lại ngỡ ngàng thêm lần nữa. Lần này cô bị bỏ rơi thật rồi. Nó và hần với tư cách là Bang Chủ và vệ sĩ đi chào hỏi mọi người, ai cũng trầm trồ khen nó đẹp. Bỗng một người đàn ông sang trọng bước tới bên hần:

- Lâu rồi ta không gặp nhau nhỉ?

Hần quay lại, đôi mắt hơi bàng hoàng rồi thốt lên:

- Ngài là....Bang Chủ Phi Hồ Bang đúng không?

Người đàn ông vui vẻ gật đầu bắt tay hần:

- Đúng vậy! Cậu cứu tôi thoát chết mà không nhớ sao?

Cả hai nói chuyện vui vẻ, mọi người ở đây bắt đầu kiêng nể hần vì hần lại có quan hệ thân thiết với Phi Hồ Bang, bang hội tầm cỡ thế giới. Bỗng một tên con trai bước đến bên nó:

- Hey! Cô em đẹp quá! Có cần tìm người tâm sự không?

Nó xoay lưng lại, là một tên con trai phong độ ăn mặc sang trọng đang cười nụ cười sát gái với nó. Nó lắc đầu:

- Không cần!

- Sao vậy? Anh có thành ý mà! - tên con trai vòng tay qua eo nó.

"Phịch"

- Ui da!

Một cú vật người Judo đẹp mắt, tên sở khanh đã nằm dài dưới đất. Mọi người hướng ánh nhìn về phía nó và cái con người đang nằm dưới đất kia.

- Con có làm sao không? - BC Phi Hồ Bang chạy đến đỡ lấy tên đó.

- Dạ con không sao thưa cha! - quay sang nó. - Cô giỏi lắm!

Ai ngờ tên đó lại là con trai của BC Phi Hồ Bang cơ chứ. Nó cúi đầu xin lỗi, BC Phi Hồ Bang không nói gì chỉ cười xuề xòa.

Một chiếc xe khác đỗ xịch trước cổng. Là Bang Chủ Thổ Long Bang và con trai ông ta Đường Chấn Hàn. Ông bắt tay hân:

- Chào cậu Dragon Lee!

- Chào ông!

- Lại gặp cô bé xinh đẹp này! Chúng ta thật có duyên. - ông ta nhìn nó.

- Dạ vâng. - nó lễ phép.

Chấn Hàn nhìn nó:

- Chào em!

Nó hơi bất ngờ, lông mày khẽ nhú lại. Nó không nói gì, chỉ im lặng. Chấn Hàn cười đều:

- Hôm nay em đẹp lắm đấy!

Nói rồi anh bước đi đến để tặng quà sinh nhật cho Rose. Thì ra Rose và Chấn Hàn là bạn, đúng là độc ác ngang nhau. BC Thổ Long Bang cùng Chấn Hàn bước đến chào hỏi BC Phi Hồ Bang và cậu con trai của ông. Hân và nó thì cứ đứng nói chuyện, lâu lâu thì hân lại mỉm cười lên xoa đầu nó. Cảnh tượng đó đập vào mắt Rose làm cô tức giận bứt trụ luôn cái cây bên cạnh.

Một chiếc xe khác đỗ xịch trước cổng. Là Bang Chủ Thổ Long Bang và con trai ông ta Đường Chấn Hàn. Ông bắt tay hân:

- Chào cậu Dragon Lee!

- Chào ông!

- Lại gặp cô bé xinh đẹp này! Chúng ta thật có duyên. - ông ta nhìn nó.

- Dạ vâng. - nó lễ phép.

Chấn Hàn nhìn nó:

- Chào em!

Nó hơi bất ngờ, lông mày khẽ nhú lại. Nó không nói gì, chỉ im lặng. Chấn Hàn cười đều:

- Hôm nay em đẹp lắm đấy!

Nói rồi anh bước đi đến để tặng quà sinh nhật cho Rose. Thì ra Rose và Chấn Hàn là bạn, đúng là độc ác ngang nhau. BC Thổ Long Bang cùng Chấn Hàn bước đến chào hỏi BC Phi Hồ Bang và cậu con trai của ông. Hân và nó thì cứ đứng nói chuyện, lâu lâu thì hân lại mỉm cười lên xoa đầu nó. Cảnh tượng đó đập vào mắt Rose làm cô tức giận bứt trụ luôn cái cây bên cạnh.

*10:00 pm

Phó Bang Chủ tiễn hân và nó ra đến cổng. Ông cúi đầu khi họ đã lên xe:

- Bang Chủ về cẩn thận!

- Cảm ơn ông! Ông vào nhà đi.

Hân chỉ nói thế rồi phóng xe đi. Phó Bang Chủ đỡ ra đó:

- Bang Chủ biết nói cảm ơn khi nào vậy chứ?

Ông lắc đầu khó hiểu rồi trở vào nhà. Chấn Hàn và Rose đang đứng nói chuyện với nhau:

- Sao vậy? Hôm nay sinh nhật em mà! - Anh nói trong khi thấy Rose đang xụ mặt xuống.

- Vui sao nổi khi thấy chồng chưa cưới của mình thân mật với người khác chứ? - cô lại gơ tay bứt lá cây (con này tàn phá môi trường quá).

- À em nói Tiểu Vy ấy hả? - Chấn Hàn cười.

- Còn ai vào đây chứ! Cô ta đúng là đáng ghét!!!

- Vậy em có muốn Dragon Lee quay về với em không? - Chấn Hàn lại cười gian.

- Ý anh muốn giúp em hả? - Rose chớp chớp mắt.

Chấn Hàn gật đầu, tiếp tục nói:

- Anh thấy thích thú với Nguyệt Tiểu Vy!

Rose bắt tay Chấn Hàn như thay cho lời hợp tác vui vẻ. Hai kẻ đại gian đại ác này không biết sẽ gây lên sóng gió gì nữa đây????

*Phi Hồ Bang: là bang hội tâm cỡ thế giới, BC là bạn của ba Rose. Trong một lần ông đi nghỉ mát đã được hấn cứu mạng. Nói chung là quan hệ giữa Phi Hồ Bang và Hắc Long Bang rất tốt. Con trai của BC Phi Hồ Bang là Brian, một tên đào hoa lãng nhăng nổi tiếng. Câu châm ngôn bất hủ của Brian là: "Nơi nào có gái đẹp, nơi đó có Brian"

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Brian gặp nạn!

* 6:30 am:

Do hôm qua dự tiệc về trễ còn phải dọn dẹp từ đầu tới chân nên tận 12 giờ nó mới được ngủ. Đơn giản vì nó bị đuổi học rồi nên không cần tắt bật như mọi ngày. Đang ngon giấc trong chăn ấm thì:

"Rầm...rầm...rầm"

- Tiểu Vy thức dậy mau! Sắp muộn học rồi đó!

Hắn quát um lên làm cái biệt thự muốn rung rinh vậy mà nó vẫn ngủ được. Miệng nó lè nhè:

- Anh đi một mình đi...

"Rầm...rầm...rầm"

- Em đang nói gì đó? Mau thay quần áo rồi ra đây nhanh lên!!!

Nó tức giận vì bị phá giấc ngủ. Nó ngồi dậy quát:

- SAO ANH LÌ QUÁ VẬY HẢ???? EM NÓI KHÔNG ĐI LÀ KHÔNG ĐI MÀ!!!!

"Rầm"

"Bình"

Một cước Karate của hấn làm cánh cửa bay vào giữa phòng. Hấn trừng mắt nhìn nó:

- Nói gì nói lại anh nghe xem!

- Hơ..hơ...không có gì hết!

Nó hoảng quá nên bỏ chạy vào nhà vệ sinh. 5 phút sau, nó trở ra với bộ đồng phục chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng. Hấn khoanh tay bước ra cửa:

- Tốt! Đi thôi.

- Ồ nhưng mà....

Hấn nắm tay nó lôi đi:

- Đi! Không nói nhiều.

Hấn phóng xe một mạch đến trường.

*Paradise School:

Nó vừa xuống xe thì thầy hiệu trưởng đã đứng trước mặt. ông cúi đầu:

- Thầy thành thật xin lỗi em! Bây giờ thầy tuyên bố em sẽ không bị đuổi học nữa. Bài kiểm tra không có vấn đề gì cả, em được lên lớp.

Các học sinh khác ngạc nhiên không kém. Còn nó thì mắt mở to hết cỡ, miệng thì há hốc. Hắn đứng bên cạnh thì mỉm cười.

"Bốp"

Nó quay sang tát hắn một phát rằng mỗi muốn lần lộn. Hắn xoa xoa cái mặt trũng mắt nhìn nó. Cái mặt nó tỉnh như chưa bao giờ được tỉnh:

- Đau không?

- Em đang làm trò gì vậy hả? Anh muốn thấy ba má luôn đây nè!

- Woa! Vậy là mình không có mơ. mình không bị đuổi học! Hi..hihihih...

Nó chạy te te vào lớp, hắn nhìn ông hiệu trưởng rồi bước theo nó. Các học sinh xầm xì to nhỏ một lát rồi cũng giải tán. Chỉ còn ông hiệu trưởng tái mếu mặt này. Tội nghiệp! Già rồi mà còn bị con nít nó ăn hiếp. Ông thất thiểu trở về phòng

Ngày hôm nay là một ngày nó đặc biệt vui vẻ. Trưa hôm ấy tại nhà hắn:

- Em đến quản lí khu vực này giúp anh hết buổi chiều này được không?

Hắn đưa cho nó cái địa chỉ, nó gật đầu rồi lên lầu thay đồ. Đồng phục vệ sĩ của nó là một bộ vest đen dành cho nữ. Trên ngực áo cài huy hiệu chức vị cao cấp của Hắc Long Bang trông rất oai. Nó lên xe đến địa điểm hắn giao phó. Công việc này nó đã quen rồi nên cũng không có gì phải lo lắng.

Vừa đến nơi thì hai thành viên của bang đã ra đón nó. Đây là nhóm thành viên trẻ vừa được kết nạp nên vẫn chưa có tinh thần đồng đội cho lắm. Nhiệm vụ của nó là trông coi và dạy dỗ cái đám khi này để không gây mất trật tự của bang. Nói là đám khi nhưng thật ra bọn họ đều lớn hơn nó và hắn vài tuổi. Nó vừa bước ngang thì hai tên đã xì xầm:

- Nè thấy con nhóc đó chứ?

- Thì sao?

- Xử nó một trận đi! Nhỏ tuổi hơn mà sao phách lối quá!

- Mày cũng nghĩ vậy sao?

Nó nghe được nên nghĩ thầm: "Xử ai vậy cà?"

- Nhưng mà nghe nói Bang Chủ thích nó lắm!

- Đừng để Bang Chủ biết ai đã xử nó là được rồi!

- Không thì tụi mình chết chắc, hồi trước có người phản bội thế là bây giờ sống không được mà chết cũng không xong.

- Nè hai anh đang nói ai vậy? Cho tham gia với được không? - nó chen vô bên cạnh hai tên ấy nói khề.

- CHẾT NÈ! - Hai tên cầm cây nhắm vào nó.

Nó né được rất nhẹ nhàng, mặt nó vẫn rất ngây thơ: "Ủa? Là nói mình à?"

Nó vừa suy nghĩ vừa tung cho mỗi tên một cước làm hai tên bay lên rồi rơi xuống y như trái banh. Cả hai vừa đáp xuống mặt đất đã nhìn nhau cay cú:

- Sao bây giờ? Lỡ nó mếc Bang Chủ thì sao?

- Đồ nhát gan! Sợ rồi à?

"Chát"

Tên này tát tên kia:

- Mày nói ai sợ hả?

Cả hai lao vào quật nhau túi bụi:

- TAO GIẾT MÀY!

- MÀY THỬ COI!

"Bóp...bóp"

- TẤT CẢ ĐỒ BÈ LÀ DO MÀY!

- CÁI GÌ? DÁM ĐỒ THỪA TAO À?

"Bình...bình..bóp"

- TẠI MÀY!

- TẠI MÀY THÌ CÓ!

"Àm...àm...bình...bóp"

Nó lắc đầu chán nản: "Hèn gì Dragon Lee kêu mình đến đây! Thiệt tình hong có tinh thần đồng đội gì cả".

Nó bay vào đập mỗi tên một trận như từ rồi lòi hai cái thấy đến một cái bàn cho ngồi xuống. Nó lòi hộp cứu thương ra băng bó (cũng rảnh ghê). Nói là băng bó chứ trông chẳng khác nào hóa trang thành xác ướp. Nó quấn mấy trăm vòng kết quả là không còn ai nhận ra ai nữa.

- Nè hai anh sống vậy thấy không chán sao? Suốt ngày đánh với đám... - nó chống cằm nhìn hai cái xác trên bàn.

- Quen rồi! Hồi nhỏ ba mẹ bỏ tui, tui phải lang thang hết từ nhà bà con này sang nhà họ hàng khác, 13 tuổi vào trại giáo dưỡng. Chả biết thế nào là giải quyết bằng lời nói. - một tên lên tiếng.

- Tui giống nó. - tên còn lại cũng bè theo.

Nó đơ đơ cái mặt ra, thấy cũng hơi áy náy, nó cúi đầu:

- Xin lỗi hai anh nha!

- Không có gì! Một năm trước tôi tình cờ gặp Bang Chủ, cậu ấy đã thu nhận tôi và kéo tôi ra khỏi vũng lầy.

- Ông...bắt chước tui hoài. - tên kia lên tiếng.

- AI THÈM BẮT CHƯỐC ÔNG HẢ? - Tên còn lại hét lên.

- NHÌN ÔNG LÀ TÔI PHÁT BỰC RỒI!!!@!

"BÓP...RÀM..RÀM..."

- CÁI GÌ? MUỐN CHƠI KHÔNG?

- CHƠI THÌ CHƠI.

"BÓP...BÓP...BINH"

Lại đánh nhau, thiệt tình bó tay. Nó lại phải động tay động chân với hai tay thành viên trẻ này.

- Tiểu Vy! Bên ngoài đang có đánh nhau! - một tên thành viên chạy vào báo với nó.

Nó gật đầu rồi cùng hai tên lúc nãy ra ngoài. Bên ngoài thật hỗn loạn, người đi đường đang bu lại xem đánh nhau. Cái tên hung hăng không ngừng đâm vào bụng, vào mặt người kia chẳng phải mang huy hiệu Hắc Long Bang sao? Còn cái tên đang bị đánh kia, nhìn quen quen. Nó ngo ngoắt nhớ lại....là Brian.

- Mày là ai mà dám tán tỉnh bạn gái tao HẢ????

"bÓP...BINH"

- Là...làm ơn...tha...cho tôi! - Brian thốt lên.

Tên hung hăng kia không ngừng đánh Brian mà còn ra tay mạnh hơn.

- NGỪNG TAY!!! - Nó hét lên.

Tên đó quay lại nhếch mép nhìn nó rồi...đánh tiếp. Nó bay vào đá tên kia một phát ngã lăn ra. Nó đỡ Brian đứng dậy:

- Có sao không?

- Không! - Brian ôm bụng lắc đầu, xem ra anh bị thương không nặng lắm

Tên hung dữ kia quay lại:

- Đây là ai? Sao dám xía vào chuyện của tao? Có biết tao là thành viên của Hắc Long Bang không hả? - chỉ vào mặt nó.

- Không được vô lễ! Đây là vệ sĩ của Bang Chủ. - một trong hai tên thành viên bát nháo lúc nãy lên tiếng.

- Sao ngươi đánh anh ta? - nó hỏi.

- Ai bảo nó dám tán tỉnh bồ tao! - tên đó vênh mặt lên.

"Bốp"

Nó tát vào mặt hắn, nghiêng răng:

- Đã là người của Hắc Long Bang thì không được đánh người bừa bãi! Ngươi bị trục xuất khỏi Bang Hội kể từ hôm nay! - nó giựt lấy cái huy hiệu trên áo của tên ấy.

Brian rời đi lúc nào không hay, nó nghĩ vết thương của anh không nhẹ lắm nên đã cho qua. Về phần anh cảm thấy hơi ê ẩm nên ngồi xuống thở dốc trong một con hẻm nhỏ. Anh nghĩ chắc ngồi ngoi một lát có thể về được thôi. Bỗng một tên mặt nạ đen đứng trước mặt anh, tên đó nhếch miệng cười gian ác.

- Đây là ai? - Brian hỏi.

- Khi nào mày chết tao sẽ cho mày biết!

"Bốp"

Tên đó đâm vào ngực anh, cú đâm đầu uy lực. Anh cảm thấy khó thở.

"Bốp...âm"

Tên mặt nạ tiếp tục đập vào bụng là anh ngã vào tường. Anh cảm thấy mệt mỏi, cơ thể đau buốt.

"Bốp"

Đầu Brian loang máu, anh lịm đi, hơi thở yếu ớt. Tên mặt nạ vứt cái cây xuống đất:

- Để tao xem lần này mày giải thích với Bang Chủ Phi Hồ Bang như thế nào! Hahaha....

Tên đó cười lớn. Liệu Brian có còn sống???? Dragon Lee phải làm thế nào????

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Âm mưu bại lộ!!!!

*Phòng họp Hắc Long Bang:

- CẬU GIẢI THÍCH ĐI CHỨ! LÀ NGƯỜI CỦA CẬU ĐÁNH CON TÔI RA NÔNG NỒI NÀY SAO???? - Bang Chủ Phi Hồ Bang mất bình tĩnh lao vào túm cổ áo hắn, mọi người nhất là nó lao vào can ngăn.

Hắn im lặng không nói gì. Nó kéo tay Bang Chủ Phi Hồ Bang và đặt ông ngồi xuống ghế, mong sao cho ông bình tĩnh lại. Cha con Chấn Hàn cũng đến dự buổi họp hôm nay mong xem kịch hay, có lẽ vở kịch này đã bắt đầu. Hắn vẫn lạnh lùng:

- Trước giờ nguyên tắc của Hắc Long Bang là không đánh người bừa bãi, tôi nghĩ trong chuyện này có hiểu lầm.

- Hiểu lầm sao? Chính mắt người đi đường nhìn thấy kẻ đeo huy hiệu Hắc Long Bang đánh con tôi giữa đường. Vậy là hiểu lầm sao? Cậu có biết bác sĩ

nói là có thể nó sẽ không tỉnh lại nữa hay không? - BC Phi Hồ Bang quát lên.

Nó lên tiếng:

- Xin ngài hãy bình tĩnh! Tôi có chuyện cần trình bày!

- Cô nói đi. - giọng nói ông có phần dịu hơi.

- Hôm đó khi tôi cứu Brian thiếu gia, cậu ấy không bị thương nặng lắm! Tôi thấy cậu ấy vẫn có thể chạy đi và rõ ràng không hề có vết thương chí mạng ở đầu như ngài nói. Ông có thể hỏi Luân và Phi (hai thành viên đánh nhau hôm ấy). - nó giải thích.

- Vậy thì ai làm việc này cơ chứ? - ông cúi gằm mặt xuống đất.

Ông yêu Brian hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Lúc nhỏ vì sợ con cực khổ nên ông đã không cho Brian học võ và giờ đây ông mới nhận ra đây là một sai lầm lớn của ông.

Hắn tiến đến vỗ vai ông:

- Tôi nghĩ rồi Brian sẽ không sao đâu! Xin ông đừng quá lo lắng! Tôi lấy danh dự của Hắc Long Bang ra hứa với ông tôi nhất định làm sáng tỏ chuyện này.

Hắn cầm chặt tay ông, ông nhìn hắn, một vài tia hy vọng đã sáng lên.

- Tôi tin cậu lần này!

Sau khi cuộc họp giải tán, Đường Đông Khanh và con trai lên xe đi về. Trông hai cha con lúc đến hí hửng bao nhiêu thì khi về lại bức tức bấy nhiêu.

- Mẹ kiếp! Hai thằng đó chơi gay hay sao ấy! - Đường Đông Khanh đập tay xuống thành ghế.

- Cứ tưởng là sẽ ly gián được bọn chúng, Hắc Long Bang và Phi Hồ Bang sẽ có một cuộc chiến đẫm máu. Ai ngờ tình cảm của chúng lại càng khăng khít. - Chân Hàn ngả người ra sau ghế.

- Thất vọng nhất là cái thằng già ấy! Lớn đầu rồi mà còn ngu, nghe con nít nó dụ vài tiếng thì gạt đầu ậm ừ. Với lại có lẽ chúng ta ra tay chưa đủ mạnh. - Đường Đông Khanh đăm chiêu.

- Ý cha là....

- Đúng vậy! Đáng lẽ ra chúng ta nên giết luôn cái thằng Brian ấy thì mới mong đẩy lên thù oán giữa hai bang hội đó.

"Đúng vậy! Đáng lẽ ra chúng ta nên giết luôn cái thằng Brian ấy thì mới mong đẩy lên thù oán giữa hai bang hội đó."

"Rầm"

- Đường Đông Khanh! Ông ta dám.... - Bang Chủ Phi Hồ Bang tức giận đập bàn khi nghe đoạn đối thoại vừa rồi.

- Cũng nhờ Tiểu Vy nhanh nhẹn đặt máy nghe trộm lên xe của ông ta, nếu không Hắc Long Bang sẽ mãi mang tai tiếng. - hắn nói.

- Xin lỗi vì đã hiểu lầm người của cậu! - BC Phi Hồ Bang nhìn hắn.

- Không sao đâu mà! - hắn lắc đầu.

- Bây giờ chúng ta nên làm sao đây? - Phó Bang chủ hỏi.

- Tôi sẽ cho người san bằng lãnh địa Thổ Long Bang. - BC Phi Hồ Bang nắm chặt tay.

- Khoan đã! - hắn ngăn lại.

BC Phi Hồ Bang nhìn hắn khó hiểu như muốn hỏi lý do vì sao. Hắn nói đều đều:

- Đối với tôi! Ông ta là đối thủ cũng như là kẻ thù giết cha mẹ. Tôi đã lên kế hoạch cả rồi! Mong ông gia lại quyền quyết định cho tôi.

BC Phi Hồ Bang ngẫm nghĩ hồi lâu, ánh mắt ông như đã vui đi sự giận dữ, ông gật đầu:

- Thôi được rồi! Tôi đồng ý! Phong cách làm việc của cậu quả thật rất giống ba cậu! - ông vỗ vai hắn. Nhìn hắn làm ông nhớ lại người bạn đã từng giàu sinh ra từ với mình. Đó là cô Bang Chủ ba của hắn.

Vài ngày sau, BC Phi Hồ Bang lên máy bay đưa Brian về Mĩ. Anh vẫn chưa tỉnh lại. Vết thương ở đầu không dễ gì hồi phục, điều này cần thời gian. Nó và hắn trở lại trường sau nhiều ngày vắng mặt. Liệu sóng gió giang hồ có dừng lại ở đây???

Chương 24: Cuộc chiến dành ngôi vị chính thê (phần đầu).

Hôm nay nó được hân thả rong một bữa nên nó chạy long nhong khắp phố từ sáng đến giờ. Nó mua hết cái này đến cái kia và cũng ăn hết cái này đến cái kia. Đang sai lẫn tẩn trên đường thì nó nghe được cuộc nói chuyện của một đôi nam nữ đi ngang qua.

- Anh à! Đàng kia có một cô gái bị quấy rối kia, mình gọi cảnh sát nha! - cô gái.

- Kệ đi đâu liên quan đến mình. Muốn sống thọ thì lo cho mình là được rồi! - chàng trai

- Dạ.

Thế là họ bỏ đi, nó nhìn về phía họ vừa đi qua quả thật có vài người đang cãi nhau. Một cô gái ăn mặc thiếu vải khoe thân hình điện nước đầy đủ đang bị bao vây bởi một tụi con trai. Cô ta trang điểm rất đậm và trông có vẻ là dân chơi đúng chất nếu không phải nói là gái hư. Cô ta hung dữ hăm dọa:

- Thử đụng đến tao thử xem! Coi chừng cái mặt ngu tụi mày đó! Khốn kiếp!

- Có đồ chơi phòng thân hả? Hay là học được tí võ mèo nào rồi vậy cô em?? Haha..ha.. - cả bọn phá lên cười.

Một gã tiến đến bên cạnh cô gái đó sờ soạng vào người cô, miệng thì thắm vào tai cô:

- Đừng hung như vậy! Anh sẽ làm cho em sung sướng mà!

Cô xô gã ra và chĩa thẳng cây súng vào đầu gã:

- Cho tao gửi mấy viên đạn được không?

Cả bọn trở mắt nhìn nhau rồi bật cười ha hả. Một tên quát lên:

- Con nhỏ láo toét!!!

Gã đó tát vào mặt cô làm cô chơi với văng luôn cả súng. Cô nhân cơ hội đâm vào bụng gã một cái để thoát thân nhưng bị gã bắt lại. Thế là cô bị gã tát cho một cái rồi đề xuống đất.

- NÈ GIỮA THANH THIÊN BẠCH NHẬT MÀ DÁM CUỒNG HIẾP PHỤ NỮ À????

Nó xông ra làm mọi người ngưng hoạt động nhưng rồi không ai để ý đến nó và tiếp tục công việc đang dang dở. Nó tức quá hét lên:

- DỪNG LẠI! KHÔNG CÓ LỖ TAI À????

Một tên tiến lại gần nó bị nó đá cho một phát rụng hai cái răng cửa. Nó đập từng tên như từ vì cái tội không ngó ngang đến nó mà quên mất nó định cứu người.

Sau khi cả bọn đó lăn lê bò lết dưới đất, nó quay sang cô gái:

- Không sao chứ?

Cô ta gượng dậy đưa tay ôm bụng:

- Ồ không sao! Hình như đập mẹ cái lá lách rồi đau quá! - cô ta nhăn nhó.

- Có cần tôi liên lạc với gia đình cô không? - nó móc điện thoại ra.

- Liên lạc với Hắc Long Bang ấy!

Nó sựng lại, Hắc Long Bang ư? Cô gái này nó chưa gặp lần nào cả. Sao cô ta lại nói như vậy?

- Cô là người của chi nhánh nào? - nó hỏi.

- Nhị Long. - cô ta phui phui bộ quần áo.

- Nhị Long sao? Triệu chủ tịch à? - nó hỏi bằng giọng khá căng thẳng.

Cô ta khoanh tay trông rất khí thế:

- Đúng vậy! Tôi là con của Trưởng Chi nhánh Nhị Long Triệu Hùng, tên của tôi là Triệu Duẩn Nhi. Tôi đến đây là để dành lại ngôi vị chính thê từ tay của Rose con gái Phó Bang chủ!!!!

.....

*Triệu Duẩn Nhi: 20 tuổi, thân hình rất là bốc lửa. Sở hữu vòng một cực khủng nên hay mặc đồ sexy. Phong cách của cô là gọi cảm nên thường ăn mặc hở hang và trang điểm rất đậm. Cô cũng được xếp vào hàng đẹp. Là con gái duy nhất của Trưởng Chi nhánh Nhị Long thuộc bang Hắc Long. Là người rất hung dữ và có phần hơi thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuộc chiến giành ngôi vị chính thê (Phần tiếp theo)

Nó dắt Duẩn Nhi về nhà, như vậy thì cũng hơi ngu nhưng thật ra nó cũng không biết phải đưa cô đi đâu bây giờ. King vừa mở cửa cho nó đã sùng sốt (thật ra sùng sốt vì bộ trang phục Duẩn Nhi đang mặc để khoe vòng một cực khủng kia thôi):

- OÁ! Hơ... Triệu Duẩn Nhi con gái trưởng chi nhánh Nhị Long đây mà! Sao hai người đi chung vậy?

Nó và Duẩn Nhi lấy tay chỉ vào nhau:

- Cô ấy bị mấy tên lưu manh giờ trò sàm sỡ...

- Cô ta nhiều chuyện giúp tôi rồi dắt tôi đến đây!

"Ăn mặc thế kia biểu sao người khác không sinh lòng tà tâm" King nghĩ.

- Sao cô không cho vệ sĩ theo hộ tống? - King hỏi.

Cô ta nhếch mép:

- Tiểu thư Rose ra ngoài cũng đâu mang vệ sĩ!

- Đó là do tiểu thư ấy sẽ là Bang Chủ phu nhân nên phải làm như vậy.

- Bang Chủ phu nhân là phải biết tự bảo vệ cho mình để không phiền đến Bang Chủ, tôi hiểu điều đó nên mới một mình đến đây. - cô ta đi te te vào bên trong - Có Bang Chủ ở nhà không? Tôi vào nhé!

"Sao hong có miếng gì gọi là lịch sự vậy trời?" King lẩm bầm.

- Anh King! Em thấy có lẽ cô ta muốn dành ngôi vị của Rose thật! - nó nói.

Nó và King đứng ngoài cổng nói chuyện với nhau quên mất cả thời gian, Duẩn Nhi tiến vào bên trong. Luân và Phi đang canh gác mà cứ cầm bịch snack nhai nhóp nhép, cả hai giành giật rồi lại gây nhau, gây nhau không phân thắng bại thì lại đập nhau. Do lần trước hai người làm chứng minh oan cho Hắc Long Bang vụ Brian nên được sắp xếp đến nhà Bang Chủ để canh gác. Đang đập nhau rất ngon trớn thì cả hai đứng hình khi Duẩn Nhi đứng trước mặt. Bốn con mắt đổ dồn vào một mục tiêu. Đó mọi người biết là chỗ nào????

- Nhìn gì hả? - cô ta gằn giọng làm hai anh sực tỉnh.

- À...à không có gì! - Luân lấp bắp.

- Cúi đầu xuống xin lỗi đi! - cô ta nói rất nhẹ nhàng.

- ****?? Nhầm...what? - hai anh chàng đồng thanh.

- TA BẢO CÚI ĐẦU XUỐNG XIN LỖI ĐI!!! - Cô ta hét lên rồi ấn đầu Luân xuống đất làm anh không kịp trở tay.

- Chết tiệt! Cô nghĩ cô là ai hả? - Phi lao tới túm áo cô nhắc lên để giải vây cho Luân.

- Ai hả? Không biết ta sao? Bang Chủ phu nhân tương lai của các người đó!!!

- HẢ???? - Cả hai đồng thanh.

Cô gạt tay Phi ra khỏi áo mình rồi lên giọng:

- Bọn tôm tép! Ta sẽ bảo Bang Chủ xử lý các người!

- Xử lý gì? - một giọng nói khác vang lên.

Hắn bỏ tay vào túi tiến tới cảnh tượng hỗn loạn trước mặt. Gương mặt hắn trở nên lạnh lùng khi người đối diện không phải là nó. Nhìn thấy gương mặt hắn, Luân và Phi không khỏi hoảng sợ:

- HỒ...Bang Chủ!!!

- Bang Chủ! Bọn tiểu nhân này dám nhìn ngực tôi nói bậy! - cô ta chỉ vào mặt Luân và Phi.

- Tôi sẽ xử lý họ sau! Hôm nay nể mặt tôi tha cho họ được chứ?

Hắn nói xong thì quay lưng vào trong, Duẩn Nhi cũng nổi gót theo sau. Nó và King đi vào nhà, khác hướng với hắn nên không gặp nhau. Nhà hắn to và chia ra rất nhiều khu vực để tiện giải quyết công việc. Rose đang ngồi thẩn thờ bên cạnh đài phun nước, cô lo lắng à không lo sợ mới đúng.

"Ba mình nói vị trí chính thể mình đang bị lung lay, mình biết phải làm sao bây giờ? Chi nhánh Nhị Long đang ra sức khủng hoảng tinh thần của ba. Mình đã trình bày với Dragon Lee mà anh ấy chỉ giải quyết việc trong bang thôi, còn vấn đề ngôi vị của mình anh ấy không can thiệp gì cả. Nhưng mà vị trí mình bị lung lay lại đi nhờ Dragon Lee bảo vệ thật xấu hổ quá! Sao mình lại cảm thấy bất an như thế này chứ?????"

- Ê!

Rose giật mình ngốc đầu dậy. Nó gọi cô làm cái cóc khô gì chứ?

- Có chuyện gì vui sao thấy cô buồn quá vậy? - Nó đặt câu hỏi trời đánh vậy đó.

- Bữa nay hog có chuyện gì làm nên quan tâm tui à? - Rose nhìn nó khó hiểu.

- Không có gì! - nó quay ngoắt lên lầu - Con gái trưởng chi nhánh Nhị Long đã đến đây rồi đó! - nói xong thì nó bước đi.

Rose sững người, lẽ nào điều cô lo sợ đã đến???

*Tại phòng khách:

Duẩn Nhi cởi áo khoác ngoài ngồi xuống sofa cùng hắn. Nhìn cô ta bây giờ giống như chỉ quần mỗi cái khăn trên người vậy.

- Bang Chủ hiền quá đó! Đáng lẽ phải xử cho chúng sợ chứ! - Duẩn Nhi se se lọn tóc.

Hắn vẫn ngồi thừ ra đó rít từng hơi thuốc, hắn vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào:

- Hắc Long bang không coi thuộc hạ là súc vật hay trẻ con mà muốn đánh là đánh!

- Bang Chủ à! Thực ra mấy năm trước khi Bang Chủ ghé qua chi nhánh của ba tôi, tôi đã có cảm tình với Bang Chủ! Tôi muốn được làm Bang Chủ phu nhân. - cô ta rời khỏi vị trí ghế ngồi và sắp lại ghế ngồi cạnh hắn.

- Nhưng tôi đã có vợ tương lai rồi! - hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích.

- Nhưng đã chính thức đâu! - Cô ta áp vòng một vào vai hắn (tội lỗi tội lỗi). - Tôi vẫn còn cơ hội mà phải không?

- KHÔNG ĐƯỢC DỪNG NHAN SẮC DỤ DỖ DRAGON LEE!

Nó và Rose đứng rình nãy giờ, thấy chương mất quá nên nó nhào ra không kịp để Rose giữ lại. Hắn thấy nó thì giật mình:

- Tiểu Vy????!!!

- Muốn tranh ngôi vị của Rose thì ra mặt đường đường chính chính đi!!! - nó nhìn thẳng vào Duẩn Nhi.

Rose sững người khi thấy thái độ và lời nói của nó:

- Tì...Tiểu Vy!!!

- Không phải cứ ngực bự là ngon đâu nhá! Vòng một có to tới đâu mà nỡ ngần thì vẫn không làm chính thê được đâu. - nó khoanh tay phán xét.

Câu nói của nó làm Duẩn Nhi tức giận:

- Đây là ai mà có quyền can thiệp vào chuyện này chứ? Con khôn!!!

Máu điên lên tới đỉnh đầu, Duẩn Nhi tiến lại gần vung tay tát nó. Ai ngờ bị nó bắt lại và khóa tay ra phía sau.

- Tôi ghét nhất là loại người đến sau nhưng ham làm loạn! - nó xô Duẩn Nhi ra.

Hắn lập tức lúi nó ra ngoài để tránh nó làm loạn. Nó và hắn vừa đi khuất, Duẩn Nhi đã nhìn Rose cười giễu cợt. Sao tự dưng hồ cái thường ngày lại thành mèo con rồi nhỉ??? Rose thấy bất lực trước tình cảnh này.

- Cô biết tôi là ai chứ? - Rose hỏi.

- Không cần phiền phức vậy đâu! Vào thẳng vấn đề đi! - Duẩn Nhi châm lửa điếu thuốc.

- Gia đình cô muốn giành vị trí số một nên đã tìm mọi thứ gây áp lực với cha tôi à? - Rose hỏi.

- Nói gì khó nghe vậy cô em? - Duẩn Nhi cười khẩy. - Haizz! Đúng là oái thật! Vừa nhìn đã biết là con nít. Cô nghĩ cô hợp với ngôi vị Bang Chủ phu nhân sao?

- Tôi...tôi...

- Cô đâu không lại tôi đâu! Về nhà lo học đi! - Duẩn Nhi đối mặt với Rose.

- Dù có yếu thế hơn đi nữa, tôi vẫn giành lại ngôi vị chính thê bằng sức lực của mình! - Rose cương quyết.

Phen này Sư Tử Hà Đông gặp Khủng Long Bạo Chúa rồi! Mọi người nghĩ ai sẽ thắng? Bỏ phiếu thử xem nào????

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cuộc chiến giành ngôi vị chính thê (phần cuối)

Sau khi đã lúi nó ra ngoài, tránh việc nó nhào vô xé xác Duẩn Nhi. Hắn cúi xuống nhìn vào cái mặt đang nóng rực lửa của nó.

- Nè nhóc! Em đã thấy được gì rồi?

- Thấy được gì hả? Cũng may là nhào ra sớm, không thì chứng kiến cảnh cấm trẻ em dưới 18

rồi. - nó quay sang hướng khác.

- Em ghen à? - Hắn cười cười.

- Em mà ghen là đã tặng cho anh và con nhỏ đó mỗi người một chai axit để rửa mặt rồi! Còn hỏi nữa hả??? - nó vẫn chưa hạ hỏa.

- Anh xin lỗi! Nhưng mà anh đâu có thích cô ta đâu! - hắn nắm tay nó lay lay.

- Không thích! Không thích hả? Lúc này anh chỉ thiếu câu nói dừng dừng lại thôi chứ nhìn mặt anh là biết anh sắp ngã vào vòng tay con nhỏ đó rồi! - nó đẩy đẩy hắn ra.

- Anh giải quyết liền bây giờ nè! Tha cho anh đi mà! - hắn kéo nó vào lòng, gương mặt lạnh lùng ban này biến mất tiêu mà thay vào đó là một gương mặt lém lỉnh của một cậu nhóc 18 tuổi đang đồ dành người yêu.

- Buông ra coi! Cái đồ lợi dụng! - nó đâm vào người hắn.

Rose rời đi khỏi chỗ đó. Sau một hồi xô ra đẩy vào thì hắn buông nó ra. Hắn móc điện thoại ra gọi điện cho trưởng chi nhánh Nhị Long.

Chưa đầy 10 phút sau ông ta đã đến nhà hắn, mọi người ngồi ở phòng khách để nói chuyện. Ông ta cúi đầu với hắn:

- Con gái tôi đột ngột quấy rầy! Thật xin lỗi Bang Chủ! - quay sang Duẩn Nhi - Sao con lại tự tiện như vậy chứ?

- Con muốn gặp Bang Chủ mà! - Duẩn Nhi phụng phịu.

Ông ta quay sang nhìn hấn cười tươi:

- Bang Chủ thông cảm! Từ lần Bang Chủ ghé qua tệt xá, con bé cứ tương tư Bang Chủ mãi! Tôi sẽ dẫn con bé về ngay!

- Con không muốn về! Không về đâu! - Duẩn Nhi nhăn nhó.

Thiệt tình con gái con đứa ăn vạ nhà người ta vậy mà coi được. Đúng là play girl chính hiệu. Trưởng ch nhánh Nhị Long lớn tiếng:

- Đây là nhà Bang Chủ chứ không phải là nơi con muốn ở là ở! Nghe rõ chưa?

Duẩn Nhi không dám cãi lời, im thin thít. Ông chuyển sang phía bàn hấn một cái phong bì:

- Xin Bang Chủ nhận cho!

Hấn vẫn giữ nguyên sắc mặt:

- Chẳng phải tuần trước tôi đã nhận rồi sao?

- Vâng nhưng chẳng phải số tiền cống nạp thể hiện mức độ trung thành của các chi nhánh sao? Cống nạp nhiều cũng chứng tỏ Nhị Long mạnh hơn những chi nhánh khác. - ông ngừng một lát rồi nói tiếp. - Bang Chủ! Tôi tin rồi sẽ có lúc Bang Chủ sẽ quan tâm đến chi nhánh đến chi nhánh của tôi hơn...

Trưởng Chi nhánh Nhị Long cùng Duẩn Nhi cúi chào ra về. Nó ngồi xuống ghé sô fà cạnh hấn:

- Ý ông ta muốn đưa Nhị Long lên đứng đầu các chi nhánh đấy! Anh thấy sao?

- Thả con gái tới đây để giành ngôi vị chính thể, thêm tiền cống nạp. Rõ ràng ông ta đã có kế hoạch cả rồi!

- Vậy chẳng lẽ thuận theo ý ông ta à? - nó hỏi.

- Trong thế giới này không có chuyện nể tình hay nhượng bộ đâu! - hấn phì phà điếu thuốc.

- Thôi em đi ngủ đây! Mấy hôm nay theo anh làm xã hội đen nên bỏ bê chuyện học hành! Mai em đi học đấy anh đi không?

- Ừ đi...

Hấn đứng dậy cùng nó lên lầu. Tạm biệt nhau trước cửa phòng nó rồi ai về buồng nấy! Chuyên ngôi vị chính thể đã ổn thỏa phần nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hiểu lầm không đáng có!!!

*Sáng hôm sau:

- Ê nhóc! Nói hôm nay dậy sớm....

Hấn mở cửa bước vào phòng nó để đánh thức nó dậy, ai ngờ nó vẫn còn ngủ. Nhìn thấy cái mặt của nó đang ngủ thì hấn khựng lại quên mất mình đang nói gì. Nó ngủ trông dễ thương quá mà! Cái mỏ cứ lăm nhăm gì đó lâu lâu lại nhăn mặt trông mắc cười không chịu được. Hấn chống cằm ngồi sát mặt nhìn nó. Con nhỏ này nhìn gần dễ thương quá nhỉ? Coi cái mỏ nó khiêu khích chưa kia! Cơ hội ngàn năm có một không nắm bắt là trắng ngu!

"Chụt"

Haha, được một cái rồi thêm một cái nữa chắc không sao đâu. Để xem, ngủ kiểu này người ta hôn cho sưng mỏ cũng không hay. Hấn vừa chạm vào môi nó thì nó mở to mắt, hai con mắt chạm vào nhau.

"Xèo...xèo"

Thằng cha nào nướng thịt thế nhỉ? À không! Ánh nhìn của nó bắn ra lửa ấy mà. Hấn lùi dần lùi dần ra phía sau:

- Anh ra ngoài trước nha! Hi... hi..

"1....2.....3" hấn đếm thầm trong miệng.

- TÊN KHỐN KIẾP ANH LÀM GÌ VẬY HẢ??????????

Ông bà quản gia đang dọn đồ ăn sáng dưới lầu nghe nó hét mà dựng cả lông gà công vịt. Họ lác đầu vì viễn cảnh ngày tận thế sắp sửa xảy ra.

"Àm.âm"

- ANH ĐI CHẾT ĐI! TÊN CỐ HỘI!!!!!!!!

"Xoàng....bốp....rầm"

- NẾ HẢ? ĐÚNG IM ĐÓ!!!!!!

Nó ra sức đánh ra sức đá mà không trúng được hấn cái nào. Chuyện! Hấn là cao thủ mà! Hấn còn trưng cái bộ mặt cười toe toét ra để chọc điên nó nữa. Nó vút gối vút mền lung tung, rượt hấn chạy hết phòng này đến phòng khác. Sau khi rời khỏi thì cái phòng đó cũng ban hành. Thiệt tình hai ông bà này mất nét đều hết á.....

Hấn bước xuống lầu với vẻ mặt rạng rỡ còn nó thì vác nguyên cái Hỏa Diệm Sơn trên đầu. Cả hai ngồi vào bàn ăn sáng mà nó cứ nhìn chăm chăm vào hấn, tay nó thì đầm nát miếng thịt như một lời cảnh cáo. Hấn nuốt nước bọt cái ực không dám nhìn nó.

Nó và hấn đến trường, nó háo hức đến nỗi muốn bay ra khỏi cửa xe để vào trường cho lẹ. Hấn không ngăn lại là nó và cái cửa đều đem đi sửa chữa rồi. Nó chạy rầm rầm vào lớp như thể mấy thế kỉ chưa được đi học. Nó gặp Khả Di và San San thì mừng như được gặp mẹ vậy. Nó quên mất có một người rất nhớ nó trong thời gian nó nghỉ học. Hàn Quân có vẻ không được vui, nhìn nó nhưng không nói gì. San San cũng buồn xoa, thỉnh thoảng nhìn Quân rồi lau nước mắt.

Tối hôm trước, Quân và San đang ngồi trong quán kem SWEET. Cả hai đều mang tâm trạng không mấy vui vẻ, Quân lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề:

- San nè!

- Hả?

Cô ngơ ngác nhìn anh. Anh tiếp:

- Quân sắp sang Anh du học....

San cảm thấy sao tự dung cơ thể nặng nề quá, có cái gì ướt ướt trên khóe mắt sắp lăn xuống thì phải. Cô hít một hơi thật sâu để kìm nén nó lại:

- Tại sao?

- Quân không thể chịu đựng nổi nữa, Quân muốn quên hết những chuyện buồn cũng như mối tình đầu của Quân...

Quân vẫn nói đều đều, đôi mắt nhìn về xa xăm ánh lên một nỗi buồn khó tả. Trái tim bé nhỏ của San San đang nấc lên từng hồi. Cô đưa ánh mắt tha thiết nhìn Quân:

- Có cần như vậy không Quân?

Quân cười buồn nhìn San San:

- Tôi nghĩ đó là quyết định sáng suốt nhất của tôi lúc này.

Biết là không thể níu giữ chân Quân, cô chỉ biết gượng cười chúc anh lên đường bình an. Nhưng chẳng lẽ chịu buông tay như vậy sao????

Trong giờ học, Quân chợt nhìn nó rồi thốt lên:

- Tôi nay mình gặp nhau chút nha! - anh cố nở một nụ cười.

- Ok.

Nó vui vẻ đáp. Hấn xem té ghê, nó vô tư thiệt hay là giả vậy không biết. Dù sao nó cũng là hoa đã có bãi...nhằm có chủ rồi mà, ai rủ nó đi đâu nó cũng đi hết là sao. Cứ rủ đi ăn kem là sáng mắt, lấy kem ra dụ nó bán sang Trung Quốc nó cũng chưa hay. Hấn giận nó đến tím cả mặt mà nó cứ cười như điên.

*7:00 pm tại nhà hấn:

Hấn đang ngồi xem tivi thì:

"bịch...bịch...bịch"

Cái nét chạy của nó thì không lẫn vào đâu được, nó phóng cái vèo ra cửa thì hấn gọi lại:

- Ê nhóc!

Nó quay lại tròn mắt nhìn hấn:

- Chuyện gì vậy?

- Đi đâu?

- À...hả? Em đi...mua đồ... - nó cười méo xệch

Hấn biết nó đi với Hàn Quân mà tại sao nó lại nói dối chứ? Hấn bắt đầu khó chịu nhưng vẫn giả vờ như không có gì:

- Nhớ về sớm đó!

Nó gật đầu rồi bay ra cổng rồi lên xe của Quân. Chẳng qua nó không muốn hấn suy nghĩ nhiều nên mới nói dối hấn thôi. Nó và Hàn Quân đi ăn kem, sau đó cả hai cùng nhau dạo trong công viên. Quân chợt dừng chân rồi nhìn nó:

- Vy nè!

- Hà?

- Quân sắp sang Anh du học!

Nó nghe đến đây thì nét mặt thoáng buồn:

- Khi nào thì Quân đi?

- Khoảng hai tuần nữa, vì vậy tại mình chỉ còn làm bạn được với nhau trong ngắn ấy thôi! - Quân cười.

Thật ra Quân không hề hay biết nó đã phát hiện ra tình cảm anh dành cho nó. Nó biết Quân đi một phần cũng là vì nó. Đến giây phút này nó không biết phải làm gì cho Quân bây giờ. Nó siết chặt tay Quân thủ thủ:

- Quân nhớ giữ gìn sức khỏe nha! Khi về nhớ mua quà cho Vy đó!

Nó cười tinh nghịch, Quân thấy lòng mình ấm lên rất nhiều. Quân chợt nhìn nó bằng ánh mắt tha thiết:

- Quân có thể ôm Vy lần cuối không?

Nó gật đầu vui vẻ vì nó biết nó chỉ có thể làm được cho Quân như thế này thôi. Quân kéo nhẹ nó vào lòng rồi ôm lấy nó. Thực sự lúc này anh cảm thấy như cả thế giới đang thuộc về mình. Cảm giác này hạnh phúc thật. Nó cũng đưa tay vuốt lấy lưng Quân rồi cũng siết nhẹ. Cảm ơn người bạn mới đã đối xử rất tốt với nó.

"Tách...tách...tách"

Từ phía cách đó không xa, tất cả hình ảnh thân mật của nó và Hàn Quân đã bị ghi lại. Người của nó từ từ rời khỏi người Quân. Họ lại tiếp tục cùng nhau đi dạo.

*Tại một nơi khác:

- Thừa tiêu thư! Tôi đã chụp được một vài tấm ảnh rất đặc biệt.

- Anh giỏi lắm! Tôi sẽ thưởng cho anh sau.

Người đàn ông nhẹ nhàng rời khỏi đó để lạo cô gái mỉm cười đắc ý:

- Lần này cô còn không chết sao???

*10:00 pm tại nhà hấn:

Chi và King đang chơi game ở gế sofa. Còn về phần hấn thì vẫn ngồi thờ ra đó. Đầu óc hấn vẫn không bớt rắc rối khi nghĩ về chuyện của nó. Mọi tương

tượng cứ dòn dập hiện lên. Nó về tới võ vai hấn:

- Ê!

- Gì?

- Suy nghĩ gì mà trông mặt anh ngu thế hả?

- Không nói cho em biết!

- Hong nói thì thôi! Xí...ai mà thèm nghe...

Nó quay lại ngồi kế Cát Chi. Bỗng có tiếng chuông cửa, ông quản gia tức tốc chạy ra mở khi trở vào thì trên tay chỉ cầm duy nhất cái phong bì.

- Thưa cậu! Có người gửi cái này cho cậu.

- Được rồi ông để đó đi!

Hấn mở cái phong bì ra. Ánh mắt của nó, Cát Chi và King đều đang nhìn hấn chờ đợi xem đó là gì. Sau khi xem đi xem lại mấy tấm ảnh, mặt hấn biến sắc nhìn nó làm nó chẳng hiểu gì cả.

"Bộp"

Hấn quăng thật mạnh xấp hình xuống bàn làm cho Cát Chi và King giật mình. Mặt hấn ánh lên những tia giận dữ dường như muốn nuốt chửng mọi người ở đây. Hấn ngồi phịch xuống ghế sofa. Nó bước đến cầm xấp hình lên để xem, nó bần thần làm rơi luôn cả mấy tấm hình xuống sàn. Cát Chi nhặt lên xem rồi đưa cho King. Mặt nó ngấn nước lay lay người hấn:

- Anh à! Anh nghe em nói...

Chưa để nó nói hết, hấn đưa bộ mặt không chút sức sống nhìn nó:

- Anh không muốn nghe!

Nước mắt nó bắt đầu lăn dài:

- Tại sao? Em muốn giải thích mà!

"Àm...àm"

Tiếng sét vang lên, trời bắt đầu đổ mưa. Con mưa giữa đêm khuya như đang xâm nhập tâm trí hấn. Dồn dập. Hỗn độn. Hấn nhìn nó bằng ánh mắt sắc lạnh:

- Anh không muốn thấy em nữa!!!

Tìm nó như vỡ ra từng mảnh, nó đứng lên gạt đi những giọt nước mắt đầm đìa trên mặt:

- Vậy thì em cũng không còn gì để nói!

Nó vụt chạy ra khỏi nhà không kịp để Cát Chi giữ lại. Cát Chi rung rung nhìn hấn:

- Em tin đây chỉ là hiểu lầm! Tiểu Vy không phải loại người đó!

Cô gục đầu vào ngực King khóc nức nở. King dỗ dành Cát Chi rồi quay sang trừng mắt nhìn hấn:

- Nhóc đã nói là sẽ giải thích rồi mà! Bây giờ khuya rồi trời lại mưa thế kia, nhóc là con gái thì cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy!

Hấn bây giờ như cái xác không hồn. King dìu Cát Chi lên lầu chỉ còn hấn ngồi gục đầu trên ghế sofa. Lời nói của King bây giờ chẳng thức tỉnh được hấn nữa. Đầu óc hấn bây giờ chỉ là ghen tuông, hờn dỗi. Tại sao vậy cơ chứ? Tại sao lúc đó hấn không cho nó cơ hội để giải thích mà còn buông những lời lẽ làm nó tổn thương. Hấn điên lên xua đi những thứ trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chử Biết Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hiểu lầm không đáng có (phần cuối)

"Xoảng...xoảng"

Tiếng thủy tinh vang lên hàng loạt. Ông bà quản gia không dám can ngăn mà chỉ đứng một góc run bần bật. Hắn như con thú dữ lao vào đập phá những thứ trước mặt. Hắn nhìn sang đám thuộc hạ bằng ánh mắt đầy sát khí:

- MAU TÌM TIỂU VY VỀ ĐÂY CHO TÔI!!!!

Hắn quát là đám thuộc hạ túa mồ hôi, xanh mặt mảy chạy đi thi hành ngay. Hắn nhìn sang hai ông bà quản gia:

- LẤY RƯỢU RA ĐÂY!!!!

Bà quản gia chạy đi ngay vì còn rất yêu đời. Hắn nốc rượu như nước lã, đôi mắt thì đỏ hoe đi.

"Rào...rào"

Nó vẫn lầm lũi bước đi trên con đường mưa tầm tã. Mưa mỗi lúc một lớn, cái bóng dáng bé nhỏ giờ đây đã ướt sũng và lạnh buốt. Nước mắt nó không ngừng rơi nhưng làm sao nhìn thấy được khi nó đang đứng trong mưa. Những giọt nước mắt chưa chút không ngừng xối vào tìm nó. Gương mặt nó trắng bệch, đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, trên người bây giờ chỉ khoát bộ váy mỏng tanh. Nó cứ bước đi và bước đi trong khi không biết mình đang đi đâu. Mặc cho nước mưa không buông tha cho cái cơ thể bé nhỏ của nó. Con đường vắng vẻ, âm u chỉ mình nó nhưng nó không hề cảm thấy sợ vì bây giờ đầu óc nó bận nhớ đến hấn mất rồi.

"Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Em còn chưa giải thích thì anh đã đuổi em đi. Chẳng phải anh từng hứa là sẽ tin tưởng em sao? Em chỉ yêu mình anh thôi mà!"

Những dòng suy nghĩ đau khổ lần lượt len lỏi qua đầu nó. Nó bắt đầu khóc nhiều hơn và trong lòng nó lại gọi tên hấn. Chỉ một lát không gặp mà nó nhớ hấn ghê gớm.

"Phịch"

Nó ngã. Nó cười. Bây giờ thì không ai đỡ nó lúc nó ngã nữa rồi. Nó đã quá mệt mỏi. Nó không đứng lên nữa mà cứ ngồi ở đó. Một cô gái cảm đủ bước đến trước mặt nó:

- Sao? Vui rồi chứ? Tranh giành với tôi thì chỉ có kết quả như thế này thôi!

Cô ta cười ngạo nghễ, nó mặc kệ. Nó biết cô ta đã gửi những tấm ảnh đó, nó cũng mặc kệ. Nó biết tình yêu của nó và hấn không tồn tại hai chữ tin tưởng, vậy thì nó phải cảm ơn cô chứ! Nó mỉm cười chua chát:

- Cô là đồ rắn độc!

Rose móc điện thoại gọi điện rồi bỏ đi. Một chiếc xe hơi đỏ kịt bên đường, một toán áo đen xông vào bắt nó tống lên xe. Do dầm mưa và thuốc mê nên nó nhanh chóng bị chế ngự. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

"Xoảng"

Hắn ném luôn cái chai đã uống cạn vào tường vỡ tan tành. Hấn quát vào mặt đám thuộc hạ:

- LỪ VÔ DỤNG!!! TIỂU VY CỦA TÔI ĐÂU????

Tên thuộc hạ run cầm cập:

- Dạ...thưa Bang Chủ! Không...không có tin tức gì ạ!

- HUY ĐỘNG TẤT CẢ LỰC LƯỢNG ĐI TÌM MAU! DÙ CÓ PHẢI XỐI TUNG CÁI THÀNH PHỐ NÀY CŨNG PHẢI MANG CÔ ẤY VỀ ĐÂY!!!!

Cả đám thuộc hạ tán loạn chạy đi thi hành. Nếu bây giờ nó về đây, hấn sẽ cầu xin nó tha thứ. Hấn không cần biết nó có làm hay không hấn chỉ biết là hấn đang nhớ nó đến mức phát điên. Hấn mở nắp chai rượu khác uống tiếp. Kìng gọi điện cho Wind:

- Alo Wind! Cậu mau đến đây đi!

Giọng Wind ngái ngủ trong điện thoại:

- Gì vậy? Cậu có biết gần một giờ sáng rồi không?

- Dragon Lee đang phá nhà đây này! Nhanh đi nếu cậu không muốn tở và Cát Chi lang thang ngoài đường!

- Sao? Ok tớ đến ngay.

Cát Chi vừa khóc vừa gọi cho San San, Khả Di và Hàn Quân.

Khoảng 30 phút sau, mọi người đã có mặt đủ tại phòng của King. Hàn Quân lo lắng hỏi Cát Chi:

- Có chuyện gì vậy? Sao cậu ấy lại như thế? Còn nhóc đâu?

Cát Chi đưa mấy tấm hình cho Hàn Quân xem rồi kể lại mọi chuyện cho mọi người cùng nghe. San cũng nói cho mọi người biết là Quân sắp đi du học.

Khả Di tức giận đập bàn:

- Sao anh ấy quá đáng vậy? Không để người ta giải thích gì cả!

Wind kéo tay Khả Di ngồi xuống:

- Em đừng nóng! Mình tìm nhóc trước đã!

- Lực lượng của Dragon Lee hùng mạnh như vậy mà còn không tìm được! Mình tìm bằng niềm tin và hy vọng à???

- Lần trước nhóc bị Yến Nhi bắt cóc anh đã tìm được nhóc mà! - Cát Chi nói.

- A! Đúng rồi!

Đồng loạt 10 con mắt nhìn về phía King. King khởi động máy tính xách tay rồi nói:

- Chiếc nhẫn nhóc đang đeo có thiết bị định vị!

- À thì ra là vậy!

King bấm lạch cạch trên máy tính rồi nhấn nút tắt màn:

- Bị quái gì thế này?

Quân lo lắng:

- Sao? Có tìm được không?

King vẫn dán mắt vào màn hình laptop:

- Mất tín hiệu rồi!

- Sao kì vậy? - Wind hỏi.

- Theo như tớ biết thì một là đã ra khỏi phạm vi hoạt động hai là gần đây có vật nào đó làm nhiễu sóng. - King xoa cằm.

Cát Chi hoang mang nhìn mọi người:

- Lúc này khi Tiểu Vy đi đã không mang theo nhiều tiền, túi xách vẫn còn nằm dưới sofa. Không lẽ cậu ấy.....

King cũng cùng một suy nghĩ:

- Bị bắt cóc!!!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hiểu lầm sáng tỏ!!!

Trong khi mọi người đang lo sốt vó cố tìm ra cách để tìm nó thì hán đã nằm la liệt trên ghế sofa. Bên cạnh là mấy chai rượu vỡ tan tành. Hán gọi cho nó

không biết bao nhiêu cuộc gọi mà đầu dây bên kia chỉ là những tiếng tút tút vô vọng. Hấn tức giận ném luôn cả cái điện thoại. Hấn nửa mê nửa tỉnh miệng cứ lẩm bẩm gọi tên nó:

- Anh xin lỗi....

- Em về đây đi!!!

- Anh nhớ em Tiểu Vy.....

Trong cơn mê hấn không thể nào không nhớ đến nó. Ông bà quân gia thấy thế cũng xót xa. Bà quân gia cùng vài cô người hầu dọn dẹp. Ông quân gia cùng Wind đi hấn lên phòng. Mọi người còn lại tập trung xuống phòng khách. Kìng lên tiếng:

- Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên anh thấy Dragon Lee như vậy!

Khả Di rùng mình:

- Anh ấy nổi giận trông thật khủng khiếp!

Cát Chi chống cằm:

- Chắc anh ấy yêu Tiểu Vy nhiều lắm!

- Ngày mai tôi sẽ cho cậu ta một trận vì cái tội đã đuổi nhóc đi! - Quân nói.

Wind từ trên lầu bước xuống:

- Mọi người nghỉ ngơi đi! Đã hơn 3h sáng rồi đây!

San San nhìn mọi người:

- Nhưng mình vẫn chưa có tin tức của nhóc mà!

- Mọi người thức đến sáng cũng không được ích gì đâu. San và Quân cứ về nghỉ ngơi đi, có tin tức gì tớ sẽ gọi. - Wind bảo

San kéo tay Quân ra về. Quân ngoái lại nhìn Wind:

- Nhớ giải thích cho cậu ấy về những tấm ảnh, sáng mai tớ đến!

- Ok tớ biết rồi!

San San và Hàn Quân dạo bước trên đường khuya không một bóng người qua lại. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ. Quân lo lắng cho nó còn San thì nghĩ đến việc Quân sắp đi du học. Hai người thở dài náo nức.

*11:00 am sáng hôm sau:

Hấn lặn qua lộn lại trên giường rồi ngồi dậy nhìn xung quanh. Đưa tay lên xoa trán vì quá nhức đầu. Hấn lết vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo. Hấn đứng trước gương không ngừng hắt nước vào mặt. Hấn nhớ lại chuyện tối qua:

"Anh à anh nghe em nói!

- Anh không muốn nghe!

- Em muốn giải thích mà!

- Anh không muốn nhìn thấy em nữa!"

Những lời nói, những giọt nước mắt của nó không ngừng tái hiện lại trong đầu của hấn.

Khả Di, Wind, Cát Chi, Kìng thức dậy trước nên đang ngồi ăn sáng dưới lầu. Hấn bước xuống ngồi vào bàn. Thấy gương mặt bơ phờ của hấn, Cát Chi lo lắng hỏi:

- Anh muốn ăn gì không?

Hấn lại lạnh lùng như trước đây:

- Không cần! Cho anh ly nước lọc.

Cát Chi nhanh nhẹn chạy đi rót nước. Wind buông đũa nhìn hấn:

- Dragon Lee! Tớ có chuyện muốn nói!

Hắn điềm nhiên uống nước rồi bảo:

- Nó đi!

Thế là Wind kể lại tường tận chuyện những tấm ảnh. Nghe xong câu chuyện, mặt hắn ngu chưa từng thấy:

- Tớ hiểu làm cô ấy sao?

Khả Di vừa ăn vừa trêu hắn:

- Vậy anh mau ăn đi rồi đi xin lỗi người ta!

- Đã tìm được cô ấy chưa??

- Vẫn chưa. - King lắc đầu.

Cát Chi đặt trước mặt hắn một phần cơm to tưởng bắt buộc hắn phải ăn cho hết. Ăn xong, năm người ra sô fã ngồi làm việc. Hắn gọi điện nhờ sự trợ giúp của các Bang Hội khác. King và Wind làm việc bằng máy tính cố gắng xác định vị trí của nó.

*2 tiếng sau:

Hắn đặt điện thoại xuống bàn:

- Tớ đã có hết sức để nhờ vả rồi!

King và Wind ngả ra sau ghế:

- Vẫn không tìm được gì cả.

Về mặt người nào người này đều rất khó coi. Chẳng lẽ chịu bó tay như vậy sao????

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thực sự em là ai????

*Ở một nơi cách đó không xa:

Nó mơ màng từ từ tỉnh giấc sau cơn mê. Nó không cự quậy được vì tay chân đã bị trói chặt, miệng còn bị dán chặt lại bởi băng keo. Nó nhìn xung quanh, đây là một nhà kho rộng và khá là sạch sẽ. Một tên mặt nạ xuất hiện trước mặt và bước đến nâng cằm nó lên:

- Em thật xinh đẹp! Nếu em không phải là bạn gái của thằng Dragon Lee đó thì có lẽ anh đã yêu em!

Nó lắc đầu nguầy nguậy như thể muốn thoát ra khỏi bàn tay kinh tởm đó.

- Ừm...um...um...

- Sao? Em muốn nói à?

Hắn tháo miếng băng keo ra khỏi miệng nó.

- Sao lại bắt tôi hả??? Thả tôi ra!!!!

Do chiếc mặt nạ chỉ che được nửa khuôn mặt nên nụ cười để được thể hiện rất rõ ràng:

- Bởi vì em là điểm yếu duy nhất của Dragon Lee! Em biết không hôm qua đến giờ nó đã gọi cho em 52 cuộc gọi rồi đấy!

- Anh chính là kẻ nổ phát súng hôm đó?

- Đúng vậy!

Nó cười đắc ý:

- Và tên thật của anh là Đường Chấn Hàn?

Tên mặt nạ sừng sốt:

- Sa...sao em biết?

Nó lại cười, nụ cười cho thấy nó đã nắm mọi thứ trong lòng bàn tay:

- Hôm anh giờ trò trong quán bar, lúc kéo tôi vào người, động tác của anh rất nhanh chứng tỏ anh có thân thủ rất khá. Nếu là bình thường, thì tôi có thể hạ anh rồi nhưng lực ở cánh tay anh có một sức mạnh không bình thường chút nào khiến cho tôi không động thủ được. Anh giả vờ để Dragon Lee mục đích muốn mọi người biết anh không có võ. Hôm đánh nhau với Dragon Lee ở nhà kho, anh toàn dùng tay để phòng ngự và tấn công, tôi lại càng chắc chắn hơn nữa. Và điều đặc biệt ở đây là....- nó ngưng một lát nhìn vào hắn- .....cái nụ cười đều của anh đấy! Tôi nói đúng chứ anh Đường Chấn Hàn và bà chị Rose đang ở trong căn phòng kia.

"Bốp...bốp...bốp"

Rose vừa đi ra vừa vỗ tay tán thưởng nó. Chấn Hàn cũng gỡ bỏ cái mặt nạ xuống:

- Em thông minh thật đấy!

Nó nhếch mép:

- Quá khen! Nhưng làm sao thông minh bằng hai người, lên kế hoạch ly gián bắt cóc hoàn hảo thế kia mà!

Rose ngồi xuống cái ghế sofa trước mặt nó:

- Sao cô biết tôi đang ở trong căn phòng kia?

Nó lại cười nửa miệng:

- Mùi nước hoa, chiếc bông tai và cái túi xách.

Rose giật mình nhìn xung quanh. Đúng là lúc này khi đến đây, cô nghĩ thấy mùi ẩm mốc nên đã lấy nước hoa ra xịt lung tung. Cô vớt luôn cái túi xách hàng ngày hay dùng lên ghế sofa đang ngồi. Không may khi định bước vào căn kia để tránh mặt nó, cô vô tình làm rơi chiếc bông tai hồng ngọc mà hôm cô về nước đã đeo. Chỉ một lần ấy thôi mà nó nhớ tận bây giờ. Rose nhìn nó:

- Tôi không ngờ chất xám cô nhiều vậy đấy!

Nó cười khinh bỉ rồi quay mặt sang hướng khác. Chấn Hàn cầm cái điện thoại của nó lên:

- Bây giờ thì em gọi thẳng Dragon Lee ấy đến đây nhé!

Mặt nó xám lại quay sang nhìn Chấn Hàn:

- Để làm gì?

- Anh sẽ cho thằng đó biết thế nào là sống không bằng chết! - Chấn Hàn lại cười đều.

- Dây thần kinh số 7 anh có vấn đề à? Đừng có mơ tôi sẽ gọi cho hắn. - nó đáp.

Rose đứng phắt dậy:

- Anh đang nói gì đó? Kế hoạch đâu phải như vậy. Em cấm anh làm hại Dragon Lee!

Chấn Hàn trừng mắt nhìn Rose:

- Vậy cô tưởng tôi muốn giúp cô thật à? Cô hết giá trị lợi dụng rồi! Khôn hồn thì ngồi im đó còn không tôi sẽ cho cô chết chung với bọn chúng!

- Anh là một tên cáo già!

"Cạch"

Rose chĩa thẳng ngón sừng vào đầu Chấn Hàn:

- Anh nghĩ tôi chịu để yên vậy à?

Chấn Hàn nhếch mép nhìn Rose đầy thách thức. Bỗng nó la lên:

- Rose! Cần thận!

"Bốp"

"Phịch"

Một tên thuộc hạ tấn công Rose từ phía sau, Rose ngất đi. Chấn Hàn ra lệnh:

- Trói cô ta lại!

Chấn Hàn tiến lại gần nó:

- Bây giờ thì em mau gọi thằng đó đến đây!

Nếu gọi hấn đến thế nào Chấn Hàn cũng dùng nó uy hiếp hấn, và cớ thế hấn sẽ bị hành hạ đến chết không chừng. Mặc dù còn rất giận hấn nhưng nó nỡ lòng nào để người nó yêu gặp nguy hiểm chứ. Nó im lặng.

Nếu gọi hấn đến thế nào Chấn Hàn cũng dùng nó uy hiếp hấn, và cớ thế hấn sẽ bị hành hạ đến chết không chừng. Mặc dù còn rất giận hấn nhưng nó nỡ lòng nào để người nó yêu gặp nguy hiểm chứ. Nó im lặng.

Chấn Hàn ấn nút gọi, vừa thấy số nó hấn liền bắt máy:

- Alô! Tiểu Vy! Em đang ở đâu vậy?

- Từ từ nào Bang Chủ!

- Đây là thằng nào? Tiểu Vy đâu?

- Muốn nghe giọng cô ta phải không?

Chấn Hàn đưa cái điện thoại về phía nó:

- Nào lên tiếng đi chứ!

Nó mím môi im lặng. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc:

- Tiểu Vy em có ở đó không?

Nó nghe tiếng của hấn thì nước mắt trực trào ra. Nó muốn trả lời lắm chứ nhưng tình cảnh này thì không được, nó vẫn im lặng. Giọng hấn hét lên ở đầu dây bên kia:

- Anh xin em lên tiếng đi mà!!!!

Chấn Hàn bắt đầu mất kiên nhẫn:

- Mau mở miệng đi! Anh không muốn phải dùng biện pháp mạnh với em đâu!

Nó lì lợm mím chặt hai bờ môi. Nó làm Chấn Hàn tức giận.

"Bốp"

Chấn Hàn vung tay tát thật mạnh vào mặt nó. Hấn cũng nghe thấy tiếng tát nhưng vẫn không nghe nó lên tiếng. Hấn lo không tả được. Nó đau như muốn khóc thét lên được nhưng nó vẫn cố im lặng. Hết cách, Chấn Hàn rút trong người ra một cây dao và kề vào mặt nó.

- Đứng mà! - nó không kim nổi hoảng sợ nên hét lên.

Hấn nghe thấy rồi, nghe thấy tiếng nó rồi. Nó đang bị người ta hành hạ:

- Tiểu Vy! Tiểu Vy! Alô...Alô...

"Tút..tút...tút"

Bên kia cúp máy, hấn nhìn mọi người lo lắng:

- Tiểu Vy đang ở trong tay Chấn Hàn!

Mọi người bắt đầu lo lắng, hoảng sợ. Nó đang gặp nguy hiểm. Chấn Hàn gửi cho hân lời nhắn.

"Muốn cứu nó thì đến lãnh địa Thổ Long Bang ngay bây giờ. Nên nhớ mày chỉ đi một mình, nếu có thêm ai thì chuẩn bị nhận xác nó."

Hân nhận được tin nhắn thì buồn điện thoại xuống bàn. Nó thà chịu đau đớn như vậy mà cũng không chịu lên tiếng. King và Wind đều xem qua lời nhắn. Họ tức tốc triển khai kế hoạch, triệu tập anh em. Hân lấy áo khoát rồi quay sang Wind và King:

- Mọi việc nhờ hai cậu!

- Ok. - cả hai đồng thanh.

Hân lấy mô tô phóng đi. Cát Chi và Khả Di đòi theo nhưng Wind ngăn cản vì chuyện này rất nguy hiểm. King và Wind trang bị súng và đạn. Tập hợp gấp các anh em và chuẩn bị lên đường. Cát Chi vội chạy lên phòng xách xuống một cái vali nhỏ. King ngờ người chẳng hiểu chuyện gì. Trong chiếc vali ấy gồm một chiếc máy tính xách tay loại siêu nhỏ và tối tân nhất, một vài cái đĩa mềm, vài bộ đàm và một số thiết bị định vị. Ba người mất mớ to hết cỡ đang nhìn cái người ở trước mặt. Cát Chi khởi động máy tính và đeo micro có tai nghe vào. Tay cô làm việc trên máy vì tính với tốc độ chóng mặt. Trông Cát Chi nghiêm chỉnh hơn hẳn. Cát Chi hỏi trong khi mắt vẫn dán vào laptop:

- Lần này phải nhờ đến Khả Di! Anh Wind trang bị súng cho Khả Di đi!

Wind bảo thuộc hạ chuẩn bị thêm súng và đạn cho Khả Di. Cát Chi tiếp:

- Ba người đeo bộ đàm và gắn tai nghe vào!

Lập tức họ nhận được mấy bộ đàm từ Cát Chi. Cô tiếp:

- Em đã hack tất cả hệ thống camera của lãnh địa Thổ Long Bang rồi. Bộ đàm của ba người được nối với micro của em, em sẽ hỗ trợ mọi người từ xa.

Cô quay màn hình máy tính sang ba người:

- Đây là bản đồ lãnh địa Thổ Long Bang, muốn đến nhà kho phải vượt qua biệt thự của Đường Đông Khanh. Nơi đây được canh chừng rất nghiêm ngặt và lực lượng ở đây rất hùng mạnh. Biệt thự có 4 tầng, mỗi người phụ trách một tầng. Phải cố gắng hạ những tên lính gác thật nhanh. Ở mỗi hành lang đều có camera nên mọi người phải chờ chỉ thị của em rồi hãy hành động. Giờ thì ba người đi được rồi. À em quên mất, mọi người cầm lấy cái này!

Cát Chi đưa cho ba người một tuýp kẹo cao su và ba cây súng hơi đồ chơi. Ba người không hiểu nhưng cũng nhận lấy. Cát Chi tiếp tục lạch cạch với bàn phím máy tính và nhắc nhở:

- Cô gắng hết sức cẩn thận nha!

Nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Cát Chi, cả ba người không khỏi giật mình. King túa mồ hôi nhìn Cát Chi:

- Thực sự em là ai??

Cát Chi nháy mắt tinh nghịch:

- Khi nào xong xuôi em sẽ giải thích sau nha!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nguy hiểm cận kề (phần đầu)

Ba người cùng với vài trăm anh em lên đường. Tất cả đều là sát thủ đã qua đào tạo và đều mang súng. Cát Chi thì vẫn cận kề bên máy vi tính làm việc hết công suất.

Hân ngừng trước cổng biệt thự của Đường Đông Khanh, cánh cổng được kích hoạt và mở ra. Thuộc hạ của Chấn Hàn đưa hân đến nhà kho bằng một con đường khác ngắn hơn.

"Rầm"

Hắn đập tung cánh cửa, Chấn Hàn đã đứng sẵn ở đấy nhếch mép với hắn:

- Chào mừng mày đến với lãnh địa Thổ Long Bang!!!

- Nhóc đâu? - Hắn đáp ngắn gọn.

Chấn Hàn ra lệnh cho thuộc hạ dắt nó ra. Vừa thấy nó, hắn không kìm nổi lo lắng khi thấy má nó đỏ ửng:

- Em không sao chứ, Tiểu Vy?

Nó ngớ ngàng khi hắn đến đây, nó vừa khóc vừa quát:

- Anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh đâu, đi khỏi đây mau!

Hắn trừng mắt nhìn Chấn Hàn:

- Tao phải làm gì mày mới chịu tha cô ấy?

Chấn Hàn chìa súng vào đầu nó:

- Tao muốn mày để anh em tao vận động tay chân một chút được chứ?

- KHÔNG! ĐỪNG MÀ! - Nó gào lên.

Chấn Hàn ghì súng vào đầu nó, gần giọng:

- Mày đánh trả tao sẽ bóp cò!

- Được! Tao đồng ý!

Thế là 10 tên đàn em của Chấn Hàn lao vào đánh đập hắn không thương tiếc. Nó hét lên nhưng không có tác dụng gì:

- DỪNG LẠI ĐI! ANH ẤY SẼ CHẾT MẮT! Hức...hức...

Nước mắt nó rơi nhiều vô kể khi nhìn hắn nằm dưới sàn bị người ta đánh đập. Người hắn bắt đầu xuất hiện vết thương, máu rỉ ra ở khóe miệng. Chấn Hàn ra lệnh:

- Dừng lại!

Đồng loạt 10 tên đàn em tản ra. Hắn khó nhọc gượng dậy nhìn về phía nó:

- Ngốc! Đừng khóc!

Nước mắt nó nóng hổi trên gò má. Hắn điềm tĩnh nhìn Chấn Hàn:

- Mày còn muốn gì nữa?

Chấn Hàn cười nửa miệng:

- Tao muốn Hắc Long Bang sụp đổ! Tao muốn mày phải chết!

Hắn cười khinh bỉ:

- Dựa vào mày ư?

Chấn Hàn tức giận quơ lấy thanh sắt gần đó tiến về phía hắn:

- Được rồi! Hôm nay mày phải chết!

- KHÔNG ĐƯỢC! TÔI XIN ANH! ĐỪNG..... - Nó dùng hết sức để hét.

"Bóp"

Hắn gục xuống sàn nhà, máu từ đầu chảy ra nhiều vô kể. Chấn Hàn quăng cây sắt sang một bên:

- Trói nó lại nhốt chung với con bé đó! - nói rồi Chấn Hàn nhìn sang nó - Thấy hai người yêu nhau nên cho hai người chết chung vậy!

Chấn Hàn bấm một cái nút điều khiển trên tay..

"Tít...tít...tít"

Nó xám mặt nhìn Chấn Hàn:

- Tiếng này....chẳng lẽ là...bom!

Chấn Hàn nhìn nó cười thích thú:

- Em lại nói đúng nữa rồi đấy! Mình chơi một trò chơi nhé! Nếu trong vòng một tiếng nữa không ai kịp cứu ba người thì chuyện gì xảy ra chắc em sẽ đoán được nhỉ?

Tên đàn em vút hấn vào người nó rồi cùng Chấn Hàn bỏ đi. Cánh cửa nhà kho khép lại nhưng cánh cửa tử thần đang dần hé ra. Bên kia tường là Rose đang mê man chưa tỉnh lại. Nó phải làm sao đây????

King, Khả Di và Wind đã đến trước cổng. Wind nói vào bộ đàm:

- Làm sao để mở cổng hả Cát Chi?

Bên kia đầu dây vang lên tiếng Cát Chi:

"Mọi người lui ra! Em sẽ mở cổng bằng hệ thống kích hoạt."

Thế là cánh cổng nhanh chóng được mở ra. Wind phân công rồi hỏi Cát Chi:

- Tiếp theo làm gì?

"Đợi em một lát"

*Chú ý: Trong "... " là lời thoại của Cát Chi nha các bạn.

Do cả ba bộ đàm được nối với micro của Cát Chi nên cô trực tiếp phân công:

"Khả Di biết leo tường đúng không? Cậu dùng các vật dụng trong cốp xe tó đã để sẵn leo lên tầng ba nha."

- Ồ được rồi! - Khả Di gạt đầu rồi chạy đi lấy dây.

"Chờng à! Em giao cho anh tầng hai, lang can khá thấp nên không cần dùng dây! Cẩn thận anh nhé!"

Cát Chi ngọt ngào làm King chờ người gạt đầu cái rụp:

- Ồ ờ anh biết rồi! Vạ iu!

"Anh Wind dẫn theo anh em tăng công tăng dưới nha! Cố lên"

- Ok anh biết rồi!

"Mọi người khẩn trương lên, nếu không Tiểu Vy và anh Dragon Lee sẽ gặp nguy hiểm mất! Mọi người có biết vì sao thiết bị định vị trong chiếc nhẫn của nó không?"

- Tại sao? - cả ba đồng thanh.

Cát Chi phán tiếp một câu làm cả ba chết điếng:

"Bởi vì gần chỗ cậu ấy có một vật gây nhiễu sóng, hình như là kích nổ từ xa, em nghi ngờ đó là bom."

- Cái gì????

Wind mở to mắt, miệng há hốc. King hỏi:

- Em có truy ra là còn bao nhiêu thời gian nữa không?

"Ưm còn khoảng 40 phút"

Khả Di ngậm ngùi nhìn Wind:

- Anh à! Cẩn thận nha!

Wind ôm lấy cô, hôn lên tóc cô:

- Em cũng vậy nhé Khả Di! Anh yêu em!

"Stop! Thôi dừng cái đi! Đóng phim Hàn Quốc à? Mau làm việc đi!"

Mọi người tức tốc tản ra. Ba người theo khu vực mà Cát Chi phân công. Số anh em thì tấn công chính diện. Cô nàng Khả Di quăng dây và nhanh nhẹn leo lên tầng thứ 3. Khi đã yên vị trên nền đất, cô nói vào bộ đàm:

- Phải làm gì tiếp theo?

"Có hai tên đang chuẩn bị rẽ sang hướng của cậu. Gắn bộ phận âm thanh vào súng để tránh kinh động vào những tên khác."

Cô nhẹ nhàng nép vào góc tường tra bộ phận *** thanh vào và chờ đợi.

"Cộp...cộp...cộp"

Tiếng bước chân của bọn chúng làm cô thấy căng thẳng, cô vỗ nhẹ ngực để tự trấn an mình. Cô hít một hơi thật sâu.

"Chú...chú"

Hai tên ấy té phịch xuống đất, Khả Di thở phào nhẹ nhõm.

Về phần King, anh leo lên cái cây bên cạnh tầng hai. Định nhả sang thì Cát Chi ngăn lại:

"Khoan đã! Có hai tên đang đến, anh cẩn thận!"

King nép vào tán cây và móc súng tra bộ phận hãm thanh vào. Anh mỉm cười tự tin, anh nhanh chóng tặc cho mỗi tên một phát rồi nhảy sang tầng hai.

Còn Wind, anh dẫn theo Luân và Phi tiến vào tầng dưới. Cát Chi bảo:

"Anh có mang lựu đạn cay chứ?"

- Ok đây rồi! Sao hả em?

"Căn phòng cách anh khoảng năm bước chân là phòng của mấy tên lính gác đấy! Anh biết phải làm gì rồi chứ?"

- Cảm ơn em!

Anh khoát tay ra hiệu cho Luân và Phi đến hai cái cửi sổ. Anh tháo ngòi ném lựu đạn vào trong đồng loạt cùng Luân và Phi giữ chặt cửa. Không tên nào có thể thoát ra ngoài hay hít thở gì. 10 tên vệ sĩ ngất xỉu không sót một tên. Xem ra Wind là người thành công mỹ mãn nhất.

Cả ba tiếp tục hạ gục những tên còn lại trên chặng đường của mình theo chỉ thị của Cát Chi. Cô hỏi thúc:

"Chỉ còn 20 nữa thôi! Nhanh lên mọi người!"

Cả ba dùng hết sức giải quyết nốt những tên còn lại và tiến lên tầng 4. Trong khi King và Wind đang chạy gấp rút lên chỗ Khả Di thì cô vẫn chỉ mới được 3/4 đoạn đường. Khả Di đang cầm đầu chạy về phía trước thì nghe Cát Chi hét lên:

"Khả Di! Dừng lại ngay"

Khả Di lập tức thắng lại nhưng theo quán tính, cô vẫn lao đến phía trước và đâm sầm vào một người to con.

"Cẩn thận!" - Cát Chi lại hét lên.

"Rầm"

Wind vừa chạy vừa hỏi:

- Cát Chi, xảy ra chuyện gì vậy? Khả Di bị sao?

"Anh và King nhanh lên! Khả Di đã chạm mặt Kevin rồi!"

- Kevin sao??? - hai người đồng thanh.

*Kevin: 23 tuổi là sát thủ chuyên nghiệp kiêm vệ sĩ thân tín của Đường Đông Khanh. Giỏi võ, ra tay rất tàn ác không kiên nhẫn bắt kì ai.

Nghe đến cái tên Kevin, hai anh lo lắng tăng tốc, hy vọng là không có gì đáng tiếc xảy ra.

Về phần Khả Di, cô lấy lại bình tĩnh ngồi dậy. Điều đập vào mắt cô trước tiên là gương mặt đẹp trai nhưng đằng đằng sát khí đang nhìn cô.

- Cô là ai?

"Đừng đôi co với hắn! Cố gắng thoát thân đi Khả Di!"

Khả Di nghiêng răng:

- Đừng nói nhiều!

Nói rồi cô xông vào tấn công Kevin, Kevin không hề hấn gì và khóa tay cô từ phía sau, thì thầm:

- Cô là người của Hắc Long Bang đúng chứ? Tôi không quen đánh con gái nhưng tôi không thể nhân nhượng cho cô được!

Kevin xô mạnh Khả Di té xuống đất, cô bắt đầu cảm thấy hoang mang.

"Đừng lo! Anh Wind sắp đến rồi cố gắng cầm cự nhé Khả Di!" - Cát Chi cũng lo lắng không kém nhưng cố lên tiếng trấn an Khả Di.

Khả Di tiếp tục tấn công nhưng Kevin nhanh chóng né đòn và tát mạnh vào mặt khiến cô ngã xuống đất. Máu đã rỉ ra ở khóe miệng. Kevin móc súng ra chìa thẳng về phía cô và lên đạn. Mặt Kevin vẫn không chút cảm xúc:

- Tôi nghĩ tình cô là con gái nên cho cô chết nhẹ nhàng vậy.

Khả Di nhắm mắt chờ đợi cái chết, trong lòng không ngừng gọi tên Wind: "Chỉ Phong à! Em sợ lắm!"

"Cạch"

Kevin lên đạn.

"Bật"

King nhào đến ôm Kevin té nhào xuống đất. Cây súng Kevin văng ra xa. Wind chạy đến ôm Khả Di vào lòng:

- Không sao! Anh đến rồi!

Khả Di sợ đến chảy cả nước mắt hai tay bấu chặt lấy Wind. Hai người ôm nhau như chưa từng được ôm.

"Phịch"

King té nằm sấp lại trước mặt làm gián đoạn chuyện tình rò men tịc của hai người.

- Kevin đánh gần chết rồi nè! Ồ ĐÓ MÀ ÔM! - King mắng rồi ôm bụng.

Wind giật mình, Khả Di buông anh ra và bảo:

- Anh đến giúp King một tay đi!

Wind vào trận và những màn võ Karate đẹp mắt diễn ra, lại thêm King tiếp sức. Người ta nói hai đánh một không chột cũng què là đúng. Kevin nhanh chóng bị hạ gục và bị trói lại. Cát Chi ra lệnh:

"Mau đến tầng 4 nhanh lên mọi người!"

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nguy hiểm cận kề (phần cuối)

Cả ba người tức tốc chạy lên tầng bốn, Cát Chi bảo căn phòng cuối hành lang là phòng của Đường Đồng Khanh. Cả ba đang tiến về phía đó thì Cát Chi ngăn cản

"Dừng lại!!!"

- Có chuyện gì vậy? - Wind thắc mắc.

"Trước phòng ông ta có hệ thống bẫy tự động. Chỉ cần chạm vào các tia lazer thì những cái bẫy sẽ hện ra."

- Vậy mình làm sao hả vợ? - King hỏi.

"Anh lấy kẹo cao su ra nhai đi"

- Giờ này há? - King ngạc nhiên.

"Nhanh đi mà!"

King không hiểu chuyện gì nhưng cũng làm theo.

"Bây giờ thì lấy bả kẹo cho vào khẩu súng hơi!"

- Xong rồi!

"Ở phía cuối hành lang có một cái công tắc màu đỏ trên tường, anh nhắm đường để trật nhé!"

King bắn không dịch một li nào, Khả Di thắc mắc:

"bật"

"tít...tít...tít"

- Sao mình không dùng súng thật luôn hả Cát Chi?

"Uhm vì đạn được làm bằng chì nên tia lazer sẽ nhận dạng được nhưng còn kẹo cao su thì không."

- Oa! Vợ yêu giỏi quá! - Hai mắt King sáng lên ngưỡng mộ.

"Được rồi! Mọi người đến trước phòng đi nhưng đừng dùng tay mở cửa!"

Wind hỏi khi cả ba đã đứng trước cửa phòng:

- Giờ làm sao để mở cửa đây?

"Trên tay cầm có điện đẩy! Anh Wind dùng chân phá cửa nhé!"

- Nếu thuộc hạ của ông ta hoặc ông ta vô tình cầm vào thì sao? - King hỏi.

"Họ đều mang găng tay mà! Chông góc thế!"

Khả Di gật gù:

- Đúng là lúc này Kevin có mang đấy!

Wind giơ chân lên thù thế.

"Rầm"

Cánh cửa bay tuốt vào trong. Tên cáo già đang ngồi nơi bàn làm việc cười đắc ý, sau lưng là 20 tên cận vệ mặt hầm hầm.

Cả ba định xông vào cho cái đám ấy một trận thì Cát Chi nhắc nhở:

"Đừng vội! Trong phòng có thiết bị bẫy tự động giống bên ngoài đấy!"

Đường Đông Khanh cười rạng rỡ:

- Chào mừng các siêu anh hùng! Đến đây cùng nói chuyện nào!

Wind nhếch miệng:

- Thôi cái điệu bộ đó được rồi!

"Mọi người vô hiệu hóa hệ thống ấy bằng cách lúc này đi."

Kính nhai kẹo làm Đường Đông Khanh ngạc nhiên hết cỡ. Ông ta cười nham hiểm:

- Các cô cậu xông vào đây làm loạn mà còn bình tĩnh như thế kia ư?

Kính bắn một phát trúng ngay cái công tắc trong góc tường.

"Tít...tít...tít"

Đường Đông Khanh thay đổi nét mặt:

- Chúng mày khá lắm! Xử chúng nó đi!!!

Thế là 20 tên thuộc hạ móc súng chĩa vào ba người mà bóp cò.

"Đoàng...đoàng...đoàng"

Nhanh như cắt, ba người lăn lộn rồi nép vào góc lấy súng ra bắn trả. Mỗi người hai cây súng đầy đạn xả vào bọn kia. Kính là thiên tài bắn súng nên viên nào của anh cũng phải khiến tên ngã xuống. Anh hạ được hơn 12 tên. Cuộc đọ sức giữa hai bên diễn ra và xác người nằm ngổn ngang trong phòng. Đường Đông Khanh vẫn ngồi đó như không có gì xảy ra. Wind phát giác thấy súng của Khả Di hết đạn, cô đang bối rối nạp đạn vào súng. Một tên đang hướng họng súng về phía Khả Di, Wind lập tức nhào đến đỡ lấy viên đạn đó cho cô và thuận tay bắn trả. Cuối cùng trận chiến cũng kết thúc, Khả Di rung rung nước mắt:

- Anh không sao chứ?

- Không sao đâu! Chỉ gim trúng cách tay thôi! - Wind cười.

Cả ba đứng dậy đối mặt với Đường Đông Khanh. Ông ta đã xám ngoét mặt giận dữ nhìn cả đám thuộc hạ đã bị hạ gục nằm dưới đất:

- Đúng là lũ ăn hại!

- Tôi nghĩ ông nên đầu hàng! - Kính nói.

- Còn lâu. - Đường Đông Khanh cười nham hiểm.

- Định giờ trò gì đây? - Khả Di nhún miệng.

Ông ta giờ ngón tay ấn cái nút màu xanh trên bàn miệng cười đắc thắng.

"Tít"

Không có phản ứng. Nụ cười trên miệng ông tắt ngấm và thay vào đó là gương mặt sượng ngắt. Ông ta vội ấn thêm vài cái nữa nhưng vẫn không hiện tượng. Ông túa mồ hôi ả liên tục. Cả ba khoai chí khoanh tay đứng xem ông ta làm trò khi. Màn hình tivi trên tường hiện lên hình ảnh một cô gái đội mũ lưỡi trai màu đen, vành nón thêu hai chữ CC bằng chỉ trắng. Cô ta có mái tóc nâu được uốn thành những lọn nhỏ và đang đeo tai nghe có micro. Cái nón che gần hết khuôn mặt chỉ lộ được làn môi hồng đang nhếch miệng cười khẩy:

- Sao? Vận hành không được đúng không?

Đường Đông Khanh tức giận quát lên:

- Mày là ai?

Cả ba cùng hướng mắt về phía màn hình tivi. Cô gái lại nhếch miệng tạo nên một đường cong tuyệt đẹp:

- Sao mau quên thế? Chỉ mới hai năm không gặp nhau thôi mà!

Đường Đông Khanh như chợt nhớ chuyện gì đó, ông lấp bắp:

- Cô...cô...là...nữ hoàng .hack...hacker CC!

- Ông bắt đầu thông minh ra rồi đấy! Hình như hai năm trước tôi đã từng ghe thăm ông một lần!

Ba người tròn mắt mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

- Mái tóc này trông quen quá! - Khả Di.

- Mình nghe giọng nói này ở đâu rồi thì phải! - Wind.

- Làn môi đỏ.... - King.

Cuối cùng, cả ba đều thốt lên:

- Chẳng lẽ là.....

Đường Đông Khanh cười chua chát:

- Tôi không ngờ cô lại đến đây một lần nữa!

- Ông dùng thủ đoạn dơ bẩn chiếm đoạt biết bao nhiêu công ty hại họ đổ nợ, gia đình lâm vào bế tắc. Hai năm trước tôi đã từng cảnh cáo ông nhưng ông vẫn chứng nào tật nấy. Giờ là lúc ông phải trả giá, đàn em của ông đã bị chế ngự tốt nhất là ông nên đầu hàng để tránh mất mạng.

Đường Đông Khanh khụy xuống đất, ông cười nhạt như tự chế nhạo bản thân:

- Không ngờ Đường Đông Khanh ta lại có ngày bị một con nhóc miệng còn hôi sữa hạ gục mà không động đến một chút sức lực.

King ra lệnh cho đàn em trói ông ta lại và dắt ra ngoài. Màn hình tivi tắt phụt và giọng nói Cát Chi vang lên trong bộ đàm:

"Nguy rồi! Mọi người mau đến nhà kho, chỉ còn 8 phút thôi!"

Cả ba lại chạy thục mạng đến đây, mong sao quả bom đừng vội nổ.

Hắn đang dựa đầu vào vai nó, máu chảy ra làm cả vùng vai nó lem luốc toàn là một màu đỏ. Nó nói trong nước mắt:

- Anh à! Anh tỉnh dậy nhìn em đi! Đừng ngủ mà! Em sẽ ngoan không bỏ đi thế nữa đâu! Hức...hức...

Hắn thều thào:

- Em đừng khóc! Anh xin lỗi!

Nó lại khóc nhiều hơn. Thấy hắn đầy vết thương, lòng nó đau quặn quại. Nó quay sang Rose:

- Rose! Rose!

Phải một lúc sau, Rose mới cựa quậy và từ từ mở mắt. Rose thấy hắn đang chảy máu thì không khỏi lo lắng:

- Anh bị sao vậy?

Hắn thở yếu ớt trên vai nó. Nó nhìn sang cái gầm bàn gỗ bên cạnh, chỉ ba phút nữa thôi nó và hắn sẽ được đoàn tụ bên ba mẹ. Sự sống của ba người đang bị đe dọa trầm trọng bởi những tiếng tí tí từ thân. Nó không biết nên làm gì bây giờ nữa.

"Rầm"

Wind dùng chân phá cửa, anh ôm chỗ tay bị trúng đạn chạy đến chỗ của nó và hắn:

- Không sao chứ?

- Anh đưa anh ấy ra ngoài giúp em mau lên! Làm ơn!

Do bị thương nên Wind cõng trói khá chậm chạp, máu ờ tay anh ngày một nhiều. Nó khiến anh thấy buốt và mất dần sức lực. Anh nghe nó nói vậy thì không suy nghĩ gì thêm và diu hắn ra ngoài. Nếu cố gắng cõng trói cho từng người thì e rằng cả đám sẽ chết chung mất. Khả Di và King đang đánh nhau với Chấn Hàn. Vừa đặt hắn xuống đất, hắn cố dùng chút sức lực còn lại thốt lên:

- Ma...mau...vào...cứu...cô ấy!

Wind vừa quay sang thì:

"Bùm...ầm...ầm"

Wind nhào đến che chắn cho hắn khỏi những mảnh vụn văng tung tóe. Khả Di và King đứng hình tại chỗ. Tiếng nổ vang vọng khắp nơi. Mặt hắn trở nên vô hồn, King và Khả Di cũng vừa chạy tới.

- Cô ấy....cô ấy....đã ra ngoài rồi đúng không? - hắn hỏi trong vô thức.

- Tớ xin lỗi! Thực sự xin lỗi! - Wind cúi đầu với hắn.

- TẠI SAO KHÔNG CỨU CÔ ẤY TRƯỚC HẢ???? - hấn hét lên và một giọt nước mắt đồng thời lăn dài trên má.

- Nhóc bắt bằng mọi giá phải mang cậu ra trước! Tớ... - Wind buồn xoa.

Hấn gào lên:

- Tớ phải đi cứu cô ấy! - Hấn bò dậy nhưng King ngăn lại.

- Cậu đừng có như vậy được không? Sự thật thì nhóc đã chết rồi!

Khả Di khóc nức nở gục đầu vào vai Wind, cô trách bản thân vô dụng vì không cứu được bạn mình. Bên kia Cát Chi cố che tiếng nấc, cô nghe lầm mà phải không? Nó không chết, nó không thể chết như vậy được.

- KHÔNG! KHÔNG!..... - hấn hét lên rồi bất tỉnh vì mất quá nhiều máu và sức.

Mọi người tức tốc đưa hấn vào bệnh viện..

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biệt Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cái kết!

*2 ngày sau:

Hấn mơ màng tỉnh dần sau cơn mê, hấn cũng không biết là mình đã hôn mê bao lâu. Xung quanh toàn một màu trắng toát. Hấn cố nhớ lại mọi chuyện, cố gắng bứt dứt hết tất cả những sợi dây rồi leo xuống giường. Đầu hấn đau lắm nhưng lòng hấn còn đau hơn. Nó đau rồi? Hấn phải đi tìm nó.....

- Nằm xuống đó!

Tiếng ai vậy? Phòng này có người sao? Hấn quay lưng lại, hấn có nhìn lầm không? Người mặc bộ quần áo bệnh nhân đang ngồi trên ghế sofa đó chẳng phải là nó sao? Hấn mặc kệ vết thương đang đau mà chạy đến ôm chầm lấy nó, ôm đến mức nó suýt ngẹt thở. Giọng hấn run run:

- A...anh có đa...đang nằm mơ không?

Nó nhéo thật mạnh vào hông hấn làm hấn phải la lên:

- Á! Đau anh....

- Vậy thì chắc hong phải mơ đâu! - nó cười tình nghịch.

Hấn buông nó ra đối mặt với nó:

- Kể anh nghe đi! Làm sao em có thể thoát khỏi đó?

Hấn vòng tay qua eo nó kéo nó vào người, nó cũng lấy tay câu cổ hấn âu yếm. Nó bắt đầu kể lại ngày hôm đó.

Mồ hôi nó đổ ướt cả tay, nhờ vậy nên sau khi Wind dìu hấn đi thì nó cũng tự cời trói xong. Nó chạy sang chỗ Rose cời trói cho cô nàng. Rose hất tay:

- Tôi không cần! Cô đi đi!

Nó vẫn ngoan cố cời trói mặc kệ cô vùng vẫy. Nó đổ mồ hôi nhìn thời gian trên quả bom, không còn lâu nữa đâu. Rose bật khóc:

- Tôi là một đứa con gái xấu xa! Cô để tôi chết đi!

Nó nhanh tay cời trói và mắng:

- Cô không được chết khi tôi chưa cho phép!

Rose nghẹn ngào:

- Tại sao tôi hại cô như vậy mà cô còn tốt với tôi chứ?

- Bởi vì tôi là Nguyệt Tiểu Vy! Đi thôi!

Nó nắm tay Rose kéo đi, cô nhìn nó cười trong nước mắt. Nhìn lại chỉ còn 30 giây cuối cùng thôi nhưng phải băng qua một căn phòng mới đến cửa ra vào. Cả hai đều đang yếu sức nên chắc không kịp mất. Nó nảy ra ý định phá cái cửa sổ bên cạnh. Nếu như không phá nổi thì cả hai phải chết. Rose nhìn nó gật đầu. Nó đứng thủ thế rồi tung một cước bằng tất cả sức lực còn lại. Cánh cửa sổ bay mất tiêu. Cả hai nắm tay nhau cầm đầu chạy như bay. Nó dẫn:

- Sau khi ra khỏi đi đếm từ một đến ba thì nằm xuống nhé!

Cả hai chạy hết tốc lực về phía bụi cây sau khi đã thoát khỏi căn nhà.

- 1.....2.....3!

"Bùm...ùm...ùm"

Nó và Rose nhào tới phía trước. Cả hai không sao cả nhưng nó bị kiệt sức nên ngất xỉu. Rose lập tức đưa nó vào bệnh viện.

Hắn nhìn nó trách móc:

- Sao em lại chịu đựng thế hả? - hắn lấy tay sờ má nó - Nếu em lên tiếng thì đã không sao rồi?

- Tại em giận anh thì lên tiếng làm gì?

Hắn nhìn nó cười trêu mến, nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai làm cho tim nó đập loạn xạ. Hắn ôm nó vào lòng mà thủ thỉ:

- Cảm ơn em!

- Tại sao?

- Vì đã không rời bỏ anh.

Nó tựa đầu êm ái lên cái lồng ngực vững chắc ấy, nở nụ cười hạnh phúc. Hắn lại nhìn nó, nhìn một cách tha thiết. Một nụ hôn bất chợt nhẹ nhàng đặt lên môi nó. Cả hai đang đắm chìm trong hạnh phúc thì:

"Rầm"

Cánh cửa phòng mở tung và theo đó là 7 tên nhiều chuyện té nằm chồng lên nhau. Người nào người nấy xoa lưng, xoa mông mà rên rĩ. Ánh mắt của hắn sắc hơn dao quét qua từng người làm cả bọn vừa cười ngớ vừa cầu nguyện. Rose đánh trống lảng:

- Hôm nay thời tiết đẹp quá ha!

Đám mây đen ùn ùn kéo đến trên đỉnh đầu của hắn. Cả bọn nuốt nước bọt cái ực, Cát Chi giải vây:

- Tiểu Vy! Tớ đến thăm cậu nè!

Hắn vẫn không đổi thái độ mà trừng trừng con mắt nhìn cả bọn nằm mỗi người một dáng trên sàn nhà. King thì thào:

- Tớ đếm từ 1 đến 3 ai không chạy thì bỏ mạng ráng chịu đây!

Hắn quát lên làm cả bọn dựng cả lông gà, lông vịt:

- MẤY CẬU RÌNH VẬY MÀ COI ĐƯỢC HẢ???????

Hàn Quân rồi rít:

- Sorry Bang Chủ! Ngài là người lớn rộng lượng không chấp nhất kẻ nhỏ! Xin ngài thứ lỗi!

Cả bọn đứng lên sắp hàng ngang đồng loạt cúi đầu tỏ vẻ ăn năn. Nó cười xuề xòa:

- Thôi bỏ qua đi anh!

Hắn đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn cả bọn:

- Nể tình nhóc tớ không truy cứu nữa đây nhé!

Cả bọn đồng thanh:

- Tạ ơn Bang Chủ!

Cả bọn xúm xích lại hỏi han nó mà không ai thèm hỏi han hấn trong khi hấn bị thương nặng hơn nó. Nó nhìn Wind thắc mắc:

- Sao anh lại mặc đồ bệnh nhân?

Khả Di câu tay Wind:

- Anh ấy bị trúng đạn ấy mà!

Hấn lên tiếng:

- Hôm ấy ba cậu giới lắm! Cho tớ cảm ơn!

King, Wind và Khả Di đồng thanh:

- Không chỉ có bọn tớ thôi đâu!

Cát Chi giật bắn người, quay sang cười gượng:

- Mọi...mọi người nó...nói vậy là sao?

- Mau khai thật đi! Thực ra cậu là ai? - Khả Di hắng giọng

- Há???? - Quân và San đồng thanh.

- Tớ...thì...tớ...là Cát Chi! - Chi lấp bắp.

King nhú mày:

- Nếu em chỉ đơn giản là Cát Chi thì không thể sử dụng vi tính thành thạo như vậy và lại còn nắm rõ lãnh địa Thổ Long Bang trong lòng bàn tay nữa!

- Hôm ấy trông em nghiêm túc và rất chuyên nghiệp! - Wind.

- Mọi người biết nữ hoàng Hacker CC chứ? - hấn lên tiếng - Người mà làm cho giới kinh tế lẫn chính trị đều sợ hãi ấy.

Hàn Quân khoanh tay:

- Tớ biết! Người đã từng làm cho 30 công ty làm ăn phi pháp sụp đổ chỉ bằng một thao tác enter trên máy tính.

Khả Di cũng bàn bạc sôi nổi:

- Ba em từng nói những kẻ làm chuyện dơ bẩn trong giới chính trị khi nghe đến cái tên CC thì chỉ có nước từ chức.

- Mọi thông tin về cô ta FBI còn không thể nào điều tra được nên danh tính cô ta vẫn còn là một ẩn số. - San San bảo.

- Cái kẻ đã làm trái đất chao đảo đang hiện diện ở đây! - hấn tóm gọn.

- Chẳng lẽ là..... - cả bọn đồng thanh.

Mọi ánh mắt đổ dồn về Cát Chi. Nãy giờ cô không nói một tiếng nào chỉ cúi mặt.

- La...là cậu sao? - nó hỏi.

Cô ngước mặt lên cười vô tội:

- Yes! It's me!

- TRỜI!!!! - lại đồng thanh.

Rose sững sốt đến cực độ:

- Không ngờ nữ hoàng Hacker CC chỉ mới 17 tuổi!

Cả bọn nhìn Cát Chi như sinh vật lạ. Hấn căn dặn:

- Không ai được hé nửa lời, nếu không Cát Chi sẽ gặp nguy hiểm đấy!

7 người gật đầu cái rụp. Nó lên tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng:

- Nè, chơi với nhau từ nhỏ đến giờ cậu có thả virus vào người tớ không đó?

Nguyên phòng bệnh cười rộ lên vui vẻ. Bác sĩ phải vào phòng dẹp loạn:

- Các cô cậu giữ im lặng giúp!

Ông bác sĩ già đôn hậu nhìn hấn:

- Vết thương khá sâu nên cậu phải nằm ở đây theo dõi vài ngày! Đây là thuốc của cậu!

- Cảm ơn! - hấn đáp cộc lốc.

Mọi người ra lại tiếp tục nói chuyện rôm rả. Căn phòng tràn ngập tiếng cười. Nhưng đầu đó vẫn còn có những ánh mắt buồn chất chứa dòng tâm sự không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lại phải xa nhau!!!!

*2 ngày sau:

Hấn vẫn phải ở trong bệnh viện và nó thì ngày đêm túc trực bên hấn. Bây giờ đêm đã khuya nên hấn đã ngủ, nó thì vẫn trần trọc ngồi bên giường bệnh của hấn. Bỗng nó nhận được tin nhắn từ Rose:

Rose: Ra ngoài gặp tôi một lát được không?

Nó rón rén đi ra khỏi phòng. Rose đang ngồi trên ghế đá, bên cạnh là cái vali to đùng. Ánh mắt Rose đượm buồn.

- Có chuyện gì vậy? Sao khuya thế? - nó vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế đá.

Rose cười tươi nhích sang một bên nhường chỗ. Nó chỉ vào cái vali:

- Là sao?

Rose cười buồn:

- Một lát nữa tôi sẽ lên máy bay để trở về Mĩ.

- À tôi phải tiếp tục học để lấy bằng bác sĩ!

- Chị lên đường bình an nhé!

Nó cười hồn nhiên làm Rose chạnh lòng:

- Tôi...tôi...xin lỗi! Tiểu Vy!

- Tôi đã quên mấy chuyện đó từ lâu rồi! *lại cười*

Cả hai im lặng hồi lâu, bỗng cô nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Tôi phải đi đây!

Nó cũng đứng dậy:

- Tạm biệt chị!

Rose ôm nhẹ lấy nó, thủ thủ:

- Cô thật sự xứng đáng với ngôi vị chính thê! Sống thật hạnh phúc nhé!

Rose quay lưng bước đi trong khi nó vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Cô nhường hạnh phúc lại cho nó sao? Nó vẫy tay cho đến khi xe cô đi khuất rồi trở về phòng ngủ. Về phần Rose, cô ngồi trên xe mà nước mắt lăn dài.

"Tiểu Vy, Dragon Lee! Chúc hai người hạnh phúc!"

Ngày hôm sau, hấn xuất viện về nhà. Bà quản gia nấu không biết bao nhiêu là món. Đây cũng được coi là bữa tiệc tiễn Hàn Quân đi. Họ ăn uống nói chuyện đến tận khuya. Sau gần cuối truyện mà ra đi tùm lum hết vậy ta?

*3 ngày sau:

Tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ ở sân bay để tiễn Hàn Quân duy chỉ còn thiếu San San. Hàn Quân mong ngóng mãi rồi nhìn đồng hồ:

- Đến giờ rồi! Mình đi đây! Mọi người ở lại giữ sức khỏe nha!

Hấn bắt tay với Hàn Quân:

- Chúc cậu thành công và sớm trở về!

- Cho tớ xin lỗi vì những việc mà ba và anh tớ đã gây ra! - Quân cúi đầu.

Nói rồi anh kéo vali về phía cổng soát vé. Mọi người cùng nhau quay về.

"Bộp"

Một cô gái mặc quần jean, áo khoác ngoài. Cô ta đội mũ lưỡi trai và đeo một cái kính mát báng to che gần hết gương mặt. Cô kéo vali bước đi một cách gấp gáp nên đụng trúng nó.

- Ô xin lỗi cô có sao không? - cô ta rồi rít.

Nó lắc đầu, cô ta vội vàng quay đi. Cả đám nhìn cô ta với ánh mắt cực kì khó hiểu.

*1 năm sau:

Hôm nay là ngày tựu trường của học sinh trung học. Một nă trước San San bỗng dưng chuyển trường gấp làm tại nó buồn xoa. Ba người bọn hấn thì chẳng thấy gì là hứng thú vì họ đã có bằng đại học lâu lắm rồi.

*Tại nhà hấn:

Nó ngã người ra ghế sofa reo lên:

- Từ nay sẽ không còn đi học nữa! Quá khỏe! Hehe...

Hấn khoanh tay nhìn nó:

- Nhớ hôm nay là ngày gì không?

Nó đưa cái mặt ngây ngô nhìn hấn:

- Ngày gì nhỉ?

- Ai mà là chủ nợ của em chắc lời to lắm nhỉ?

- À thì ra là ngày hết hạn hợp đồng! Vậy em chuyển về nhà em đây! - nó hí ha hí hửng chạy lên lầu.

- ĐÚNG LẠI ĐÓ! - hấn quát lên.

Nó cười méo xệch nhìn hấn:

- Em đùa tí ấy mà!

- Em mắc nợ anh suốt đời!...Lo mà trả đi! - hấn cười nguy hiểm.

- Mắc cái gì chứ?

- Ờ.... thì... tại.... - hấn bí đường nói.

- Hong có ờ thì tại mà là gì hết á.... Nhảm nhảm!

Nó định bỏ lên lầu thì ông quản gia bước vào đưa cho nó lá thư.

- Thưa cô có thư!

- Dạ cảm ơn ông!

Nó bóc thư ra đọc, đọc xong mặt nó tái méc.

- Anh...anh... đọc.... giúp em!

Nó run run đưa lá thư cho hấn.

- Chúc mừng cô Nguyệt Tiểu Vy đã nhận được học bổng của đại học Hiroshita (Nhật Bản). Thời gian nhập học bắt đầu vào ngày xx tháng xx năm xxxx.

Nó nhảy cẫng lên sung sướng ôm lấy hấn:

- Em đậu rồi này! Hhiihi..... Vui quá!

Hấn vừa buồn vừa vui, cảm xúc thật hỗn độn. Vui vì nó rất thành công trên con đường tương lai còn buồn là vì sắp phải xa nó. Chưa đầy một tháng nữa là nó phải đi du học rồi.

*Trước ngày nó đi:

Nó và hấn tay trong tay cùng nhau đi dạo trong vườn, cả hai ngồi lên chiếc xích đu quen thuộc. Nó nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hấn.

- Em đi học đúng 4 năm là phải về đây! Đừng để anh phải sang tận bên ấy bắt về biết chưa? - hấn nói.

- Còn anh cố gắng quản lí Bang hội và công ty cho tốt đi! Ở đó mà nói người ta!

Hấn xoa xoa đầu nó rồi ôm nó vào lòng.

- Anh không biết bản thân sẽ chịu đựng nổi khi không gặp em không nữa! Nhóc à!

Sáng hôm sau, mọi người có mặt đầu đủ tại sân bay để tiễn nó đi. Khả Di và Cát Chi khóc bù lu bù loa. Nó ôm từng người một rồi kéo vali bước đi, mọi người nhìn bóng nó khuất sau cánh cổng rồi lủi trở về. Nó bước đi mà nước mắt không ngừng rơi:

"Em sẽ nhớ mọi người nhiều lắm! Hãy sống thật hạnh phúc nha các bạn của em!"

Hấn trở về phòng với tâm trạng cũng không khá chút nào nếu không phải nói là nặng nề. Hấn vào phòng nó nằm phịch lên giường, mọi thứ vẫn vậy. Tự dưng hôm nay căn phòng lại yên ắng quá nhỉ? Sự im lặng khiến người ta chực rơi nước mắt. Có lẽ nó đã mang theo con gấu hấn đã tặng. Hấn thấy cái laptop trên bàn vẫn còn bật, hấn định tắt thì thấy có một file đang mở. Hấn nhấp vào đó và kéo ghế ngồi xuống. Một đoạn phim ngắn do nó tự quay được mở lên.

- Anh yêu à mà không chồng yêu mới phải! Hãy cố gắng hoàn thiện bản thân anh nhé. Anh hãy cười nhiều lên vì anh cười rất ư là đẹp trai! Em tin chắc rằng suốt đời này em sẽ không gặp được nụ cười nào đẹp như thế đâu. Không được tán tỉnh bất cứ cô nào đấy, em sẽ buồn lắm! Anh đã từng nói với em là anh sẽ không chịu đựng nổi nếu em đi đúng không? Em nghĩ em mới thực sự là người phải nói câu đó. Em sẽ không chắc là mình sẽ không bay gấp về nước và bấm chuông nhà anh lúc 12 giờ khuya đầu nhá. Hi hi.... Một câu cuối thôi nha: Em yêu anh nhiều lắm!

Màn hình tắt phụt, hấn cười một mình rồi xách cái laptop về phòng. Thời gian cứ thế trôi qua nhanh chóng. Hấn làm việc tất bật ngày đêm để tâm trí không phải nhớ đến nó.

Hắc Long Bang trở thành Bang hội tầm cỡ thế giới. Công ty Hắc Long ngày càng lớn mạnh và mở thêm nhiều chi nhánh. Hấn lọt vào top 10 người trẻ tuổi và giàu có nhất thế giới. Trong khi đó ở xứ người, tên tuổi của nó cũng vang danh khắp nơi: Nữ luật sư thực tập trẻ tuổi giải quyết thành công vụ tố tụng Quốc Hội Nhật Bản chỉ trong một ngày.

Wind là cổ đông lớn trong công ty của hấn và cũng chính thức trở thành Phó Bang Chủ Hắc Long Bang. King cũng trở thành Phó Bang Chủ và cùng Cát Chi đầu tư vào lĩnh vực vi tính và phần mềm. Nhờ các phần mềm do Cát Chi tạo ra và tài lãnh đạo điều hành công ty của King nên công ty của hai người nhanh chóng phát triển. Bỗng chốc cả hai trở thành tỷ phú. Về phần Khả Di, cô thừa kế tập đoàn mỹ phẩm Trương Thị của dòng họ, đây vốn là một tập đoàn lớn nên có chỗ đứng rất vững trên thế giới. Ai ai cũng có cuộc sống riêng khá thành công và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bang Chủ phu nhân!!!!

*Đài Loan 4 năm sau:

Tại một ngôi biệt thự sang trọng có một người đàn ông đang đọc báo (nói vậy thôi chứ mới 23 tuổi à) và một người phụ nữ đang nấu ăn gần đấy (vợ thì 22). Bên cạnh là chiếc nôi có một cậu bé con siêu kute và siêu baby chỉ mới được một tuổi rưỡi.

- Anh ăn đi rồi còn đến công ty!

Vừa nói cô vừa để thức ăn sáng lên bàn cho chồng.

- Cảm ơn em! Bà xã!

Anh kéo vợ lại hôn lên môi cô. Xem ra đời sống hôn nhân của họ rất hạnh phúc thì phải.

- Dạ cô cậu chủ có khách! - người hầu vào báo lại.

Hắn tiến vào nhà với nụ cười nhẹ chào buổi sáng. Mang trên người bộ vest đen lịch lãm, giày da bóng loáng, đồng hồ hàng hiệu. Đúng mẫu người đàn ông mà phụ nữ ao ước. Vẫn mái tóc nâu style Hàn Quốc, vẫn gương mặt điển trai lạnh lùng nhưng đã cố gắng cười nhiều hơn trước. Hắn kéo ghế ngồi xuống:

- Cát Chi à! Anh có việc cần nhờ em giúp này!

Cô bung thêm một phần thức ăn ra mời hắn rồi cũng ngồi xuống:

- Chuyện gì thế anh?

- Hôm trước công ty đối tác đã tráo cái đĩa mềm chứa dữ liệu dự án mới. Em giúp anh vô hiệu hóa cái đĩa ấy được chứ?

- Chuyện nhỏ! - Cát Chi nháy mắt.

- Cậu nói công ty JA ấy hả? - King hỏi. (anh cũng là cổ đông trong công ty hắn)

Hắn gật đầu, King tiếp:

- À mà nghe nói nửa tháng nữa nhóc về phải không?

Hắn mỉm cười gật đầu, Cát Chi trêu:

- Người ta không còn là nhóc nữa đâu! Em đọc báo hay tin Tiểu Vy thắng liên tiếp mấy vụ kiện trong giới chính trị bên Nhật khi còn là thực tập sinh đấy!

King trầm trồ:

- Đúng là Tiểu Vy có khác! Hay mình mời nhóc làm cố vấn pháp luật cho công ty mình hén! (ở đây nói công ty của hắn).

- Chuyện đó là dĩ nhiên rồi! - hắn.

Cát Chi xem đồng hồ rồi thông báo:

- Đến giờ rồi! Em đến công ty nha!

Cả ba chia tay nhau trước cổng. Cát Chi đến công ty CC còn hắn và King thì đến công ty Hắc Long.

*4:00 pm tại sân bay:

Một cô gái mặc váy trắng ngang gối, trên người khoát thêm chiếc áo jean. Mái tóc nâu được uốn nhẹ phần đuôi bay bồng bềnh trong gió. Cặp kính mát bản to che gần hết khuôn mặt nhưng người ta không khó nhận ra vẻ đẹp kiều sa của cô. Cô kéo vali bước đi trong ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người.

*Tại nhà hắn:

"Tĩnh....toong"

Ông quản gia tức tốc chạy ra mở cửa nhưng khi nhìn thấy người phía sau cánh cửa, ông không khỏi ngỡ ngàng mà thốt lên:

- Cô...cô....

*Công ty Hắc Long:

Đến giờ tan ca mà hắn vẫn còn ngồi trên bàn làm việc. Tự dưng hắn thấy nhớ nó da diết, ước gì giờ này có nó bên cạnh. Hắn nhẹ nhàng ngả người ra sau ghế suy nghĩ vu vơ. Từ lần đầu cả hai chạm trán ở sân bay, nó trở thành vệ sĩ của hắn. Lần bị nó gạt đứng đợi suốt hai tiếng đồng hồ, hiền máu nuôi máu. Lần hắn chở nó trên xe mô tô. Lần đầu tiên cả hai hôn nhau rồi lần xem phim ma. Nói chung không biết bao nhiêu là lần nữa. Lần nó đỡ đạn cho hắn rồi những hiểu lầm xảy ra. Nó bị bắt cóc và cả hai đã xém chết cùng nhau. Cuộc tình của nó và hắn đã được vun đắp không biết bao nhiêu là thứ. Nước mắt có, máu cũng có....

"Cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa làm cắt ngang những dòng suy nghĩ.

- Vào đi!

King ló đầu vào:

- Không về hả? Hơn 8h rồi đấy!

Hắn đứng lên lấy áo vest rồi đi ra cửa.

- Ừ về thôi!

Hắn và King mỗi người đi một hướng, ai về nhà nấy.

Sau khi đã đỗ xe trong gara, hắn cầm cái áo vest một hồi lê bước lên lầu. Ông quản gia chạy đến báo:

- Cậu chủ, có người gửi quà cho cậu tôi để nó trên phòng!

Hắn hơi bất ngờ liếc mắt qua lại để suy nghĩ nhưng không biết là ai. Hắn gạt đầu qua loa rồi đi lên lầu. Mở cửa phòng đưa mắt tìm kiếm nhưng chẳng thấy bất cứ hộp quà nào. Hắn lăm băm chửi ông quản gia khùng rồi bước vào phòng tắm.

15 phút sau hắn trở ra chỉ với duy nhất cái khăn tắm quấn ở thân dưới. Cơ bụng sáu múi hiện ra và những giọt nước trên tóc lăn xuống ngực trông hắn quyến rũ và menly vô cùng (tg xem xịt máu mũi). Đang định bật tivi thì bất chợt nhận ra phía ban công có bóng dáng của một người con gái, Hắn nghi hoặc hai con mắt đảo qua đảo lại, mà ư? Bậy! Hay là yêu tinh (cha này xàm). Người con gái mặc váy trắng kèm theo cái áo khoát mỏng đang đứng hóng gió bất ngờ quay lại.

Hắn sững sờ. Là nó. Hắn nhào đến ôm chầm lấy nó. Nó đẩy hắn ra và mặt đối mặt. Hắn thần thờ ngắm nó, nó xinh đẹp sắc sảo hơn trước rất nhiều. Nó quàng tay qua cổ hắn cười tươi:

- Đạo này sexy nhể? Nhớ em lắm đúng không?

Hắn siết chặt eo nó nhìn nó âu yếm:

- Nhớ muốn điên luôn ấy chứ! Sao em về sớm thế?

- Em cố gắng hoàn thành việc học một cách sớm nhất để về gặp anh nè! Em không muốn điên vì nhớ anh đâu!

Hắn cười nham hiểm:

- Là em nói nhớ anh đấy nhé!

Bắt gặp nó rùng mình, chưa kịp phát giác đã bị hắn nhấc bổng đặt lên giường. Mặt hắn kề sát mặt nó:

- Đêm nay làm chính thê của anh nhé! Hahaha....

- Áaaa! Dragon Lee anh là đồ xấu xa! Dragon Lee chết tiệt!!!!!!!!!!

*Tại một nơi khác:

Tiếng trẻ con khóc vang vọng cả một căn phòng. Trên chiếc giường bên cạnh chiếc nôi đứa bé là cặp vợ chồng trẻ đang ngủ say sưa. Người vợ lay lay chồng mình giọng ngái ngủ:

- Anh à! Con khóc kìa!

Người chồng cũng đang mê ngủ:

- Em dỗ nó đi anh buồn ngủ quá!

Người vợ gọi mãi mà người chồng không chịu thức, cô tức tình cả ngủ. Thế là cô ngồi dậy đập anh một phát lọt xuống giường. Người chồng lồm cồm bò dậy thấy gương mặt đang rực lửa của vợ thì quýnh quáng lên:

- Anh dậy! Anh dậy rồi nè!

Anh chạy đến cái nôi bế đứa bé lên đi qua đi lại. Không những nó không nín mà còn rống to hơn. Người vợ ngồi dậy bước đến bên chồng:

- Anh không làm con nín được sao?

- Anh bó tay rồi!

Người vợ nhìn đứa bé:

- Nín đi không là xoi karate nhé!

Ngay lúc đó có một người hầu gõ cửa.

- Vào đi!

- Thưa cậu có chuyện gì vậy ạ?

Người chồng nhăn nhó mặt mày:

- Ken nó khóc quài không chịu nín trong khi tôi buồn ngủ sắp chết rồi đây!

- Vậy cậu để tôi dỗ nó cho!

Sau khi giao đứa bé cho cô người đem về phòng, hai vợ chồng lên giường ngủ tiếp. Người vợ cần nhả:

- Tất cả là tại anh mà ra cả!

- Sao tại anh? - người chồng chưng hửng.

- Tại anh mới có bé Ken chứ còn gì nữa! Dương Chí Phong đáng ghét!

Mọi người biết ai rồi nhé!

*Sáng hôm sau tại nhà hấn:

Ánh nắng chói chang rọi vào phòng làm nó tỉnh giấc. Nó phát giác biết mình không mặc gì trên người và cảnh tượng quần áo nằm ngổn ngang dưới đất nhanh chóng đập vào mắt nó. Quay sang bên cạnh là tên ác quỷ đang đội lốt thiên thần đang ngủ say như chết.

- Ê Dragon Lee!

Hắn dụi dụi mắt vào cổ nó giọng còn say ke:

- Anh mệt lắm! Cho anh ngủ tí nữa!

Mặt nó tối sầm lại và giọng nấc đấm lên:

"Bốp"

Hắn bị nó tán vào đầu một phát muốn văng hai con mắt ra ngoài. Hắn ngồi bật dậy xoa xoa đầu:

- Ui da! Sao em đánh anh?

- Anh làm chuyện tội lỗi xong ngủ ngon quá ha!

Nó vớ tay lấy cái khăn quấn ngang người rồi bước xuống giường. Vừa đi được vài bước thì nó khụy xuống. Hắn tức tốc chạy lại đỡ nó:

- Em sao vậy?

Nó nhăn nhó:

- Đau!

Hắn cười tinh nghịch:

- Anh xin lỗi! Anh bế em nha!

Hắn hôn nhẹ vào má nó rồi nhấc bổng nó lên bế nó vào nhà vệ sinh. Ngày hôm đó nó thông báo cho Cát Chi và Khả Di sang nhà chơi. Cả 3 gặp nhau vui mừng không thể tả được. Cát Chi dắt theo bé Từ Minh còn Khả Di thì bế bé Ken đến nhà nó. Ba người bọn hắn thì đến công ty làm việc như thường ngày. Riêng hắn mỗi lần nghĩ lại cái vết tích trên giường do cả hai gây ra thì lại cười như thằng điên. Thiên và Wind cũng lấy làm lạ. Nó trở thành cố vấn pháp luật cho công ty hắn. Mọi chuyện lại đầu vào đây!

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Happy ending!!!!!!!!!!!!!!

Hôm nay là ngày Hàn Quân và Rose về nước nè mọi người. 6 người tụi nó đã túc trực ở sân bay đúng giờ hẹn có cả bé Từ Minh và bé Ken nữa. Từ phía cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông hết sức là đẹp trai trong bộ vest lịch lãm đang đẩy mở hành lý, bên cạnh là một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang đẩy chiếc xe nôi. Tên ui Hàn Quân dắt ai về vậy ta????

Hai người đó tiến về phía chỗ tụi nó đang đứng. Cả bọn xém đột quy khi nhận ra cô gái đó là San San. Bọn hắn thì bắt tay Hàn Quân còn tụi nó thì chen lấn, xô đẩy để giành ôm San San. Làm mẹ hết rồi mà vậy đây!

- Sao San đi mà hong nói lời nào hết vậy? Tụi này nhớ San lắm đây! - nó trách móc.

- Thì chẳng phải bây giờ mình đã về rồi sao? - San cười tươi.

Cát Chi chỉ tay vào đứa bé gái chưa đầy một tuổi đang nằm trong nôi:

- Con ai vậy?

- Con của mình với Hàn Quân chứ ai!

- HẢ?????? - cả ba đồng thanh.

San San chợt nhận ra đối với tụi nó đây là một chuyện không tưởng thì phải. Cô cười xuề xòa nhưng tụi nó nào chịu bỏ qua.

- Hóa ra là trốn sang ấy làm vợ làm mẹ người ta!!!! - Khả Di trêu.

San San đánh trống lảng chỉ vào Ken và Từ Minh:

- Con trai của Wind và King đây hả? Đẹp trai quá đi!

Khả Di và Cát Chi hếch mũi gật đầu. San San quay sang nó:

- Còn cậu và Dragon Lee đâu? Hai người cho ra cái gì rồi?

- Mình mới về nước có một tuần mà!

Lúc này bốn người bọn hắn mới đi lại chỗ tụi nó. Hàn Quân quàng vai San San:

- Mọi người đang nói gì vậy?

- Nói xấu một số người ấy mà! Đi du học mà lúc về mang theo một baby! Học gì vậy ta???? À học làm vợ chồng!!! - Nó châm chọc.

Cả đám bật cười lên. Khả Di hỏi:

- Mà San qua bên đó khi nào?

San và Quân cùng bật cười, San nhìn nó:

- Hôm Quân đi cậu đụng trúng mình mà không nhớ à?

- Lẽ nào là con nhỏ trời nóng gần 80 độ mà trùm kín mít đó? - nó ngạc nhiên.

Cả đám lại một phen cười vỡ bụng. San gật đầu, Quân tiếp:

- Học chung với nhau gần hai tháng mình mới phát hiện ra cô ấy đấy!
- Và ở chung với nhau 4 năm thì mới có nhóc con nằm trong nôi đấy! - nó lại trêu.

Mọi người cười nói rất vui vẻ, hấn hỏi:

- Cậu về đây có dự định gì không?
- Tớ đã tiếp quản công ty của mẹ tớ bên Anh rồi! Nhưng bà muốn mở rộng quy mô nên bảo tớ về đây tiếp quản dự án này! Công nghệ sản xuất ô tô bên Anh cũng khá phát triển, tớ muốn thử điều đó ở Đài Loan xem sao! Mong được mọi người giúp đỡ!

Bổng King reo lên:

- Ai như Rose kia!

Nhìn theo hướng King đang chỉ thì thấy Rose đang đẩy xe nôi, bên cạnh là một người đàn ông to cao đẹp trai đang đẩy hành lý. Wind nói:

- Chẳng phải là Brian sao? Cha đó làm gì ở đây vậy?
- Tớ tưởng Brian liệt giường rồi chứ! Sao bây giờ lại xuất hiện cùng Rose nhỉ?

Họ tiến về phía tụi nó và bọn hấn. Rose cười tươi nhìn Brian:

- Ông xã à! Mình được đón tiếp long trọng quá nhỉ? Bang Chủ kiêm chủ tịch Hắc Long Bang này, nữ luật sư tài năng nổi tiếng này, Chủ tịch tập đoàn mỹ phẩm Trương thị, Chủ hãng máy tính CC này, Giám đốc tập đoàn sản xuất ô tô đẳng cấp thế giới nữa! Vinh dự cho vợ chồng mình quá ha!

Cả bọn xiù xuống, sắc mặt thay đổi, đồng loạt quay lưng và đồng loạt lên tiếng:

- VỀ!!!!

Rose vẫy vẫy tay:

- Ấy ấy đùa mà! Đừng bỏ đi vậy chứ!
- Chắc zui đấy! - hấn lạnh giọng.

Nó hỏi:

- Chẳng phải Brian hôn mê sao? Sao bây giờ khỏe re vậy?
- Nhờ Rose chăm sóc nên mới khỏe mạnh vậy nè! Có thêm nhóc này nữa! - Brian vừa nói vừa giơ cô bé xinh xắn trên tay ra trước mặt mọi người.
- Hai năm trước mình tốt nghiệp bác sĩ nên được ba Brian thuê về để điều trị riêng cho anh ấy! Cứ tưởng anh ấy sẽ không tỉnh lại nữa ai ngờ lại có kì tích xuất hiện. - Rose cười và kể lại.
- Thì ra là vậy! Điều trị mà ra nhóc con này luôn á hả? Hay vậy ta!!! - hình như nó rất là giỏi trong việc chọc ghẹo người khác.
- Còn nữ luật sư thì sao? Tụi này có baby hết rồi đấy nhá! - Rose cũng đầu phải tay vừa.

Nó ngượng mà không biết đáp sao cho phải. Nó cười cười mà mặt thì ửng hồng lên. Hấn quàng vai nó trịnh trọng thông báo:

- Một tháng nữa tụi này sẽ làm đám cưới!
- Woa!!! - tất cả đồng thanh.

Trong khi đó Từ Minh nhìn Hani con của Rose cười tí mắt, miệng thì chảy cả dãi trông đáng yêu phết (có khi nào di truyền từ King không nhỉ? Thấy gái là sáng mắt!). Còn cô bé Hani chả thèm nhìn anh Từ Minh lấy một cái, cô chu chu cái môi rồi quay sang hướng khác(cái khoản kiêu kỳ chắc giống mẹ Rose nà).

Mọi người trông thấy thì cười rộ cả lên, có khi nào đây là một cặp trong tương lai không nhỉ???

*1 tháng sau:

Tại một bãi biển đẹp bậc nhất cả nước đang diễn ra một lễ cưới vô cùng lãng mạn. Chú rể điển trai đang khoát tay cô dâu xinh gái. Sau khi trả lời cha xứ và trao nhẫn cho nhau, cả hai trao cho nhau nụ hôn thật nóng bỏng. Hôn lễ của chàng Bang Chủ đẹp trai giàu có nhất nhì thế giới với nữ luật sư tài năng xinh đẹp nhanh chóng lên trang đầu của hầu khắp các mặt báo. Bạn bè của cô dâu chú rể thì ôi thôi khỏi chê, toàn là đẹp trai đẹp gái hong à. Quan khách ai cũng trầm trồ trước những thiên thần xinh đẹp tài giỏi mà thượng đế đã mang đến thế giới.

*2 tháng sau đám cưới:

- Cát Chi! Ta khát nước!

Lập tức Cát Chi bung đến một ly nước dâng lên cho nó.

- Quân à! Ta muốn ăn trái cây!

Hân Quân cũng nhẹ nhàng bung đĩa trái cây để trước mặt nó.

- Khả Di đâu rồi? Truyện Conan của ta đâu?

- Dạ dạ có liền đây ạ! - Khả Di tức tốc chạy từ cửa vào đưa cho nó cuốn truyện vừa mới xuất bản còn nóng hổi.

- Brian!!!!!! Chỗ này còn bụi không nè, hút cho sạch đi!

Brian xách cái máy hút bụi lại ngay chỗ nó vừa ra lệnh, đường đường là chủ tịch tập đoàn đá quý Phi Hồ mà bỗng chốc trở thành nô tì như vậy đây!

- Đồ ăn trưa xong chưa vậy San San??? - nó hỏi.

- Dạ sắp xong rồi đây ạ! - San ở trong bếp nói vọng ra.

- Wind!!!! Kìng!!!! Lo lau nhà đi! Hú hí cái gì????? - nó quát làm hai anh hết hồn.

- Rose đi mua thuốc dưỡng thai còn chưa về nữa à? Lâu vậy không biết!!! - nó lật lật mấy trang truyện.

Vâng! Các bạn không biết tại sao nó lại được uy quyền thế phải không? Sau hai tháng đám cưới thì nó có thai, thế nên cả đám đều trở thành nô lệ của nó. Thế các bạn có muốn biết vì sao mọi người lại nể sợ nó như vậy không? Sẵn đây tác giả trình bày luôn! Trong khi nó đang ngồi chéo chân thành thoi vừa đọc truyện vừa ăn trái cây thì Bang Chủ Hắc Long Bang tức chồng của nó đang ngồi bên cạnh nó lau lau mấy cây súng ấy mà. Chắc tại lâu ngày không dùng nên sợ bám bụi. Vậy là hiểu rồi hén! Hèn gì nó lại bá đạo như vậy! Có ngon thì chống đối đi, hấn cho một viên là coi như đời tàn!!!!!!

*8 tháng sau đó:

- Áaaaaaaa! Đau quá! Dragon Lee đáng ghét! Đồ chết tiệt! Tại anh mà em có thai đó!!!!!! (có kiểu đồ thừa như vậy nữa hả ta????)

- Anh xin em! Ráng chịu một lát đi! Sắp tới bệnh viện rồi, vợ yêu à! - hấn đồ mờ hôi hột lái xe.

Cái miệng của nó bằng tám cái loa phát thanh cộng lại không ngừng quát mắng hấn. Ôi còn gì là hình tượng Bang Chủ.

- Áaaaaa đau quá! Hức....hức..... Dragon Lee đồ đáng ghét!!!!!!!!!!

Hấn đi qua đi lại trước phòng sinh, bên ngoài là cả đám đang ngồi chờ.

- Áaaaaaa.....

Tiếng nó hét vang vọng khắp bệnh viện. Kìng lác đầu:

- Lúc trước Cát Chi sinh con đâu có la hét dữ vậy!

- Cậu biết cái nết của Tiểu Vy mà!!!! - Wind thờ dài.

Sau 4 tiếng đồng hồ làm loạn phòng sinh, vật dụng y tế lăn lóc dưới đất, bác sĩ y tá thì sai lại vì bị nó đập trúng. Nó hạ sinh được một cặp song sinh một trai một gái xinh đẹp như thiên thần. Hấn được làm cha thì vui không thể tả, một giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má. Mọi người xúm xích lại, mấy ông chồng thì bu quanh hai đứa nhỏ, mấy cô vợ thì bu xung quanh nó.

- Sao cung? Cảm giác sinh em bé như thế nào? - Rose cười đều.

- It's terrible! - nó lác đầu nguây nguây.

Cả phòng bệnh cười rầm rộ lên. Hấn bế hai đứa nhóc đến bên cạnh nó:

- Em xem con giống anh như đúc này!

- Giống em chứ! - nó cãi.

- Giống anh mà!

- Giống em!

- Thôi đi! Giống ai cũng tốt hết á! Đừng giống hàng xóm là được rồi! - King nói làm mọi người được một phen cười vỡ bụng.

Đứa con trai tên là Lý Khánh Luân còn đứa con gái tên là Lý Khánh Hà (tên đẹp hong mọi người???)

Chắc đứa con trai sẽ kế nhiệm ngôi vị Bang chủ còn đứa con gái sẽ là chủ tịch công ty Hắc Long trong tương lai mọi người nhỉ???

!!!!!!!Kết thúc có hậu nha!!!!!!!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bang Chủ Biết Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.